

Akira SATO

Pastorul Primei Biserici Baptiste din FUKUSHIMA

Jurnalul Unui Pastor Evacuat

Akira SATO

Pastorul Primei Biserici Baptiste din FUKUSHIMA

Jurnalul Unui Pastor Evacuat

Traducere din limba ... de către ...

**Casa de Editură DOKIA
Cluj-Napoca, 2015**

Fukushima Prima Biserica Baptista- jurnalul unui pastor evacuat

Raportul este de la Pastor Akira Sato, pastorul Primei Biserici Baptiste din Fukushima, în apropiere de Fukushima Daiichi Nuclear Power Plant. Rugați-vă pentru această congregație.

(Tradus si publicat cu permisiune)

Ce am vazut in cutemur

Rev.Akira Sator, Pastor al Primei Biserici Baptiste din Fukushima

Introducere

Numele meu este Akira Sato si sunt pastorul Primei Biserici Baptiste. Biserica mea are trei capele pe o raza de 5 km de Prima Centrala Nucleara Fukushima si a patra este la 20 km departare care a fost inundata in timpul tsunamiului. Caile ferate au fost maturate de valuri de 15 metri, nivelul stazilor s-au ridicat si s-au format gauri. Casele vechi din jurul bisericii s-au surpat. Un cutremur atat de puternic are loc doar odata intr-o mie de ani. Biserica noastră a fost plantata de către misionarii americani în urmă cu peste 60 de ani, imediat după al doilea război mondial. Timp de 30 de ani biserica a fost condusa de un pastor japonez. Era un timp in care exista multa saracie. Uneori erau doar 3 oameni care participau la serviciile divine. In orice caz, Dumnezeu a condus si a folosit aceasta biserica pentru Imparatia Lui, iar biserica a trecut prin multe incercari si timpuri grele. Eu am ajuns acum 30 de ani, la varsta de 25 ani.

Sunt foarte multumitor pentru tot suportul vostru din 11 Martie 2011. Coasta de nord a Japoniei de langa Oceanul Pacific avea cateva biserici ce aveau in jur de 15 membri. Cutremurul si tsunamiul au lovit foarte puternic aceste biserici si au trecut prin multe dficultati. Unii pastori au parasit misiunea. Unele biserici s-au inchis. Un pastor plangea „Doamne de ce incerci sa distrugi bisericile noastre care au trecut prin atatea incercari?``. Niciodata nu mi-am imaginat ca atat de multa atentie va fi indreptata catre partea de nord a Japoniei sau ca vor fi atatea rugaciuni inaltate pentru noi din intreaga lume.Cred ca Dumnezeu face ceva nou. 1 Petru 4:12-13 Preaiubitilor, nu va mirati de incercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca sa va incerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi; dimpotriva, bucurati-va, intrucat aveti parte de patimile lui Hristos, ca sa va bucurati si sa va inveseliti si la aratarea slavei Lui. In martie 11 in ziua

cand cutremurul extraordinar de puternic a lovit, plangeam si incercam sa sun membrii bisericii prin telefon, dar semnalul era foarte slab. Primii 10 au fost gasiti in viata, apoi 30, 70 si 150. Sotia mea si eu ne miram ca nici unul nu il blama pe Dumnezeu sau il intrebau ce au facut ca sa merite aceste lucruri. Daca accidentele de la centrala nucleara nu s-ar fi intamplat, ne-am fi intors acasa si ne-am fi reparat casele si orasele. Am fi putut salva victimele de sub moloz dupa cutremur. Oricum urmatoarele zile sirenele s-au oprit si la fel raidurile aeriene si autoritatile au ordonat evacuarea. 70 000 oameni au fost evacuati in acea zi din 20 000 case. Chiar si acum un total de 150 000 oameni (90 000 cu prefectura Fukushima si 60 000 din afara ei) traiesc in locuinte temporare, neavand posibilitatea de a se intoarce la casele lor. Membrii bisericii mele au marturisit „Am fost lovit de tsunami.” „Conduceam masina si valurile tsunamiului m-au urmarit.” „O ambulanta m-a dus la spital unde am avut o operatie de urgenta pe inima. Apoi au avut loc accidentele de la centrala nucleara. Am scapat cu viata.” Toti ziceau ca Dumnezeu i-a salvat. Ca pastor vreau sa le zic „dragi iubiti” ca Petru, dar realizez ca Dumnezeu i-a iubit inainte, in timpul si dupa dezastru. Imi amintesc in adancul sufletului ca noi suntem iubiti de Dumnezeu. Aceste cuvinte din Scriptura sunt in adancul sufletului.

Acum, asa vorbeste Domnul care te-a facut, Iacove, si Cel ce te-a intocmit, Israele! "Nu te teme de nimic, caci Eu te izbavesc, te chem pe nume: esti al Meu.

Daca vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; si raurile nu te vor ineca; daca vei merge prin foc, nu te va arde, si flacara nu te va aprinde”. Isaia 43:1,2

Cum ar trebui sa ne gandim la dezastru? Petru ne spune sa nu ne miram cand vom trece prin incercari de foc care vor veni la noi. Nimeni nu si-a imaginat ca valurile tsunamiului vor veni si ne vor distruge orasele. In zona mea, toate femeile care conduceau masinile, conduceau plangand.

Era supranatural. Dar am gasit multe binecuvantari.

Domnul nostru statea pe malurile Galileii si porunca valurilor sa fie tacute.

El le-a zis oamenilor sa nu le fie frica pentru ca El era cu ei. Aceasta lume cu intreaga creatie, asteapta venirea Creatorului si Salvatorului nostru. Romani 8-18-23

Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.

De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.

Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii

Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.

Vreau sa va impartasesc cateva binecuvantari pe care le-am experimentat.

Chiar daca am pierdut toate lucrurile materiale- casele noastre, banii, orase natale si biserici- suntem multumitori pentru tot ceea ce ne-a fost dat. Dupa ce ne-am intins pe un carton imens intr-o sala de sport care a fost folosita ca centru de evacuare, a fost frumos sa putem dormi pe o saltea. Eram bucurosi sa avem supa calda in locul painii.

Nu pot sa uit cat de bucuros am fost cand am putut face dus dupa 5 zile. Erau membrii ai bisericii care nu mancasera de 3 zile.

Isus le-a zis ucenicilor sa nu aibe bani sau plasa cand vor merge in misiune. Noi de asemenea ne-am lasat casele si am plecat fara nimic. Uitandu-ma in urma , in acesti doi ani si jumătate , toate nevoile ne-au fost indeplinite si existam si azi.

Un grup de circa 60 de membri din biserica mea s-au mutat intr-un centru de adapost condus de misionari germani.

In acest timp am invatat ca nu avem nevoie de multe ca sa traim. Dumnezeu nostru are grija de pasarile cerului si de crinii de pe camp, cu siguranta are grija si de noi. Simt cum ne-am intors unde ar trebui sa fim, incetand sa ne mai plangem ca nu avem asta si aialalta.

Matei 6:25-26

²⁵ De aceea vă spun: Nu* vă îngrijiți de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul, mai mult decât îmbracamintea?

²⁶ Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare, și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?

Suntem aproape de inceput

In orasul meu natal inca este interzis accesul din cauza contaminarii cu radiatii si inca este ca un oras fantoma.

La o luna dupa dezastru am obtinut permisiunea de a ma duce acasa pentru doua ore, imbracat in echipament de protectie. Era o scena sinistra. Cainii s-au salbaticit si nu se dadeu la o parte nici cand masinile se apropiau. Vacile pasteau liber si ne priveau ciudat. Imi amintesc de Isaia 11 unde este profetit despre lei, miei, vipere si bebelusi ca vor trai in pace impreuna atunci cand Domnul Isus, va veni ca Salvatorul al lumii, nascut din spita Regelui David.

In Genesa Adam si Eva au pacatuit. Ei au fost dati afara din Eden. Cain si-a ucis fratele, pe Abel. Ei au locuit la est de Eden. Scena pe care am vazut-o mi-a amintit de acest loc. Oamenii au construit turnul Babel. M-am intrebat ce imi trebuie mie ca sa fiu satisfăcut? Parea ca orasul meu natal Fukushima trimitea un mesaj non-verbal lumii.

Oamenii sunt interzisi si trebuie sa gandeasca cu capul limpede. Era ca o avertizare pentru lumea moderna.

Tinutul Bibliei de azi

Nu am visat niciodata ca 60 dintre noi, inclusiv copii si varstnici vom conduce 700 km in 15 masini fara petrol sau mancare. Am traversat un munte acoperit cu zapada de 1 metru si am trait cu mancare din conserve.

Ne-am simtit ca primii crestini din biserica primara din Fapte 8 care erau fara posesiuni sau protectie in timp ce scapau de persecutie. Ne inchinam in fiecare zi si aveam studiu biblic. Noua persoane au fost botezate pe drum. Eram ca o biserica mobila, deschisa 24-7, 365 zile.

Biserica primara din Fapte 8 era o biserica mobila si era in timpul persecutiei. Israelitii dupa Exod au fost intr-o calatorie de 40 ani. Cei din exil si-au cautat casa timp de 70 ani, dorind sa ajunga in Sion. Pentru ca noi nu puteam sa mergem acasa si pentru ca biserica era inchisa, ne-am continuat calatoria si am fost fortati sa ne gandim la noi ca la niste calatori pe acest pamant.

E diaspora sau o farama? Cred ca multi Psalmi si multe din Plangeri au fost scrise din perspectiva dorului de casa. Biblia nu e o carte de filosofie. Este viata insasi. Fiind in aceasta calatorie m-am simtit mult mai aproape de lumea din Biblie.

Profetind credinta

In timpul primului an de viata pe drum, patru membri ai bisericii au murit si noua au fost botezati. In aceeasi saptamana in care un membru de 50 ani a murit, o sora din aceeasi zona a fost botezata. Cred ca ea a inceput sa se intrebe ce credea in timp ce pamantul se zguduia, cand toata viata a fost in alerta si oamenii isi pierdeau slujbele. O familie de 6 membri a fost botezata in acelasi timp. Era planificat pentru vara botezul, dar

s-au simțit presăți de timp și s-au botezat mai devreme decât au planuit.

Un membru al bisericii care lucra la centrala nucleară se temea pentru viața lui în timp ce mergea la lucru. Ne-am rugat cu lacrimi ca să îl trimită acasă. Pe un drum umplut cu dureri și suferințe, am fost martorul rugăciunilor datatoare de credință.

În aceste zile, când așteptam rezultatele, am realizat că procesul este mult mai important decât rezultatele. Cadem, dar ne ridicăm și mergem din nou. Ne ștergem lacrimile. Când ne simțim slabi și singuri, alții ne ridică. Dumnezeu veghează asupra noastră tot timpul.

Psalm 119-71 Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale.

Biserica tuturor minunilor

În paragraful din 1 Petru suntem încurajați să ne bucurăm în suferință, pentru că atunci când suferim, intrăm în suferințele lui Cristos.

Membrii bisericii mele au fost risipiți în toată Japonia de la Hokkaido în nord până în sud în Okinawa. Multe companii s-au închis. Școli și spitale au fost închise.

Ca pastor am fost stresat că ambele biserici și orașul natal au dispărut. Dar totuși, biserica mea trăia.

Voiam să îi salvez pe cei care erau în centrele de evacuare după cutremur, tsunami și centrala nucleară. Când am ajuns la locul de întâlnire, după cele întâmplătoare am găsit 60 de oameni. Calatoria noastră a început în timpul în care nu exista petrol de cumpărat, magazinele erau închise, nu aveam mâncare sau haine de schimb.

Dar biserica era vie. Clădirile bisericii nu mai existau. Structura bisericii și programul bisericii dispăruseră. Dar am ținut totuși programele de închinare. Ne-am continuat calatoria, înghesuiți împreună. Eram aproape morți, dar nu încă.

Biserica era intr-adevar trupul lui Cristos, asa cum Pavel spune. Bisericile in Japonia par a fi mici. Multe au disparut ca rezultat al dezastrului. Dar ele traiesc prin invierea lui Hristos.

Efeseni 1-22, 23

El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți.

Am invatat de asemenea ca bisericile sunt sarea pamantului in Japonia chiar cand sunt mici si membrii sunt putini. Multe biserici din Japonia s-au ridicat si au lucrat impreuna ca sa ii ajute pe cei din zonele afectate de dezastru. Cred ca asta e datorita ospitalitatii biblice.

Am fost surprins sa vad cum oameni care nu erau crestini au venit la centrele de ajutorare ca sa ofere ajutor. Cred ca dezastrul a unit crestinii cu cei care nu erau crestini.

Barierere dintre denominatiuni au cazut. Baptisti si penticostalii au lucrat impreuna.

Trebuie sa mentionez si ajutorul primit de peste mari si tari . Am supraviețuit cu mancare la conserva. Blog-ul meu pe site-ul bisericii (flchurch.com) a fost citit în șase limbi și la un moment dat a avut 200.000 de vizualizari pe zi. Presa de peste hotare a venit si ne-a luat interviu, precum și cea din Japonia. Sper ca mult mai multi oameni vor vizita blog-ul meu.

Sunt recunoscător pentru tot sprijinul și rugăciunile de la frații și surorile din întreaga lume. M-am simțit ca in era moderna a Imparatiei lui Dumnezeu, intr-o arca pe internet.

[Misiune]

La început ma găseam gândindu-ma, "De ce trebuie să trec prin aceste greutăți? Oare biserica mea va fi distrusa in acest mod? "N-am putut înțelege deloc. Dar apoi, gandindu-ma

ca biserica noastra a fost cea mai apropiata de centrala nucleara am început să cred că Dumnezeu poate ca ne oferea o misiune. Am auzit că în mass-media străina, se vorbea de faptul ca oamenii japonezi au fost caracterizati ca fiind rabdatori si cred ca acest lucru e adevarat. Biserica mea a fost aleasa sa treaca prin aceasta situatie si sa fie restaurata.

Acesta biserica a început acum 65 ani fiind plantata de către un cuplu tânăr misionar din America. Soția sa a murit și si a fost îngropata în Japonia. Apoi o centrală nucleară cu un nume foarte similar cu al nostru (Fukushima Unu) a fost construita. A fost doar o coincidență?

După dezastrul sotia mea a pierdut simțul gustului si al culorii. Ea a avut același vis timp de 30 de ani cum membrii bisericii călătoreau într-un autobuz. Asta s-a indeplinit. A fost un deja-vu de la Dumnezeu? A încercat El sa ne pregateasca prin vis? Eu cred că mergem pe calea pe care Dumnezeu pregătit pentru noi, o cale istorică după dezastru.

Aș dori să închei cu propria mea mărturie. După dezastrul centralei nucleare de la miezul nopții, în data de 15 martie 2011, împreuna cu soția mea și am condus mașina noastră încărcata cu diverse lucruri ce ne erau necesare. Am condus noaptea spre Fukushima cu atenție încercand sa evitam fisurile și denivelarile de pe drum. M-am temut că s-ar putea să nu ne mai întoarcem în viață. În zori, fiica mea a trimis un e-mail. Ea a spus, "Tată, la centrala nucleară a avut loc un accident. Fiți atenți atunci când vă deplasați prin Fukushima. Încurajeaza-ti oamenii. Eu cred că ai devenit un pastor pentru o vreme ca aceasta. "

Am plâns. La fel și soția mea. Am decis să incetez sa mai intreb de de ce acest lucru mi s-a întâmplat. M-am născut

pentru asta, am fost născut pentru data de 11 martie. Călătoria a fost ca un roller coaster. Inima mea era ranita. Imediat am vorbit cu cei de la autoritățile locale, precum și cu cele de la nivel național. Am propus proiecte de construcție pentru biserica mea și un bloc de apartamente pentru membrii bisericii. Am cautat locuri de muncă pentru ei și locuri de locuit. Mi-am amintit de cuvintele Esterei care s-a ridicat pentru a salva poporul. (Esteră 4:14)

Dumnezeu cu siguranță ne-a condus cu un stâlp de foc și de nor așa cum a făcut cu poporul Său, după Exod. Nu am nici un regret. Ultimii doi ani și jumătate s-au simțit ca zece. Sunt foarte recunoscător pentru tot sprijinul dumneavoastră.

Multumesc tuturor de ajutor, noua noastră clădire a bisericii, concepută ca o pasăre pe cale de a zbura acasă, a fost finalizată în mai și este la 60 km sud de orașul meu natal. Rugați-vă să nu renunțăm. Următorul pasaj din Scriptura este adevărat.

Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic

El mă paște în* pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă;

îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.

Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el.

Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.

Psalm 23 1-6

13 martie - Raport 1

Raportul de evacuare prin Pastor Akira Satoh

Dragi membri ai bisericii și pastori,

Lăudați Numele Domnului. Apreciez cu adevărat toate rugăciunile și gândurile voastre pentru noi.

Pe 11 martie, când cutremurul a lovit, am fost în Chiba pentru a participa la ceremonia de începere a Universitatii Crestine din Tokyo. Sunt inca in Chiba, din cauza condițiilor grele de pe drum și a lipsei de benzină. Am încercat să contactez membrii bisericii care au fost afectati de cutremur, precum și cu Rev. Masashi Sato, sa aflu cum se descurcă.

Acest lucru a fost un triplu dezastru. Din cauza cutremurului, unele case ale membrilor au fost partial distruse. Încă nu am putut să intru în contact cu familiile care locuiesc în apropiere de plajă. Statia JR Tomioka a fost distrusa de tsunami. Orașul a fost complet distrus. Ați auzit deja de accidentul de la prima centrala nucleara de la Fukushima. Toți locuitorii au fost nevoiți să fie evacuați iar membrii bisericii mele au fost nevoiti sa ia un autobuz pentru a merge la sali de sport sau scoli, separati si fara a avea nimic la ei. Mi-a fost greu sa aflu cum se descurcă. Am auzit că nu au fost suficiente pături pentru toată lumea, iar unii nu au putut dormi toată noaptea, pentru că era frig în adăpost. În unele adăposturi, au fost distribuite apă și mâncare pe tot parcursul zilei. Sunt foarte îngrijorat pentru fratele Suenaga, în vârstă de 95 de ani, care a fost într-un spital din cauza pneumoniei si a fost nevoit să părăsească spitalul din cauza evacuării. Există, de asemenea, oameni care au oasele rupte, care au nevoie de dializa, cu copii mici sau copii cu dizabilități ...Am auzit că Onigiri (bile de orez) au fost distribuite cate una de 3 ori pe zi. Cu toate acestea, eu numa pot opri din a ma ingrijora pentru cei care sunt în vârstă și bolnavi. Ei sunt foarte extenuati. Rugati-va fierbinte pentru ei. În plus, cea mai mare cerere mea rugăciune este sa nu mai fie nici o

scurgere de radiații. Cel mai rău scenariu posibil ar fi ca oamenii nu ar putea să se întoarcă în oraș și casele lor, și că biserica va fi închisă și misiunea în această regiune se va termina. Rugați-vă ca acest lucru să nu se întâmple. Rugați-vă ca oamenii să poată să se întoarcă în oraș și ușile bisericii să fie deschise din nou și să putem să îl Laudăm pe Dumnezeu și să ne închinăm Lui. Serviciu de astăzi a fost anulat, precum și un serviciu de botez și un serviciu de logodna, care a fost planificat pentru azi. Nu am nici o idee pentru cât timp membrii bisericii trebuie să rătăcească fiind în imposibilitatea de a merge acasă ... Mă simt deprimat să mă gândesc la asta. Cu toate acestea, eu cred și mărturisesc că Dumnezeu nostru e atotputernic și Domn al istoriei care domnește peste tot, inclusiv peste natura și va crea o nouă etapă a misiunii și El ne va conduce. Rev. Keiichi Mori a solicitat rugăciune în urma apelului meu telefonic din această dimineață. Chiar apreciez. Mai mult de 10 oameni s-au mutat de la un adăpost la Capela Aizu . Ei vor rămâne acolo. Sunt foarte recunoscător pentru asta. Alții vor trebui să rămână în adăposturile unde sunt acum. Mulți oameni au oferit ajutor și chiar au donat. Sunt atât de recunoscător. Biserica a fost închisă și nu se mai poate merge în oraș, dar dacă ați putea utiliza numărul de cont aș aprecia foarte mult. (Pentru a trimite prin poștă, numărul de cont este Koriyama 1-2199 Fukushima First Bible Baptist Church)

Mesajul meu de duminică trecută a fost intitulat "Ezechia, o rugăciune urgentă,". Când urma să fie distrusă Asiria, Ezechia s-a îmbrăcat în sac, s-a rugat, și l-a rugat pe profetul Isaia să se roage pentru ca să confruntau cu o situație de viață și de moarte a națiunii. Atunci, regele Asiriei s-a întors la Ninive și a fost ucis de propriul fiu. Înainte ca Ezechia să afle, criza a trecut deja ...Ne-am amintit că Dumnezeu al istoriei lucrează într-un mod minunat. Niciodată nu am crezut că voi solicita o rugăciune urgentă ca Ezechia și că vom fi risipiți în

diferite adăposturi, ca vom citi Cuvântul oriunde am locui. Din nou, cu umilinta va cer sa va rugati ca biserica noastra sa supravietuiasca si ca misiunea sa nu fie oprita, sa ne ridicam din nou si ca scurgerile de radiatii sa se opreasca.

Am nevoie de rugaciunile voastre.

14 martie - Raport 2

Am contactat 150 de membri ai bisericii și acestea sunt in siguranta. Aleluia! O soră mi-a spus ca valurile s-au apropiat de ea, dar ea a putut să înnoate în siguranță. Ochii mei se umplu de lacrimi in timp ce eu sun membrii de la un telefon public –pe inca cincizeci sau șazeci trebuie să ii mai contactez.mAșa cum am sosit în Yonezawa si am cumpărat destul de puține materiale. Am auzit alți cumpărători spunand "El este de cumpara din cauza ca e panicat", dar nu am chef sa ma apar. Autobuzele ne-au dus la centrele de salvare. Unul dintre ele este destul de confortabil cu izvoare termale in apropiere și magazine.. Un alt loc nu are incalzire si are foarte putina mancare. Pentru a ne proteja de frig, am cumpărat mai multe perechi de șosete groase. La un magazin de telefoane mobile, am cerut un încărcător și cabluri suplimentare. Ei ne-au spus cuvinte de încurajare si am fost impresionati Cand aud ca vin echipe de salavare din stainatate sunt miscat pana la lacrimi. Pentru a evita aglomerarea vom pleca in doua ore, dupa miezul noptii.

16 martie - Raport 3

Călătorind cu două camioane ne-am oprit la cateva magazine pe la ora 1 AM pe 15 martie și am cumpărat tot ce a fost acolo. Am ajuns la o biserică din Aizu la ora 11 dupa 10 ore cu mașina de la Chiba. Ne vom adăposti aici pentru o vreme. Aproximativ o treime din cei 60 de membri ai bisericii noastre trăiesc aproape de centrala de la Fukushima. Au trebuit să treacă prin controale pentru radiații, așa că ne-am adunat după-amiaza pentru un timp de închinare. Auzeam oameni

plangand in hohote și mi-am dat seama ca au trecut prin greutăți. Seara m-am dus la un bazin din apropiere ce avea apa fierbinte. Ce ușurare să ne putem scufunda in apa după cinci zile! Oamenii sunt atât de bucurosi sa se vada unul pe altul, ceea ce m-a condus din nou la lacrimi. Viața noastră de nomad a început. Când l-am întrebat oamenii unde isi usuca rufele, răspunsul lor a fost că nu au fost haine pe care să spele. Tot ce poarta este tot ceea au. Acum trebuie să găsim benzină și un loc unde să stam. Șaizeci dintre noi s-au decis să se mute la nord la Yamagata în speranța ca vor putea să rămână acolo mai mult. Nimic nu este clar pentru noi . Vom fi în stare să ne întoarcem acasă? Dacă da, cât timp va dura? Vom fi vreodată în stare să ne închinam în biserica noastră din nou sau va fi pur și simplu abandonat tot orașul? Asemenea israeliților în deșert, tot ce putem face este să urmam pe Dumnezeu ca El ne conduce cu stâlpi de foc și nori.

Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul?

Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.

Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește nu va dormita.

Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel.

Domnul este Păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă.

De aceea nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea.

Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul.

Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac.

Psalm 121.

18 martie - Raport 4

Mă simt susținut de rugăciunile prietenilor noștri. În timp ce ascult oamenii de aici văd că fiecare a trecut prin foc și prin tsunami. Un membru al bisericii pentru care am fost foarte preocupat m-a contactat ieri. El a avut un atac de cord, imediat după cutremur. Dacă el nu ar fi avut o intervenție chirurgicală de urgență 30 minute mai târziu, el ar fi murit. Era foarte recunoscător lui Dumnezeu ca l-a salvat.

O femeie a scăpat de moarte stând în scaunul colegei ei la locul de muncă. Mai târziu, în timp ce conducea, drumurile au fost afectate de lichefiere. Multe mașini au fost blocate pe drum. Ea a ajuns la un centru de salvare și apoi a mers la un alt centru. Acum, ea locuiește cu rudele.

Cel mai miraculos lucru pentru mine este că niciodată nu mi se pun întrebări de genul "De ce Dumnezeu permite acest lucru?" sau "Nu pot să cred în Dumnezeu. Nu este Dumnezeu." Din cei 160 de membrii cu care am vorbit, toți spun ca

"Dumnezeu este mare. Vreau să mă încred în El și să continui să merg împreună cu El." Raman uimit de credința lor puternică în Dumnezeu.

Ieri, trei dintre cei care sunt cu noi s-au rugat pentru a-L primi pe Isus în inimile lor. Aleluia!

Două zile în urmă, când ne mutam de la Fukushima la Yamagata, unii au decis să rămână cu prietenii și familia lor. Încă o dată, am fost emoționat până la lacrimi, temându-mă că s-ar putea să nu mai vedem. Este foarte trist să spun la revedere membrilor familiei lui Dumnezeu.

Ieri un total de 12 de masini au condus printr-un viscol la următorul locul. Intreaga biserica de aici din Yonezawa e acoperita cu zăpadă. În vreme ce afara era extrem de rece, membrii bisericii ne-a primit cu Udon fierbinte. Am mâncat o portie de orez încercând să nu plâng. "Doamne, fă inimile noastre albe ca zăpada care ne înconjoară."

Vom deveni oameni din diaspora? Vom fi conduși la o viață stabilă? Ceea ce este evident este că Dumnezeu scutura totul prin aceste evenimente extraordinare. Unii oameni Il primesc pe Domnul Isus fără nici o întrebare. Alții se pocăiesc și spun că credința lor în Dumnezeu până acum a fost pasivă. Ei spun că ceea ce ne trebuie ca ființe umane este de fapt foarte puțin. Nu avem cu adevărat nevoie de multe posesiuni materiale. Domnul ne încerca pe fiecare, lucrând adânc în sufletele noastre. Este oare o nouă frontieră pe care Dumnezeu ne-o deschide după exod?

19 martie - Raport 5

Ziua a 3 în Yonezawa. Sunt recunoscător pentru rugăciunile și sprijinul fraților și surorilor noastre. Oamenii din jurul meu spun că au plecat de acasă crezând că vor fi plecați doar pentru o oră sau două. Ei literalmente nu au nimic cu ei. Frați și surori ne aduc alimente și îmbrăcăminte din toată Japonia. Mă simt ca Ilie, susținut de Dumnezeu cu alimente transportate de un corb. Grupul nostru de 50 de oameni este bine, datorită donațiilor. Mulți dintre noi sunt obosiți și mergem la doctor. Eu am avut febra. Ieri am avut mobilul meu în mână, dar nu mi-am putut aminti ce aveam de gând să fac. M-am simțit amorțit. M-a durut inima. Casa mea a dispărut, la fel și biserica mea. Sunt departe de orașul meu. Lucrarea mea a dispărut. Eu nu pot vedea ce se va întâmpla în continuare. Încerc să înțeleg totul, dar e imposibil. Biserica mea a fost plantată de un misionar american cu mult înainte ca centrala să fi fost construită. Fukushima Unu (parte a numelui bisericii

noastre) a fost numele dat de misionarul, în conformitate cu practica bisericii sale de la domiciliu. Centrala are același nume, dar noi am folosit prima data numele acesta. Acum două zile, un frate care lucrează la fabrica, a fost cu noi o perioadă dar a fost chemat la locul de muncă. Ne-am rugat împreună cu familia sa sa-L trimita înapoi. Alți membri ai bisericii lucrează acolo riscându-și viața. "Doamne, te rugăm să îi protejezi cu mâna tare." În 1 Cron. 04:10 citim: "Ia beț a chemat pe Dumnezeu lui Israel și a zis: „Dacă mă vei binecuvânta și-mi vei întinde hotarele, dacă mâna Ta va fi cu mine și dacă mă vei feri de nenorocire, așa încât să nu fiu în suferință!...” Și Dumnezeu i-a dat ce ceruse.

21 martie - Raport 6

Am avut un serviciu de închinare ieri, primul în două săptămâni. Biserica Yonezawa ne-a lasat să folosim instrumentele lor muzicale și echipamentul video. Am plans, vazându-l și pe pastorul asistent plângând. Se pare că, dacă vrei să plângi, ar trebui să o faci fără jenă. Plang desi am 50 ani. Condițiile de viață împreună cu cincizeci de oameni, gătind, mancând și dormind împreună cu ei sunt ieșite din comun. După zece zile nici nu pot spune ce este obișnuit și ceea ce nu este. Am încercat să accept și am mers cu multimea. Facând lucrul acesta, am reușit să imi încarc bateria pentru următoarele zile. Isaia 42: 3: "" Trestia frântă n-o va zdrobi și mucul care mai arde încă nu-l va stinge. ``Fie ca Marele Păstor să îmbrățișeze această turmă și să o poarte pe aripile Lui.

23 martie - Raport 7

Mi-am luat luni liber și m-am odihnit. În seara asta am ieșit afara în oras pentru a lua masa, pentru prima dată și probabil este ultimul timp în care suntem la centrul de salvare. Restaurantul a dat gratis copiilor și adulților acadele, privindu-ne zâmbind. Am permis să numim această scenă "fericire".

Avem acum ceva ce eu numesc ``permis de victimei''. De exemplu, la casa de bilete de la o baie termală, dacă spun: "Acesta este un loc minunat. Apropo, am supraviețuit cutremurului și tsunamiului``, imi dau o reducere de 50%. Reducerea nu ar fi valabila dacă ai pretinde ca esti un supraviețuitor. Este ceva ce doar o victima adevarata poate sa exprime. Ieri, am lucrat la programul meu de zi cu zi. După micul dejun și curățenie, avem închinare la 9:30. Pe langa timpul de partasie si rugăciune, există si un curs biblic. De la 10:30 câteva exerciții și jocuri, inclusiv timp de relaxare. Mulți oameni nu se simt bine. Trebuie sa fim puternici. Apoi, copiii studiază până după-amiaza târziu. Este ca o mică școală în munți.

În 11 martie, ziua cutremurului și în care tsunamiul a lovit, a fost a 54 zi de naștere. Ieri am primit un cadou de ziua mea - o pereche de papuci pe care cineva i-a cumparat pentru 200 de yeni (US 2.47 dolari). În mod normal, nu s-ar menționa prețul, dar nu acum. Ei valoreaza mult mai mult. Sunt prea buni pentru mine, așa că eu îi voi pastra în geanta mea. La serviciul de închinare de astăzi, avem ceremonia de absolvire pentru grădiniță și pentru școală elementară a copiilor. Ar trebui sa imi șterg lacrimile și sa slujesc într-un mod demn de un pastor. Am primit un telefon din Coreea, spunându-mi-se: "Urmărim la Tv cu bucurie și cu lacrimi cum oamenii din Japonia se ajuta unul pe celalalt și asteapta mancare, nu se lupta pentru ea." Dacă asta se întâmpla este pentru ca noi suntem biserica pe care Dumnezeu a plantat-o în Fukushima înainte de sosirea centralei, iar acum trecem prin aceasta încercare, încercând sa rezistăm. Îmi amintesc cât de mișcat am fost când am citit "Prin valea Kwai" de Ernest Gordon. Prizonierii de război au fost maltratați de către soldați japonezi la tabăra din Thailanda în timpul Celui de-al Doilea război mondial. Sub presiunea extremă ei s-au comportat îngrozitor unul față de celălalt. Cu toate acestea, odată ce au început să se întâlnească

si sa discute pe baza unei copii a Noului Testament, au început să se schimbe. Slabii au fost încurajați. Au început sa imparta puținele alimentele pe care le aveau unul cu celălalt. Unul isi dadea viața pentru binele altuia. După război, au existat atacuri de răzbunare împotriva japonezilor de la alte lagăre, dar nu la asta. Datorită acestei experiențe Ernest Gordon a devenit ministru. Am văzut ce s-a întâmplat la această tabără, arata ca o biserică adevărată în care Hristos lucra. Dacă Dumnezeu a ales acesti prizonieri pentru scopul Său, poate ca El ne-a ales si pe noi pentru un motiv. Am primit vești bune astăzi. Editura ``Cuvântul Vieții`` m-a sunat să spun că cartea mea, "Dumnezeu este la lucru în vremurile bune, precum si vremurile grele" a fost publicata. Cine ar fi crezut că un dezastru asa de mare se va întâmpla doar în momentul publicării? Se pare ca în acest caz, propria mea carte mă va încuraja să merg mai departe.

24 martie - Raport 8

În timpul inchinarii noastră în această dimineată, de la Matei 5, am aflat că Isus ne cheamă să fim lumina lumii și sarea pământului. Oamenii spun că acest cutremur este începutul unei perioade de necaz. Nu există nici o îndoială că aceasta este o perioadă de încercare. S-ar putea fie nevoie să fie scuturati sau să trecem prin foc, astfel încât sarea isi va păstra sau isi va recupera salinitatea. Citim în Evrei 12.5, "nu-ți pierde inima când te mustără." Aș dori să luam acest lucru ca fiind disciplinarea lui Dumnezeu, la fel cum părinții care își iubesc copiii îi disciplineaza. Ieri, in timp ce afara era zăpadă, am avut un serviciu de absolvire pentru copii de la grădiniță și școala primară. Toată lumea avea lacrimi în ochi. Se pare că nu există nimic care sa ne poata opri de la plâns. Am făcut o fotografie de grup după ce am cantat melodia pe care o cântăm mereu la gradulare. Am scris o poezie iar al doilea vers, exprima cum mă simt acum.

Cum zboară timpul repede, eu nu pot să cred cât de repede au trecut momentele.

Prețiosii ani au venit și au plecat prea devreme, aici cu tine.

Am învățat de la tine modul corect de a face ceea ce trebuie făcut.

Acum este momentul de a spune adio, cu o inimă veșnic recunoscătoare.

Chiar si la acest centru de salvare, noi, ca familie a lui Dumnezeu avem o zi binecuvântată. Cât de bine este să îi vad pe cei micuți.

Fie ca Domnul nostru să vă binecuvânteze în noua etapa a călătoriei.

Sper că vom avea o absolvire și din acest dezastru, când vom auzi pe Dumnezeu spunându-ne "Bine ati lucrat, voi slujitori credincioși."

17 martie - Raport 9

Ninge. Simt un val de putere în mine. La fel cum iarna se transformă în primăvară, Dumnezeu a pregătit un plan de restaurare. De când dezastrul a lovit, supraviețuim cu alimente și alte bunuri care ne sunt trimise din întreaga Japonia, prin bunăvoința oamenilor. Deși nu am avut niciodată carne, mâncarea din conserve pe care am avut-o în fiecare zi a fost variată. Suntem sănătoși și eu simt puterea Învierii în mine. Mă simt binecuvântat ca suntem susținuți de ceea ce oamenii ne dau. Simt că Domnul a ales biserica noastră să fie în apropierea centralei; că El a făcut asta, ca eu să trecu prin experiența cutremurului. Măine am decis să merg la întâlniri în Tokyo și Yokohama așa cum a fost planificat. De asemenea, am de gând să vizitez membrii bisericii mele care sunt împrăștiați în diferite locuri. Unii au vorbit cu mine la telefon, spunându-mi "Mai mult decât orice altceva, eu sunt trist că am pierdut

biserica." Eu am lacrimi din nou, chiar daca am decis sa nu plang.Nu voi fi învins. Nu voi renunta. Spunând aceste lucruri pentru mine, voi lăsa arca mea, dar voi veni înapoi.Domnul meu, care nu dormitează, nici nu doarme , binecuvinteaza această turmă in timp ce eu sunt departe. Imbratiseaza și ai milă de fiecare oriunde s-ar afla.

25 martie - Raport 10

Sunt recunoscător pentru rugăciunile voastre. Există avantaje pentru viața la un centru de salvare. Spuneam că voi urma o dieta, iar acum am pierdut in greutate. In glumă imi spun ca , "Vitalitatea ta este uimitoare. Poti supraviețui oricarui dezastru ". Toată lumea râde.Unii au câștigat mai multe posesiuni. În fiecare zi sosesc haine. Unele dintre ele sunt noi. Un magazin de haine din apropiere a spus că putem lua orice pe gratis. Alții spun că mananca mai bine decât atunci când eau acasă. Chiar și în tristețe adâncă, avem bucurie.Mă gândesc adesea Isus, care a cunoscut tristetea și a fost familiarizat cu durerea. El a devenit om, a intrat intr-o lume a întunericului, a împărtășit bucuria și durerea cu noi, experimentand fericirea si tristețea. Acest drum este condus de Isus, reflectând Vestea Lui Cea Buna. "Fiecare drum duce la Roma." Isus este cu noi în această călătorie. Să mergem cu El.Pastor Sato și 50 de membrii bisericii sale trăiesc într-un centru de evacuare în Yonezawa, aproximativ la 48 km / 30 mile de biserică și de casele lor de la Fukushima. Asa cum Noe a fost condus de Dumnezeu asa se considera si el, de aceea el a numit biserica din centrul de evacuare „Arca``.

29 martie - Raport 11

Acum patru zile, vineri 25 martie, impreuna cu soția mea am plecat din Arca din Yonezawa și ne-am mutat spre sud. Pe drum, am vizitat un membru al bisericii care a fost în spital pentru un tratament urgent. Am lasat pe unul dintre membrii bisericii sa ramana acolo iar eu am plecat la ginerele meu. Nu a

fost o coincidență faptul că am auzit despre situația acestui membru al bisericii tocmai la timp si spitalul in care era el internat era in drumul nostru spreYokohama. Din ziua in care dezastrul a lovit am fost foarte constient de faptul ca vietile noastre sunt in mâna lui Dumnezeu. Nu sunt sigur dacă acest lucru se datorează faptului că noi suntem mai sensibili la conducere Lui sau că viața noastră este atât zdruncinata ca suntem obligați să vedem ce nu am văzut înainte. Aceasta este una dintre binecuvântările care au venit din cauza dezastrului. Programul bisericii și al meu a fost complet distrus. Acum Domnul ne dă orarul nostru de zi cu zi. Se pare că atunci când lucrurile pământești sunt zguduit din temelii lor, Domnul ne conduce spre propriul Sau program. Acum că El ne conduce pe mai departe, aș vrea să să mergem cu El, fără sa ne impotrivim și să ne bucuram de această lume pe care El a pregătit pentru noi. Ajungând în Yokohama am constatat că, venind de la Arca, oamenii ne-au tratat într-un mod special. Suntem un grup de credincioși care au fost îndepărtati de la casele lor. Ne-au cazat într-un hotel. Timp de două săptămâni am dormit cu alții într-o sală mare și apoi am fost într-o cameră privată la ginerele meu. Acum suntem într-o cameră de hotel. Îmi pare rău pentru cei pe care i-am lăsat în urmă, în Arca, dar în același timp mă simt ca un rege. Condițiile de dormit s-au imbunatatit de doua și apoi de trei ori! Când vom ajunge în cer, Domnul ne va trata un milion de ori mai bine. Luni 28 ne-am mutat la Tokyo și m-am întâlnit cu editorii mei și oamenii care sunt implicați în activitatea de salvare. Am vorbit la o întâlnire, povestind viața mea după ce dezastrul a lovit. M-am trezit vorbind cu pasiune, cu un fel ciudat de entuziasm. Venind de la Arca în oraș este ca o altă lume. Poate ca sunt incapabil emotional sa aduc aceste doua lumi impreuna. Peisajul din Tokyo arata trist. Se pare ca totul este in lacrimi. Soția mea spune că nu se poate bucura de mâncare, chiar dacă este delicioasa. Amândoi simțim ca suntem

victime ale dezastrului. Lucrurile par să fi fost date peste cap. Acest lucru va continua si in viitor.

Raportul 12

Soția mea a visat același vis de peste 20 de ani.

Membrii bisericii noastre calatoresc in grup de mai multe zile, vizitând diferite locuri. Ea a avut acest vis atât de multe ori, încat in cele din urmă ea l-a scris. Eu i-am sugerat ca e posibil să fie ceva simbolic pentru biserica noastră. Acum știu că era adevărat. Este o situație déjà vu - umblăm la fel ca în visul ei. Dumnezeu ne-a dat o imagine care a devenit familiar pentru noi, astfel încât să nu ne fie frică sau sa fim consternati. Este la fel cum cei din biserica primară mergeau si proclamau Evanghelia în ciuda persecuțiilor și distanțelor. Ne suntem departe de casă. Ușa din față a bisericii noastre este închisa. Eu cred că Domnul a pus această imagine în mințile noastre și în inimile noastre, astfel încât sa fim familiarizati cu aceasta situatie si sa nu fim daramati de aceste incercari. De multe ori mă gândesc la biserica primară care a trebuit să se mute din Ierusalim, din cauza persecuției. Cum au călătorit - individual sau ca o familie? Poate că este o binecuvântare ca mă pot pierde în poveștile din Biblie. Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda. 1 Corinteni 10-13

Si altii au mers pe drumul pe care noi mergem acum, stim ca Domnul este la conducere. Spre surprinderea noastra, El le știe pe toate. Ne simțim ca și cum suntem în centrul unui vartej de apa. Daca mergem aproape de Isus asa cum si altii au mers, posibil ca sa ne dea voie sa mergem si noi pe ape. Când stau în fața oglinzii, văd că am părul mai gri. Kilogramele pe care le-am pierdut nu s-au întors chiar daca am mancat corespunzator. . Din cincizeci de membri ai bisericii, noua s-au

angajat datorita recomandarilor mele. Nu am avut nici un raport despre numarul persoanelor disparute sau decedate din zona in care biserica noastra era. Din cauza radiatiilor puternice, ceasul s-a oprit la 11 martie. Toată lumea este obosita fizic si emotional. Orașele au devenit orase fantoma și auzim zvonuri despre spargeri. Am luat măsuri imediate și am închis conturile noastre bancare și poștale. De asemenea, ne-am oprit gazul, energia electrică și linia telefonica. Doamne, a trebuit să părăsim totul și sa ne mutam. Protejeaza-ne de cei care ar încerca să fure de la noi. Dă-ne un semn, atunci când ne putem întoarce și sa reparam casele noastre, orașele noastre și bisericile noastre. Ajuta, protejeaza muncitorii și membrii bisericii care încearca sa rezolve problemele de la centrala. Când această situație se va rezolva mă întreb la cât de multe biserici și persoane va trebui sa le mulțumesc. Numărul este în creștere zi de zi. Viata mea va fi prea scurta pentru a putea să le mulțumesc tuturor cand lucrurile vor fi restaurate.

Suferința m-a cuprins după dezastru. Dar eu sunt copleșit de harul lui Dumnezeu, care depășește orice suferință. "Paharul meu se revarsă." Ps. 23: 6 Pastor Sato și 50 de membrii ai bisericii sale trăiesc într-un centru de evacuare în Yonezawa, aproximativ la 48 km / 30mle de biserică și de casele lor de la Fukushima. Ma face sa ma gândesc la Noe, cum a fost condus de Dumnezeu in potop. Asa ca el a numit biserica din centrul de evacuare "Arca".

Raportul 13 - 29 martie 23

A fost o zi lungă. În această dimineață soția mea și un membru al personalului bisericii, au ramas la ginerele meu in Ushiku si au calatorit spre orasul Iwaki. Acolo am avut o întrevedere cu unii dintre membrii bisericii mele. Ei sunt o parte dintre cei care au trebuit să stea acasă, în ciuda radiatiilor pentru că nu au putut să cumpere benzină. După întâlnirea cu ei am inceput călătoritoria, oprindu-ne la un spital din Sukagawa și apoi la un azil de batrani in Aizu pentru a vizita altii membri

ai bisericii. Membrii bisericii mele au fost lăsați în urmă la fel ca credincioșii împrăștiați de către biserica primară. Ma gandesc la Pavel, scriind epistolele sale cand ii vizita pe credinciosii din diaspora. Era târziu când am ajuns Yonezawa și Ark. La reuniunea de la Iwaki o doamnă dragă în varsta de 80 ani ne-a întâmpinat în fața casei sale. Ea m-a salutat, în lacrimi și mi-a luat mâna spunând, "Pastore, ești în siguranță. Sunt atât de fericita. ``Au trecut peste două săptămâni de la dezastru, dar si aici ceasul s-a oprit. Mi se intampla de multe ori ca sa nu știu ce zi a săptămânii este. Din ziua in care s-a întâmplat accidentul, nu am văzut nici televizor sau ziare. Nu mă simt în stare. Mă întreb dacă acest lucru este pentru că am trecut prin atatea situatii sau ar putea fi un semn de stres post traumatic. Cu o zi înainte de dezastru eu si soția mea am privit ceva neobișnuit - un apus de soare în flăcări care părea ca și cum ar arde pana la dispariție. A fost atât de extraordinar că am înregistrat pe camera mea video. I-am spus soției mele că ar putea fi un semn ca va fi un cutremur, dar nu ma asteptam sa am dreptate. E oare posibil ca Domnul sa ne fi dat un semn înainte de dezastru? Dacă așa este Doamne te întreb, când vom putea să mergem acasă? Ce ne așteaptă în zilele următoare? Ne luptăm să aflăm cum putem vedea calea ce o avem de urmat.. Arată-ne calea asa cum i-ai aratat lui Isaia: Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: 'Iată drumul, mergeți pe el!' când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga" Is. 30:21)Nu există nici un raport oficial al numărului de persoane care au murit sau lipsesc, deoarece accidentele de la centrala nucleară au venit dupa ce a avut loc cutremurul și tsunamiul. Dacă aceste accidente nu s-ar fi întâmplat oamenii mei ar fi putut să se întoarcă acasă pentru a începe sa curete molozul și sa isi reconstruiasca viata. Dar pentru noi, ceasul s-a oprit la 02:46 vineri, 11 martie. Unii oameni nu isi pot reține lacrimile lor spunând că i-ar fi putut salva pe cei de sub dărâmături sau pe cei din apă, în cazul în care accidentele nucleare nu s-ar fi

întâmpilat. Doamne, cât timp va trebui să rămânem în această stare? Dă-ne permisiunea de a începe reconstrucția. Vreau sa fac un nou început. Dacă oamenilor li s-ar fi permis să se întoarcă, atelierelor de reparații și firmele de construcții ar avea din nou activitate. Dar pentru ca totul e suspendat multe persoane sunt fara servicii. Doamne dă-ne un semn. Când ni-l vei da, atunci eu voi conduce turma si ii voi incuraja sa aibe speranta pentru acea zi. Daca nu ne vei da un semn, da-ne perseverenta. Ajuta-ne sa avem rabdare si sa fim disciplinati!"Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi au trecut, totul s-a făcut nou!" 2 Cor. 05:17

În ultima zi a călătoriei noastre aici, pe pământ ne vei lua si ne vei duce in Imparatia, lasand totul in urma. Facem repetiții pentru acea zi? Un om drag si-a pierdut întreaga familie și se confruntă cu singurătatea. Eu vad prin ce trece. Vrei să învățăm o lecție importantă, care este fundamentala pentru viață? Am luat decizia de a părăsi Yonezawa poimâine și sa ne indreptam spre Okutama. Riscul de radiații va fi mentinut pentru o vreme. Copiii au nevoie sa mearga la școală. Oamenii trebuie să isi găsească de lucru. Avem nevoie de un loc stabil de locuit si pentru a avea intimitate. Suntem conștienți că în calitate de creștini suntem străini pe pământ. Tânjim dupa un anumit nivel de normalitate, chiar dacă normalitatea va fi întotdeauna temporara pe acest pământ. Și așa ne indreptam spre destinația următoare. Rugăciunile voastre sunt foarte apreciate.

Raportul 14 - 31 martie

Există momente în viață când vom întâlni oameni noi și momente când trebuie să ne despărțim de cei pe care îi știm. Aceste zile, am experimentat mai mult a doua parte a acestei afirmatii. În această dimineață am pornit spre sud, a treia oara ne mutam în incercarea de a gasi un loc in care sa stam. Noaptea trecută, frații și surorile noastre de la biserică

Yonezawa au facut un fel de intalnire de bun ramas pentru noi, servind taitei. Am stat acolo doar pentru doua saptamâni, dar bunătatea lor a făcut să ne simțim ca și cum ne-ar fi salvat viețile. A fost foarte greu sa ne luam la revedere. Nu am avut nimic ce sa le dam, doar cateva ciocolate pe care le-am legat si am facut coliere, alaturi de felicitari de multumire. Am cântat un cântec la final si ne-am strans mana altuia. Multi au plans si au lacrimat, ceea ce m-a facut sa fiu rusinat de lacrimile mele. În această etapă a calatoriei noastre in care trecem de la un centru de salvare la altul sunt mai multe și mai multe persoane care ne ajută. Nu știu cum să le mulțumesc. Lăsând in urma zăpadă din Yonezawa, ne indreptam spre Kanto, în căutarea un anumit nivel de normalitate. O viață de anomalii are limitele sale. Familiile au nevoie de propriul lor spațiu. Oamenii au nevoie de intimitate. Ni se rupe inima să ne mutam mai departe de Fukushima, dar este momentul pentru o decizie. Doamne, protejează pe cei slabi și persoanele în vârstă în timpul acestui lung drum. Programul meu din luna aprilie a fost sters și Dumnezeu scrie planurile Sale în jurnalul meu. Nu m-am așteptat niciodata să ma mut la Tokyo. În inima mea vreau să merg acasă, in orașul meu și in biserica mea. Sperând ca aceasta oprire va fi ultima înainte de a reveni acasă, ne indreptam spre sud. Vă mulțumesc, frați și surori din Yonezawa. Mulțumesc celor care ne-au adus diverse bunuri, precum și pentru cei care ne aduc benzina si materiale din Niigata. Vă mulțumesc pentru purtarea voastra de grija, pentru rugăciunile voastre si celor care ne-au sprijinit de la distanță. Va rugam sa ne iertati că doar primim și că suntem în imposibilitatea de a va inapoia bunătatea.

Raportul 15 - 01 aprilie

Appreciez rugăciunile voastre fierbinți. Ieri dupa-amiaza tarziu, am ajuns la centrul de la Okutama. Am lasat in urma zăpadă de la Yonezawa la 10am. Am stat acolo timp de 15 zile si avem multe amintiri. In noul loc avem afara ciresi in floriti.

Vom fi aici pentru o vreme. Ne-am stabilit fiecare în propriile noastre camere și aici există școli, spitale, și oficiile poștale in apropiere. Mulți oameni au venit sa ne vada in timp ce ne pregateam sa plecam din Yonezawa. Am avut de incarcat produsele de supraviețuire, cum ar fi fidea de orez, conserve și taitei. In timp ce indesam inca o cutie in masina care deja era plina, am murmurat, "Când am devenit asa lacomi? ". Mă întreb dacă frații și surorile noastre din Yonezawa au rămas cu o impresie proasta despre noi. Am început să ne facem griji pe drum că am putea avea un accident, deoarece am fost atât de supraîncărcati sau dacă oamenii din mass-media vor veni și vor raporta că am fost lacomi. Am devenit experti de la atatea mutari si impachetari...Reporterii ar putea spune că dezastrul a creat oameni miraculosi. Am râs la asta. Toată lumea se roagă și tânjește în inima lor că aceasta sa fie ultima noastră mutare. Noi încercăm să ne imbunatatim situația. Nu sunt sigur dacă să râd sau să plâng. Acesta se întâmplă atât de mult timp. Aș vrea să se termine, dar nu tine de noi. Așa că trebuie sa continui si sa conduc cu anxietate si cu asteptari.Oriunde mă duc mereu spun "mulțumesc". La ora mesei ma gandesc la cei care au trimis ingredientele și cei care au pregătit masa. Le mulțumesc celor care au trimis hainele pe care le purtam cat si pentru toate produsele pe care le folosim și mulțumesc Domnului ca i-a indemnat daruiasca. In timp ce am fost salvați de la o astfel de perioadă dificilă și am primit atât de mult, trebuie sa ne schimbam. Doamne, fa sa avem inimi recunoscătoare pentru tot restul vieții noastre și nu doar în timpul acestei perioade.Am scris înainte ca vreau sa tin o dieta. Nu pot spune sigur, dar simt că am mancat prea mult în aceste zile, ca am incercat să mănânc tot ceea ce era pus în fața mea. Nu sunt atât de sigur dacă să ma bucur sau nu, dar iau in greutate. Sunt recunoscător pentru purtarea de grija a lui Dumnezeu fata de noi.Este cald aici, în Okutama. Magnolia și prunii sunt în floare. Cei care se simteau rau și sunt în vârstă se simt mai bine. Sunt ușurat că

suntem aici. Dumnezeu ne oferă siguranță. Aleluia. Am nevoie să ma uit în sus la Marele Păstor în timp ce copiii merg la școală, oamenii caută de lucru, iar bolnavii sunt îngrijiti. Am nevoie de multă înțelepciune și putere pentru această vreme. Ne-am lăsat casele noastre fără să luăm nimic. Să nu uităm cât de bun a fost Domnul cu noi, ne poartă pe aripile Lui, ne protejează și ne crește. Vreau să merg cu El, închinându-mă Lui până în ziua în care călătoria va ajunge la capăt. Aceasta este a patra etapă noastră, începând cu centrul de salvare în care era frig și am avut foarte puțină intimitate. La Okutama unde este liniște și cald ne revenind la normal.

Apreciem rugăciunile tale

Raportul 16 - 08 aprilie

În această săptămână viața se întoarce la normalitate. La 7am copiii au micul dejun și apoi merg la școală cu alți copii din zonă. Ei au avut emoții în prima zi. I-am urmărit și le-am făcut fotografii. A fost bine mai târziu să îi auzim spunând "eu sunt acasă." Acest lucru m-a mișcat, mă face să simt că și cum dezastrul nu s-a întâmplat. Ei sunt atât de fericiți în timp ce își căra ghiozdanele de școală pe care oamenii din această zonă le-au daruit. Asta aduce zambete pe fețele noastre. Au fost 70 ori 80 de persoane la primul serviciu de închinare de duminică 03 aprilie. Membrii bisericii mele care au locuit în adaposturi în zona Tokyo au venit la serviciul divin cu membrii familiilor lor. Asta m-a făcut să realizez că de puternică este biserica. Ne-am pierdut clădirea bisericii noastre și toate documentele noastre, înregistrările și programele. Membrii sunt împrăștiați. Dar totuși biserica a supraviețuit. Chiar și atunci când suntem împinși și împrăștiați, biserica nu moare niciodată. Să fiu sincer, atunci când accidentul s-a întâmplat la centrala nucleară după cutremur și tsunami, m-am gândit că lucrarea noastră de misiune a ajuns la

capăt. Orașele au fost contaminate cu radiații și toată lumea a dispărut. Așa că am crezut că biserica noastră a fost distrusă într-un mod pe care nimeni nu și l-ar fi putut imagina, chiar dacă avea 70 ani de existență. A trebuit să îmi înfrânez toate emoțiile și să accept realitatea. I-am ajutat unii din biserica mea să își găsească de lucru, le-am cerut pastorilor din alte biserici să aibă grijă de cei care s-au hotărât să rămână departe de oamenii pe care îi cunosteau și și am lasat membrii personalului din biserica să aibă grija de celelalte biserici. Părea că lucrarea bisericii mele era pe sfârșite. Cu toate acestea lucrurile s-au dezvoltat într-un mod pe care nu mi l-aș fi putut imagina și biserica a supraviețuit. Știu din Noul Testament că biserica timpurie a crescut prin persecuție și dispersie. Cine ar fi crezut că, în ziua de azi în Japonia, credincioșii de rând din Tohoku li s-ar luat viața și ar fi imprastați? Dar chiar și în această situație, au reușit să se reconecteze cu ceilalți și să fie parte din trupul lui Hristos. Poate fi o exagerare, dar o biserică mai mare care trece dincolo de granițele naționale și confesionale a apărut pentru a ne sprijini. Mă întreb al cui scenariu este. În noaptea de duminică, soția mea și eu am vorbit cu unul de altul cu privire la legăturile strânse pe care le avem. Am fost cu siguranță în centrul unei biserici vii. Dar acum știm că există o lume pe care nu am văzut-o înainte. Acesta este un alt tezaur pe care dezastrul l-a adus. Domnul întărește pașii omului când îi place calea lui;

dacă se întâmplă să cadă, nu este doborât de tot, căci Domnul îl apucă de mână.

"Psalmul 37: 23-24

Am avut o ceremonie de absolvire la Yonezawa într-o zi cu zăpadă. În această săptămână am avut o ceremonie, dar nu am avut haine pompoase. Personalul de la centru a primit câteva haine de la unii oameni și eu și soția mea am putut să le îmbracăm. Aceasta va fi una dintre poveștile pe care le vom

spune în viitor, când vom privi înapoi la timpul petrecut în Okutama. Există unele probleme serioase. Am organizat o întâlnire pentru cei care sunt în căutarea de muncă și zece oameni au venit. Adolescentii care au început liceul sau care s-au pregătit pentru examenele de admitere la universitate trebuie să ia decizii. Ei se întreabă dacă să se mute la o școală ce este departe de Okutama sau dacă să faca un curs de învățare la distanță. Dezastrul a rupt mai multe legături. Sper ca inimile noastre să nu fie rupte. Am ar trebui să îi servesc pe acești oameni așa cum ar fi demn de un pastor. Rugați-vă pentru noi.

P.S. M-am dus la Kyoto în această săptămână pentru nunta unui membru al bisericii. Ea a terminat Colegiul Biblic și s-a căsătorit cu un pastor. Ea a spus "Când mă gândesc la dezastru simt că ar trebui să port o rochie de doliu în loc de rochie de mireasa." Inima mea a fost zguduia. Ea a privit cu groază de la fereastră cum valurile au spulberat toate barierele pe care le-au întâlnit.

Raportul 17 - 14 aprilie

M-am întors de la Osaka ieri. Am privit un cireș în plină floare, printr-o fereastră plină de tristețe. Peisajul pare trist. Ceva din mine s-a schimbat din ziua în care dezastrul a lovit. Ieri am primit vești triste. Un membru al bisericii, cu care am pierdut contactul s-a dovedit a fi mort, a fost lovit de tsunami în timp ce conducea în apropiere de plajă. Personalul bisericii a plecat pentru a avea un serviciu de comemorare pentru el mâine. Totul pare pentru mine, ca este în doliu. Săptămâna Patimilor se apropie și acest lucru face ca lucrurile să pară și mai triste. Petru a scris credincioșilor care au mers în subteran din cauza persecuției. Această comunitate trebuie să fi avut și oameni bolnavi sau care au murit și au trebuit să fie îngropați. În timp ce erau risipiți unii au fost bolnavi sau răniți. Alții au murit sau au fost îngropați în timpul călătoriei. Cei care au fost pe Arca lui Noe au petrecut mai mult de o lună împreună. Imi imaginez experiențele pe care le-au avut în timp ce îngrijeau animalele.

În viața noastră, ca persoane evacuate ne-am creat o rutina zilnică ca aceea de a ne trezi și a mânca. Dar în adâncul sufletului, toți suntem răniți. Lucrurile mici pot provoca altercații. Ai putea numi o "normalizare a anormalului" și acest lucru s-ar putea să fie bine, pentru că și alții au trecut pe aici cum ar fi credincioșii din biserică primară sau cei din pustie. Epafrodit a fost trimis de către Biserica din Filipi pentru a-l vizita pe Pavel în închisoare, dar s-a îmbolnăvit în Roma și a fost îngrijit de Pavel. Mergem pe un drum care alții au umblat înaintea noastră. Primii creștini au călătorit mult, vizitând oameni ce erau imprăștiati și cunoscând noi teritorii. Echipa care a fost trimisă la Fukushima pentru înmormântare va rămâne acolo timp de trei zile, deoarece crematoriul este ocupat. Ei spun că vizitează membrii bisericii, au întâlniri, și sunt apreciați. Se pare că greutățile fac legăturile noastre mai puternice.

"Ca apă proaspătă pentru un om obosit, este o veste bună de la o țară îndepărtată." Proverbe 25:25

Duminică viitoare, la serviciul nostru de închinare, vom avea o comemorare pentru o soră dragă. Vom avea de asemenea, un botez. I-am sugerat duminică următoare (de Paști), dar persoana a dorit să fie botezată în Duminică Floriilor. Noi nu vom face ceea ce facem de obicei, dar vom avea un altar funerar acasă pentru sora noastră dragă. Pentru botez vom folosi baia mare de la centru și ne vom aminti cum Isus stătea în râul Iordan. Revenind la Osaka simt că aceasta este Arca noastră. Deși suntem în Tokyo, simțim cum Dumnezeu ne înconjoară cu vindecarea Sa. În fiecare zi suntem copleșiți cu blândețea Tatălui nostru Cereșc și găsim bucurie în mijlocul tristeții. În serviciul de botez din Duminică Floriilor trebuie să ne aducem aminte de speranța pe care Dumnezeu ne-a dat-o prin suferințele lui Isus. Abia așteptam să sărbătorim Paștele. Suntem slabi, dar încă puternici. Nu avem nimic, dar totuși toate ne sunt date.

Aleluia

Raportul 18 - 17 aprilie

Săptămâna trecută ambulanța a fost chemată la locul nostru aproape în fiecare zi pentru a lua pe unii dintre membrii bisericii noastre la spital, iar unii au trebuit să fie internati. Se pare că oboseala este cauza. Deși fiecare dintre noi avem propriile noastre camere, încă trăim ca o comunitate și nu este ca și cum ai locui în casa ta. Avem vizitatori și timpul trece foarte repede. Primim informații despre Fukushima, dar suntem ocupați doar cu ceea ce este în fața noastră. În această dimineață, un cuplu de tineri s-a mutat la un apartament nou după ce au găsit de lucru în această zonă. În această săptămână un alt cuplu va pleca. Ei se muta în noi locuri pentru a pune capăt vieții trăite împreună cu noi în biserică. Ne vor lipsi, dar de asemenea vrem să celebrăm noul lor început.. În același timp, cu noi s-au mutat două cupluri și o persoană singură săptămâna trecută. În această săptămână ne așteptăm încă două cupluri să ni se alăture. La fel cum o inimă care bate, acest grup continua să se miste prin luptele și durerile lui. La serviciul de astăzi, ne-am amintit de o soră care a fost luată de tsunami și a mers să fie cu Domnul. Am avut de asemenea, un botez. În predica mea am cântat imnul "E o lumină pe Cruce", care a fost compusă în timpul Marelui cutremur din Tokyo la 01 septembrie 1923. Misionarul JV Martin a scris că el a privit supraviețuitorii care se adunau la Meiji Gakuin.

Uite! Popoarele care trăiesc în țări îndepărtate și peste mări

Neschimbatul Domn care aduce alinare, Crucea lui este puternic strălucitoare

aduce confort pentru tine, El aduce alinare pentru mine

Stând pe pamantul care se leagănă, dar crucea încă strălucește

Apa este imensa, focuri ard. Moartea întinde mâna și așteaptă .

Neschimbat Domnul (Ca versetul 1)

Dacă te uiți în sus, nu îți va fi frică. Nu există nici o durere și păcatul dispare.

Neschimbat Domnul ...

El a privit cum întunericul a căzut. Plase de țânțari și lumânări au fost distribuite și cand lumanarile au fost aprinse flăcările mici si pâlpâitoare păreau ca formeaza o forma de cruce, strapungand întunericul nopții și disperarea oamenilor. Focul a distrus orașul, ca urmare a cutremurului. Mulți oameni a sărit în râuri și iazuri să scape, dar au muri acolo. Vremea era calda la 1 septembrie. La fel cum Martin a vazut crucea lui Isus dupa raboiul din Tokio, la fel vedem si noi crucea formata din flacarile lumanarilor. În timpul Săptămânii Patimilor am meditat la crucea lui Isus așa cum a făcut Martin, care a gasit speranta si confort in crucea luminata ce a fost ridicata in amintirea victimelor marelui cutremur din Tokyo. O sora ne-a povestit ca se simtea singura in timp ce era la centru si s-a rugat ca Dumnezeu sa o ajute sa treaca peste aceasta stare. O prietena de la altă biserică, care a citit despre noi pe site-ul bisericii noastre, a venit să o viziteze pentru ca Duhul lui Dumnezeu a îndemnat-o sa vina in vizita. Altă soră a întâlnit creștini la spitalul unde soțul ei este pacient. Un pastor pe care l-a întâlnit pentru prima dată, s-a rugat pentru ea în camera de spital. Este ca și cum Dumnezeu ne înconjoară cu bunătatea Lui. Unii dintre noi simtim ca suntem stransi legati, ca niște oi într-un tarc, altii se simt singuri. Dar totuși, crucea lui Isus ne lumineaza calatoria, chiar daca suntem departe de casele noastre. Sunt acestea lucrurile câștigate prin pierderea celorlalte? Prin pierderea multor lucruri, Il cautam mai mult pe Isus si suntem mai constienti de legaturile dintre membrii bisericii noastre..Am cântat un alt imn, in timp ce ne aminteam de sora a cărei viață a fost luată de tsunami la vârsta de 50 ani. Este numarul 687 în

cartea de imnuri Seika. (Cele 4 versete din cartea de imnuri japoneze echivaleaza cu cele 5 versetele engleză de mai jos)

Să ne adunăm la râu
unde picioarele de înger luminos au călcat,
marea de cristal pentru totdeauna
care curge pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu?
Da, ne vom aduna la râu,

Frumos, frumos râu
Adunati cu sfinții la râul care curge
Din scaunul de domnie al lui Dumnezeu.
Pe marginea râului,
spălat de pulberi de argint,

Vom vorbi și ne vom închina mereu,
In fericita zi de aur.

Da, ne vom aduna ...

Vom ajunge la râul strălucitor
Vom da jos orice greutate;
Prin har sufletele noastre vor fi eliberate
și vom avea roba și coroană.
Da, ne vom aduna ...

La zâmbetul din râu

Oglinda feței Mântuitorului,

Sfinții, pe care moartea nu-i va ajunge,
Vor inalta cântecele pentru harul mântuitor.

Da, ne vom aduna ...

Curând vom ajunge la râul de argint,
curând pelerinajul nostru va înceta;
Curând inimile noastre fericite vor vibra
Pe melodia de pace.

Da, ne vom aduna ...

Aceasta este o scenă din imaginea Împărăției Cerurilor în Apocalipsa 22 unde râul de cristal curge din tronul lui Dumnezeu. Pe fiecare parte a râului pomul vieții are roade abundente. "Și frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor" (v. 2). Asta îmi amintește de capitoul anterior în care se spune: "El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru ca lucrurile dintâi au trecut "(Apoc 21,4) M-am gândit la sora draga ce a fost ridicată de catre râu la viața în rai. Căta frica trebuie să ii fi fost cand tsunamiul a lovit-o. Ea si-a iubit familia, a muncit din greu la slujba ei, a slujit cu credincioșie la biserică și s-a rugat cu lacrimi în ochi. Cred că a fost ridicata la cer, nu doar lovita de tsunami. Deci, haideți să cântam laudele noastre, savurând fiecare cuvânt.

Raportul 19 - 26 aprilie

Este cu siguranță adevărat că dorinta mea de a fi fericit a scăzut. Când eram în sala mare am fost recunoscător doar pentru ca aveam o saltea jos pe care sa ma intind, avand in spatele meu pe altcineva care dormea lângă mine și am fost mișcat când am primit mancare de la conserva sau mancare calda. Sunt recunoscător, pur și simplu pentru ca sunt în viață. Am condus în mod frecvent pe Ruta 6, pe lângă plaja din Fukushima și pe un alt drum care duce la aeroportul Sendai. Aș fi putut conduce pe acest drum pe 11 martie. Aș fi putut ramane singur in aeroportul Sendai. Dar am fost ținut în siguranță și în viață. Săptămâna trecută, impreuna cu soția mea

am vizitat membrii bisericii ce erau împrăștiați în diferite locuri și am avut întâlniri cu ei. Într-o casă, ne-am așezat pe podea cu picioarele în kotatsu (o masă joasă, cu o unitate de căldură dedesubt, acoperit cu o plapuma) și ne-am uitat la TV. Am avut micul dejun și am citit ziarul. Au trecut șase săptămâni de când nu m-am mai relaxat așa, făcând lucruri obișnuite. Cât de bune au fost supa miso și ceaiul! Fiind departe de grupul nostru în Tokyo, ne-am bucurat de aceste clipe de fericire. Am fost capabili să mergem în zona interzisă, pentru prima dată de la dezastrul pentru a vizita biserica și de a lua niște documente importante. Eram agitați, îmbrăcați complet de sus până jos într-un echipament de protecție sufocant, alb. Ciresul era în plină floare, mai frumos ca niciodată. Un câine era pe mijlocul drumului, nedorind să se dea din drum. Vacile nu erau deranjate de prezența noastră. Un membru al bisericii noastre, care lucrează la centrala nucleară a spus că a văzut o dată 18 vaci ce erau în grădina bisericii noastre. Mă întreb dacă proprietarul lor, care sta alături le-a lăsat libere să pășcă pentru ca să supraviețuiască pe cont propriu. Niciodată nu mi-am putut imagina acest lucru, dar e posibil ca vacile să fie utile pentru a proteja clădirea bisericii noastre. Vacile mâncau iarba ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, uneori uitându-se la noi ca și cum ne-ar spune: "Bine ați venit acasă." Ciresul a înflorit indiferent dacă oamenii au fost sau nu acolo, poate fiind chiar e bucuros că e liniște, nimeni nu e prin preajmă și nu sunt petreceri zgomotoase. Și animalele par să se bucure de libertatea lor, fără a avea oameni și mașini în apropiere. Un gând ciudat mi-a trecut prin minte. Oamenii lor le pare rău pentru ciresul înflorit, deoarece nu e nimeni să îl admire. Ciresul este indiferent la prezența oamenilor. Din cauza aroganței lor, Dumnezeu i-a dus departe. Mi imaginez acest lucru sau este o viziune? Este o reapariție a Turnului Babel sau a Sodomei și Gomorei? Mai degrabă aș lua ca fiind începutul

unei lumi care are nevoie să fie salvata de Isus Mântuitorul nostru.

Apoi, o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un Vlăstar va da din rădăcinile lui.

Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.

Plăcerea Lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite,

ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău.

Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale și credincioșia, brâul mijlocului Său.

Atunci, lupul va locui împreună cu mielul și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul,

pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii și copilul întărcat va băga mâna în vizuina basilicului.

Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.

(Isaia 11:1-9)

Domnul Isus a venit pe pământ ca un descendent al lui David din "trunchiul lui Isai" și ni se spune că într-o zi El va

judeca lumea și va domni ca Regele tuturor oamenilor. Apoi va apărea o lume nouă. Mielul va trăi cu lupul, fără a fi atacat sau rănit. Leopardul va trăi în pace cu capra. Vițelul și leul vor fi împreună, pastorite de un copil. Nimeni niciodată nu a văzut sau auzit de un lucru ca acesta. Leul devine vegetarian. Vaca și ursul mănâncă iarbă împreună. Copilul se va juca la viziunea cobrei, iar copilul va pune mâna în cuibul viperei. O vedere de necrezut. Acest lucru va fi, deoarece va veni o lume în care " nu va exista rau sau distugere pe muntele cel sfant, pentru ca pamantul va fi plin de cunoștința Domnului așa cum apele acoperă marea". Mi-ar plăcea să văd această realitate. A devenit prea încrezător omul și a trecut dincolo de granițele permise?Lumea pe care noi, oamenii am construit-o singuri, a fost distrusa ca un castel de nisip. Plantele și animalele, precum și oamenii, vom trăi in pace unul alături de altul. Mi-am imaginat că acest lucru ar putea fi începutul unei lumi noi. Gandurile acestea mi-au fost induse de echipamentul de protecție. Pe lângă poveștile celor 18 vaci care pazesc biserica mea și de câinele care nu s-a dat drumul mașinii, am auzit o poveste despre o pisica. Cineva a deschis ușa casei, îngrijorandu-se de pisica ei. Pisica arata sănătoasă pentru ca s-a hrănit cu mancarea pe care a găsit-o în frigider și astfel a trait. O altă persoană a fost preocupata de faptul că câinele ar fi murit de foame, pentru ca a fost lasat in cotet avand o zgarda. El a fost găsit în casa unui vecin - a supraviețuit cu mancarea pe care a găsit-o acolo.

Am auzit povesti despre cei care încă stau în zonă. Unii dintre ei nu se tem de radiații. Au pus hainele la uscat, îngrijesc pamantul si seamana semințe. Încurajat de oameni ca această, de ciresul inflorit și de vacile în orașul nostru natal, vom supravietui cu curaj si vom fi flexibili ca o salcie. Mai presus de toate este Domnul.

Domnul întărește pașii omului când Îi place calea lui;

dacă se întâmplă să cadă, nu este doborât de tot, căci Domnul îl apucă de mână.

Psalm 37:23, 24

Doamne, modeleaza-ne și curățește-ne, conform voii Tale. Ajuta-ne să devenim oamenii care pot spune sincer ca nimic nu contează dacă Te avem.

Apreciem rugăciunile și sprijinul dumneavoastră.

Raportul 20 - 30 aprilie

În această săptămână unul dintre frații bisericii noastre a mers să fie cu Domnul. Azi a fost piveghi in Fukushima, maine va fi incinerarea și vom avea un timp de comemorare la timpul de inchinare din duminica urmatoare. Luni va avea loc o înmormântare în Fukushima. E prea mult pentru a avea două înmormântări într-o lună și este trist că o rugăciune a unui membru al bisericii care isi doreste sa ajunga acasa cu Domnul nu a primit inca raspuns. Noi nu putem ajuta la serviciile de înmormântări și de comemorare atât in Fukushima și in Tokyo. Pastorul nostru asistent și un alt membru al personalului au plecat de ieri. Eu voi merge săptămâna viitoare. Cineva trebuie să rămână aici, în Tokyo cu biserica. Noi nu avem costume adecvate dar vom merge în haine casual. Este greu sa conducem înmormântarea acestui frate, imediat dupa cea a fost cea a surorii noastre care avea 50 de ani. Aș vrea să putem merge toți acasă și să ne închinam Domnului împreună. Este foarte trist ca trebuie sa ne despartim de membrii familiei din aceasta biserică, in timpul acestei calatorii.

Acest frate a fost diagnosticat cu cancer la varsta de 30 si a avut stomacul eliminat. A murit la 54 ani, a trecut prin aceasta incercare și a fost spitalizat de mai multe ori. A fost o bucurie pentru el să se închine lui Dumnezeu. El a făcut traduceri simultane a predicii și toată lumea a recunoscut că

aceasta a fost darul lui de la Domnul. Trebuie să se fi simțit singur în spital, în timp ce familia sa a trebuit să părăsească zona după dezastru. Spitalul nu a mai avut medicamente și suplimente din cauza radiatiilor ce au avut loc. Îmi imaginez că era nervos. L-am vizitat, dar nu atât de des cât ne-am fi dorit, din cauza distanței dintre Tokyo și Fukushima. Ultima dată când l-am văzut, mi-a strans mâna puternic, nevrând să îmi dea drumul. Deci lupta sa împotriva bolii a ajuns la capăt. Eu cred că Domnul l-a văzut ca fiind potrivit să-l ia la El acasă de Paști. El a avut un tub în gât, totuși a putut scrie, "Învierea. Am o misiune." Moise a trăit timp de 120 de ani. El a văzut Țara Promisă de pe Muntele Nebo dar a murit fără a intra ea. Presupun că i-a parut rău că nu a putut face acest lucru, dar a fost planul lui Dumnezeu pentru el. A murit, dându-i ștafeta lui Iosua. Viețile noastre sunt în mâna lui Dumnezeu. Fiecare viață este o călătorie. Tot ce putem face este să urmăm traseul pe care Domnul l-a stabilit pentru noi. În final, noi trebuie să predăm ștafeta și să fim înălțați la cer. În această săptămână întreaga lume va sărbători Paștele. Fie ca înmormântare și celelalte servicii să fie pline de speranța învierii și demne de fratele nostru drag, chiar și în mijlocul acestei vieți de evacuați și chiar și în hainele noastre casual. Doamne, te rog să ne conduci.

Raportul 21 - 05 mai (Ziua Copilului)

Sunt în drum spre Okinawa pentru o întâlnire în care trebuie să dau un raport cu privire la viața mea, ca evacuat. Cu două zile în urmă un alt membru al bisericii mele a mers să fie cu Domnul. Trebuie să fi fost foarte greu pentru acest domn în vârstă pentru că el a trebuit să fie evacuat în ciuda faptului că era bolnav și avea câteva oase rupte. Nu mi-am imaginat că va trebui să îmi iau rama bun de la 3 membrii ai bisericii în două luni. Sunt conștient de faptul că Dumnezeu are planurile Sale, care sunt mai mari decât gândurile noastre. Mulți s-au adunat la

înmormântarea fratelui nostru în această săptămână. Șaizeci membrii bisericii au venit de la diferite centre de salvare pentru priveghi și pentru înmormântare. Simt cum moartea fratelui nostru drag a reunit pe cei care au fost împrăștiați timp de o luna jumătate. Acest frate și familia sa au vrut ca Evanghelia să fie proclamată la înmormântarea lui studenților de la clasa de engleză și părinții lor, colegilor săi de muncă, precum și familiei sale largite. În mormântare a fost ca o întâlnire de evanghelizare, au participat mai multe persoane ale caror inimi au fost zguduite de dezastru." Și prin credință Abel încă vorbește, chiar dacă este mort" Evreii 1: 4

La fel este și cu credința acestui frate care desi nu mai traiește, prin viața sa ca și prin viața surorii noastre care a luat botezul, credința ne vorbește. Fratele nostru drag spus oamenilor despre Mântuitorul nostru Isus prin viața lui și a arătat oamenilor speranța cerului. Luna trecută, împreună cu două înmormântări, am avut două servicii de botez. În această lună șase persoane vor mai fi botezate. Serviciul de botez a surorii noastre de luna trecută a fost inițial planificat pentru 13 martie, imediat după dezastru. În timp ce locuitorii au fost evacuați, m-a sunat și a întrebat dacă botezul ei va mai avea loc. În acest caz, pastorul nostru asistent ar trebui să-l realizeze. Altcineva a spus că ea a vrut să fie botezată într-un râu în apropierea centrului de salvare. I-am cerut pastorului asistent să facă acest lucru, deoarece apa râului este prea rece pentru mine. Am zâmbit în timp ce m-am gândit acest lucru. În mijlocul greutății și inimii indurerate, lucrurile mici care aduc distracție și bucurie se multiplică. Trebuie să cauți cu disperare astfel de lucruri. Suntem o biserică baptistă, așa că efectuăm botezuri prin imersie. A trebuit să găsim o soluție pentru că folosim cada de baie care este mică, de la centrul de salvare. Am repetat, întrebându-ne dacă să o lasăm să cadă înapoi sau înainte. Unor oameni nu le place apa, dar ei îi place! Într-o zi am lăsat-o să cadă în față și am așteptat ca ea să ridice capul. A

durat mai mult decât mă așteptam și m-am gândit ca ea se bucura de moment, încercând să recupereze timpul pierdut. A fost prea mult timp, așa că am ridicat-o. Nu am mai avut un botez ca acesta înainte. Dezastrul ne conduce spre noi experiențe.

Scriu aceste lucruri în timp ce sunt în avion spre Okinawa. În timp ce merg pe tarmul mării la aeroportul Haneda, un gând venit la mine - dacă un cutremur s-ar întâmpla acum și apoi un tsunami, aș muri. Este bine să fii botezat acum, decât să nu fii. În acest moment de dezastru și radiatii, se vede cum Dumnezeu ne conduce în mod clar, iar candidații la botez decid să răspundă la chemarea lui Dumnezeu, să fie botezați și nu mai amâna momentul. Pentru aceia dintre noi care au avut parte de mai multe înmormantări, aceste nașteri spirituale aduc multă bucurie. În cele din urmă, unele lucruri banale contează. Am găsit mai multe carduri de client în poșetă. Regret că nu le-am folosit pentru a aduna puncte sau pentru a obține premii, atunci când am avut ocazia. Acest lucru mi-a amintit de alte lucruri regretabile. Am avut ceva de lucru făcut în casa mea. Cazanul a fost înlocuit chiar înainte de dezastru și am cumpărat un nou ecran de televizor cu plasmă. Am început să cred că nu a fost bine că le-am cumpărat, dar m-am oprit la acest punct, deoarece magazinele care au dat acele carduri de client nu mai sunt acolo. Soția lui Lot s-a transformat într-un stâlp de sare, atunci când s-a întors să vadă ce ea a lăsat în urmă. Aceasta este o lecție pentru mine. Mă duc să văd frați și surori în Okinawa, care s-au rugat pentru noi și ne-au sprijinit de la început. Vreau să le spun cuvinte de mulțumire din partea bisericii mele. Va rog, iartati-mă că sunt în imposibilitatea de a ajunge la toți cei care m-au sprijinit. Sunt recunoscător pentru toate rugăciunile și sprijinul vostru.

Raportul 22 - 11 mai

Sunt recunoscător că mulți au participat la întâlnirea de la Okinawa, precum și la cea din Tokyo. Am fost intervievat de un ziar de sport ieri. De la dezastrul nu am avut acces la deștirile de la TV sau la ziare, dar sunt conștient că știrile despre centrala sunt tot timpul pe primul loc. Nu sunt sigur dacă din cauza dezastrului sau din cauza situației unice în care este biserica, dar mulți oameni arată un interes fata de noi și umblă alături de noi, lucru pentru care sunt recunoscător. Am învățat un cuvânt nou care exprimă diferența uriașă dintre două grupuri de persoane. După cutremurul Kobe unii au capatat puterea și s-au mutat toată energia spre redresare și reconstrucție. Cu toate acestea au existat alții care au devenit din ce în ce mai deprimați și diferența dintre aceste două grupuri a devenit mai largă măsură ce trecea timpul. Se pare că aparținem grupului din urmă. Nu putem începe să curățăm molozul sau să ne organizăm casele noastre. Nimeni nu știe cât timp va fi așa. Uneori simțim noi suntem singurii care au rămas în aceeași situație în care am fost în 11 martie. Suntem tristi și deprimați. Ne încurajează să știm că oamenii își amintesc de noi și că nu suntem singuri. Dacă nu ne este permis să ne întoarcem acasă am putea construi întotdeauna o comunitate, cum ar fi comunitatea Amish sau pionierii în Hokkaido. Biserica noastră are de gând să înceapă un centru de îngrijire de zi. Vom găsi o bucată de teren și vom construi o casă pentru persoanele în vârstă. Membrii bisericii ar obține calificări și să lucreze ca îngrijitori. Ne-am construit apartamente și vom trăi împreună. Gânduri ca acestea îmi veneau în minte. Viața la centrul de salvare acum este o comunitate vie, cu tineri și bătrâni locuind împreună în același loc.

Cu toate acestea un frate pe care l-am întâlnit la înmormântare mi-a spus, "Pastore, nu vrei să te stabilești aici?" Au trecut doar două luni de la dezastru. Noi nu putem renunța acum. Ca și închinătorii la Ierusalim, în Psalmul 126, Sionul nostru este orasul natal, unde se afla clădirea bisericii noastre.

Noi ar trebui să așteptăm ziua în care cei care sunt acum împrăștiați peste tot în Japonia vor reveni cu lacrimi de bucurie și cu inimi recunoscătoare. M-am încurajat și m-am întors la locul meu.

Psalmul 126

Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam.

Atunci, gura ne era plină de strigăte de bucurie și limba, de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: „Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!”

Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și de aceea suntem plini de bucurie.

Doamne, adu înapoi pe prinșii noștri de război, ca pe niște râuri în partea de miazăzi!

Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie.

Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța se întoarce cu veselie când își strânge sнопii.

Weekend-ul trecuta am avut a patra înmormântare de la dezastru. Sunt prea multe. Ieri șase persoane s-au botezat. Aleluia! Unora dintre ei nu le place apa astfel ca la botez am întrebat pe fiecare dacă ar dori să cadă înainte sau înapoi, fapt care a provocat râsete. În timpul sezonului ploios din Negev sunt inundații rapide.

Raportul 23 - 16 mai (plimba pe Tohoku)

Dacă Arca lui Noe ar exista astăzi sau Biserica primară, cu siguranță ar avea internet în timpul călătoriei. Am auzit o poveste la știri. Un bărbat japonez în Europa a primit un

mesaj text de la unul din părinți care a fost îngropat sub moloz în cutremur. El a cerut ajutor prin intermediul internetului. Acest lucru a fost văzut de mulți japonezi în Japonia și a condus la salvarea parintelui. Acest tip de lucru s-a întâmplat în biserica noastră. Pastorul nostru asistent trimis un articol devoțional zilnic și am primit vesti despre cei care au fost în siguranță și despre cei care au fost în centrele de salvare. Imediat după dezastrul am reușit să obținem știri de la fiecare membru prin pagina noastră. Membrii bisericii au fost împrăștiați în diferite locuri, dar prin aceasta pagina de web, am fost capabili să fim uniți. Noi nu ar fi crezut niciodată ca informațiile care au fost postate acolo, au fost atât de raspandite. Viteza și măsura în care au fost răspândite informațiile au depășit imaginația noastră. Site-ul a fost citit de oameni dincolo de frontierele naționale și internaționale și chiar în alte limbi. La momentul de vârf au fost peste 200.000 vizite pe zi.

Sunt extrem de recunoscător pentru acest lucru. Noi nu suntem singuri. Am fost loviți de un dezastru neașteptat, dar nu am fost în luptă singuri. Noi nu suntem uitați. Mulți oameni sunt cu ochii pe noi și ne sprijina. Am fost informați cu privire la acești ochi vigilenți, care ne-au înconjurat, încurajat și ne-au întărit. Aș dori să mulțumesc fiecăruia dintre ei. Acesta a fost ca valul unui al doilea tsunami, după distrugerea primului.

Un membru al bisericii a venit la timpul de închinare la biserica noastră în această săptămână, după o pauză de două luni. El a mers la o biserică din apropiere și cineva l-a întâlnit acolo pentru prima dată și l-a întrebat despre piciorul rănit. Este uimitor faptul că cineva a citit despre el și sa rugat pentru el. Se pare că am devenit cunoscuți peste tot în lume. Un cuplu din America a venit la serviciul de închinare, ieri, pentru prima dată. Ei au devenit creștini și merg la o biserică locală acolo. A fost prima dată când au vizita o biserică japonez sau au întâlnit creștini japonezi. Ne-au spus că, după dezastru, mulți oameni din America au citit site-ul nostru și au vizionat videoclipurile

noastre, chiar dacă cei mai multi dintre ei nu vorbesc japoneza. Cat de recunoscător sunt. Ei au spus că au întrebat de ce nu a existat nici o veste despre biserici sau creștini, printre victime. Poate că nu au fost creștini care au fost răniți sau afectați, deoarece ei sunt o mică parte din totalul populației în Japonia (mai puțin de 1%)? Ei au fost surprinși să descopere site-ul nostru și au descoperi că o întreagă biserică a trebuit să fie evacuată din orașul lor de origine și au trimis știri despre luptele lor. Acum eu am fost cel care a fost surprins! Raportul meu pe site-ul bisericii a început ca un apel urgent pentru rugăciune adresată președintelui grupului din biserica mea. Când dezastrul a lovit soția mea și cu mine am fost departe de casă, așa că am cerut rugăciune să pot vedea membrii bisericii mele, cât mai curând posibil. E-mail a fost pus pe Facebook și apoi a fost răspândit și a fost văzut de creștini și necreștini deopotrivă. Surprizele dezastrului au continuat să vină, una după alta. Acest lucru încă mă surprinde. Pare că avem nevoie de mai mult exercitiu în acest aspect. Pentru a schimba subiectul, câinele nostru de companie drag a fost, de asemenea, afectat de dezastru. El este un Papillon în vârstă de 14 ani, care cântărește 2.7 kg și are un pic de cataractă. El a călătorit cu noi. Vreau să-i spun "ai făcut o treabă bună" . (Și "Ne pare rău că nu am avut grijă de tine".) El a fost cu noi de când copiii noștri au absolvit școala și s-au căsătorit și apoi venau în vizite cu nepoții noștri. El ar fi trebuit răsplătit cu o viață mai liniștită, dar dezastrul a venit și de atunci el a călătorit cu noi. Mă întreb cum s-a simțit el pe parcursul acestor două luni. El a venit din Shizuoka și a crescut în Tohoku, este perseverent, la fel cum sunt cei din Tohoku. Indiferent de ceea ce întreb, el răspunde "Woof". Dacă acesta este răspunsul lui la orice se întâmplă, atunci el este un om mai bun decât mine. El poate gândi, "Cât timp trebuie să mai fiu departe de casă?" Sau "De ce nu putem să mergem acasă?" Indiferent de situație a fost cu noi în fiecare zi și asta este suficient. Orice ar putea gândi, orice ar înțelege,

el trebuie să fi fost stresat. Suntem în aceeași barcă. Am fost într-o călătorie, suportând situația indiferent dacă înțelegem sau nu cum m ajuns in acest punct. Si el și noi suntem în aceeași barcă. Oare o sa Il vedem pe Tatal Ceresc spunand „Ati trecut cu bine prin toate incercarile?”`

Raportul 24 - duminică 22 mai (zbor de la Fukuoka la Haneda)

Am intrat într-o perseverenta cursa. Nimeni nu si-a imaginat că viața noastră de evacuați va dura atât de mult. Am plecat de la centrele de salvare și ne-am mutat într-un loc unde am putut sta mai mult. Dar nu este încă normal. Călătoria noastră spre normalitate continua. Este o cursă de anduranță. Aș vrea să se fi încheiat o jumătate de lună în urmă. Mulți dintre vizitatorii noștri ne spun să ne odihnim bine. Arăt atât de obosit? Trebuie să fim atenți, dar nu avem o cameră de zi, unde sa ne putem relaxa. Au fost momente când oamenii ne-au vizitat dimineața devreme, dar este o altă poveste atunci când se întâmplă în fiecare zi. Cât timp va dura această viață anormala? Speranța noastră este în Geneza și Apocalipsa unde vedem începutul și sfârșitul. Călătoria noastră trebuie să aibă un sfârșit. Dumnezeu este veșnic, dar lumea pe care a creat-o are un început și un sfârșit. Facem pasi pentru sfârșitul pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru noi. Sunt două luni și jumătate de când călătoria noastră a început atât de brusc și este timpul pentru o schimbare de viteze. Fiecare familie trebuie sa se mute de pe modul de supravietuire in concordanta cu nevoile fizice si mentale. Nu mai este un sprint, ci un maraton. Avem nevoie de a ne schimba vitezele în inimile noastre. După evenimentele de la exodul lui Moise și al israeliților, au trebuit să se schimbe viteza pentru viața noua care a durat 40 ani (Exodul 18). Nu spun că drumul nostru va dura 40 ani, dar cu siguranță, nu se va termina în curând. Israelii au plâns că au vrut să mănânce ceapă și usturoi. Le era dor de viața din Egipt. Ei trebuie să fi

fost foarte stresati cand au scăpat din Egipt și de lucrurile care s-au întâmplat în comunitate. Avem nevoie de perseverență extraordinară și înțelepciune așa cum găsim scris în următoarele versete. Rugați-vă ca Domnul să ni le daruiască.

„Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.” Evrei 10:36

Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic. Iacov 1:4

Christian Relief, Assistance, Support and Hope (CRASH) este o rețea de sprijin creștin în munca de reabilitare. CRASH Japonia a fost cea care facut munca de reabilitare în zonele care au fost afectate de dezastru. Viețile noastre s-au "prăbușit" și au fost aduse la un popas brusc pe 11 martie. Doamne ajuta-ne, astfel încât inimile noastre să nu se "pabusească".

Raportul 25 - luni, 30 martie, în trenul către Kyoto

Ieri m-am întâlnit un cuplu pe care nu l-am văzut de 2 luni jumate care sunt membri ai bisericii mele. Mi-au spus că ei se trezesc în fiecare dimineață întrebându-se dacă nu visează. De asemenea, mă întreb uneori dacă un vis ar putea dura atât timp. Cine și-ar fi imaginat vreodată că nu mai puțin de 70.000 de oameni vor fi departe de casele lor? Sau că mai mult de 20.000 de familii care traiesc pe o rază de 20-30 km în apropierea centralei nucleare Fukushima ar fi obligate să trăiască ca evacuați. Și noi suntem printre ei. În timpul predicii de duminică 06 martie, cu cinci zile înainte de dezastru, am spus că, dacă un cutremur precum cel care tocmai s-a întâmplat în Noua Zeelandă ar avea loc în zona noastră în Tohoku, ar trebui mai mult de un an sau doi pentru a reveni la normal. Fiica mea a realizat acest lucru pentru că ea a ascultat predica recent. Am fost surprins când mi-a spus acest lucru, pentru că

eu nu-mi amintesc sa fi spus asta. Este uimitor cum cartea mea "Dumnezeu este la lucru în vremuri bune, cât și în vremuri rele" a fost publicata imediat după dezastru. Am scris-o cu mult înainte ca dezastrul sa loveasca. Am auzit că este în mâinile multor oameni din cauza titlului. Subtitlul "El lucrează dincolo de ipotezele noastre" pare a avea un impact mai mare. De fapt, am vrut la început ca asta sa fie titlul principal. Trebuie să spun că simt mâna Celui Mare în aceste lucruri. Am vorbit despre visul pe care soția mea l-a avut în mod repetat, mai mult de 20 de ani, în care toți membrii bisericii călătoresc într-un autobuz. Noua clădire a bisericii a fost construita în 2008 și era menită să dureze 100 de ani. Am fost foarte supărat la început, întrebând de ce a trebui să o închidem după ce am folosit-o doar pentru 2 ani și jumătate. Cu toate acestea acum cred că a fost mai bine să fim în ea decât în vechea clădire care nu ne-ar fi putu proteja într-un cutremur. Noul proiect de construcție a început atunci când picura apa din tavan când ploua și a continuat timp de 5 ani. Cu toții ne-am dorit o clădire care ar rezista oricărui dezastru. Acum începem să vedem că Domnul ne-a pregătit în acest mod. Aștept cu nerăbdare ziua în care toate piesele din puzzle sunt puse la locul lor, una câte una pana la ultima piesă. Într-adevăr doresc ca acea zi sa vina în curând și sa fiu capabil să simt că toată această greutate și toate întrebările au disparut. Voi da vina pe această grabă din inima mea datorita trenului de mare viteza cu care circul acum. Privind amprentele lui Dumnezeu ii spun inimii mele că totul este bine, "Totul va fi bine". Aceasta este fraza noastră. Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră.” Isaia 30:15

Raportul 26 - Marți 07 iunie (în tren de la Kakegawa)

Moise a fost născut în Egipt, un evreu care a fost luat în mod miraculos în familia regală și educat de aceasta. El a trăit în Egipt pentru primii 40 ani din viață și a fost apoi condus în exil. El a petrecut următorii 40 ani în pustie. Apoi, în a treia etapă a vieții sale, el a condus spectaculos poporul din Egipt. Acesta a fost punctul culminant al vieții sale. M-am întrebat de multe ori de ce Dumnezeu nu i-a permis să intre în Țara Promisă, la sfârșitul vieții lui. Șaizeci dintre noi a trebuit să părăsim orașul natal, casa noastră și am călătorit timp de 3 luni. Acum mă simt ca aceasta călătorie este o poveste completă. Energia și capacitatea pe care o are fiecare persoană în viață are limite. O călătorie trebuie să se încheie undeva. Sarcina pe care Dumnezeu o dă fiecărei persoane s-ar putea să nu fie atât de mare. Moise a condus poporul său din Egipt și călătoria lor s-a terminat. Sarcina de a conduce acest popor în Țara Promisă, de a le stabilit și rezolvarea problemelor lor a fost dat la altcineva. Moise a realizat sarcina sa în ultimii 40 ani, cel puțin din perspectiva lui Dumnezeu. Suntem fiecare născuți într-un anumit timp și loc. Ne îndeplini sarcinile noastre și încheiem călătoria noastră în cadrul acestui timp și loc. Mă întreb dacă acest lucru este ceea ce are Dumnezeu pentru noi. Când îmi spun că Moise a realizat suficient de multe în viața lui, simt cum puterea se întoarce la mine. Călătoria noastră de data aceasta este completă. Exista suficiente povești. Dar vreau să se termine. Când se termină, Doamne, vom mai avem puterea de a reconstrui biserica noastră și orașul nostru? În timpul războiului din Coreea un pastor în varsta de 30 a părăsit Phenian și amenințarea venita din partea de nord și ia ponit spre sud cu 100 de credincioși. Au fost multe întâlniri și multe despartiri pe drumul care a fost greu și sever, și a fost incapabil să întâlnească din nou pe unii dintre credincioși. El a sosit la Seul și a început o viață de supraviețuire, cautând cazare și hrană pentru 100 de persoane. Biserica pe care a început-o a fost foarte folositoare. Greutățile au fost transformate în

binecuvântări, multe incercari au fost folositoare, greutatile au devenit ca un izvor plin de viata care a produs inimi multumitoare si recunoscatoare. Vreau să incetam sa ne mai plângem și sa gândim negativ și să avansam. Sunt într-un tren de mare vitza acum. O călătorie are întotdeauna un început și un sfârșit. Suntem pur și simplu în mijloc, îndreptându-se spre sfârșit. Trecut, prezent și viitor sunt pe pista caii ferată. Poate ca nu simțim, dar mergem mai departe. Când suntem în imposibilitatea de a cobora din tren trebuie să rămânem pe loc. In timp ce vom sta, vom avea mari asteptari chiar dacă uneori devenim nerăbdători. Poate într-o zi vom spune nepoților noștri sau strănepoților povești din această experiență. Mă întreb dacă cineva este interesat în a face un film, folosind acest lucru ca scena de deschidere. Daca va avea loc va trebui sa fim perseverenti si sa nu ne fie rusine sa fim folositi ca personaje. Efortul de a arata bine ar putea fi util în obținerea fortei interioare. Domnul a zis lui Samuel: „Când vei înceta să plângi pe Saul, pentru că l-am lepădat ca să nu mai domnească peste Israel? Umple-ți cornul cu untdelemn și du-te; te voi trimite la Isai, Betleemitul, căci pe unul din fiii lui Mi l-am ales ca împărat.” 1 Samuel 16-1

Raportul 27 - 18 iunie (Osaka)

Am auzit la știri în această dimineață că irisii din zona afectată au crescut prin noroi și sunt în plină floare. Ei trebuie să aducă mult confort victimelor dezastrului. Mă întreb dacă si noi vom trece în mod similar prin noroi, iar la sfârșitul acestei experiențe vom înflori. Când nu putem scăpa de noroi, Dumnezeu trimite oameni care să ne ajute sa scapam. Aceia dintre noi care suntem din Toohoku avem nevoie de perseverență ca primavara să vină după lunga noastră iarna. Ar trebui să aștept ziua când vom înflori, recunoscând realitatea ca

avem nevoie ca alții să ne ajute să scapăm de noroi. Sunt trei luni de la dezastru și se pare că acesta este cel mai greu timp. Cineva mi-a spus că este ca și cum ai fi alergat la maraton la viteza maximă. În ziua dezastrului, nu am fi supraviețuit dacă nu am fi fost la viteza maximă. Cu toate acestea ajungem în curând limitele noastre, dacă vom continua în acest ritm. Cât timp am rulat la viteza maximă? Am schimbat pe un ritm mai lent sau suntem tot la viteza maximă? La început am crezut că ne vom întoarce acasă într-o lună sau cam așa ceva. Noi nu ne-am gândit că va dura atât de mult. Vin și pleacă tot felul de informații. Tânjesc după autoritatea lui Isus pe care a avut-o pe lac, când a poruncit furtunii să se calmeze. În cartea sa "Este Dumnezeu bun?" Philip Yancey, citându-l pe GK Chesterton, spune că termenul "mama natura" nu este biblică. "Natura este sora noastră, nu mama noastră. Este o creație căzută la fel ca noi, ființele umane. `` Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.``" spune Pavel în Romani. 08:22. Trăim pe o planetă căzută. La fel ca fiecare om, planeta în sine a căzut departe de ceea ce a proiectat inițial Dumnezeu. " Ca japonez am folosit termenul mama natura fără să mă gândesc prea mult. Nu am considerat că natura geme și așteaptă eliberarea. Acum am experimentat pământul tremurând și am privit cum apa marii înghitea tot ceea ce vedeam. Cred că amenințarea naturii trebuie să fie controlată de cineva. Doamne, vino în țara aceasta care arată ca un câmp de război și comanda

„Taci! Fără gură!” pământului care se clatina și cerului deasupra noastră, la fel cum ai făcut pe Marea Galileii (Marcu 4:39). Spune-ne noua, celor care ne este teama „Nu va temeti” așa cum ai făcut-o cu ucenicii Tai. Marcu 6:50.

Raportul 28- 2 Iulie

Sunt recunoscător pentru tot sprijinul și rugăciunile dumneavoastră. Eu sunt în Toyama acum și a fost

imposibil sa actualizez blog-ul meu. În schimb, aş dori să împărtăşesc cu voi un nou articol pe care l-am scris, cu permisiunea editorului. Sper că acest lucru va fi folosit pentru a răspândi Evanghelia. Străluceşte lumina prin intuneric.

Există o biserică care se află pe o rază de 5 km de Prima Centrala Nucleara Fukushima. Membrii acestei biserici au experimentat cutremurul, tsunamiul şi exploziile de la centrala electrică. Ei au fost împrăştiati de-a lungul Japoniei, de la Hokkaido la Okinawa şi supusi vietii de a fi evacuați. Ce au văzut şi au trăit in aceste trei luni extrem de dificile? Este un coşmar? Marele Cutremur din Estul Japoniei s-a întâmplat pe 11 martie. Atunci a fost, de asemenea, ziua mea de naştere. Viaţa noastră linistita de zi cu zi a fost complet schimbata de cutremur şi tsunami şi de accidentele care au urmat de la Centrala Nucleară. Toată lumea, de la foarte tineri la cei in varsta, au trebuit să plece de la casele lor. O persoană a calatorit intr-un camion militar si timp de 12 ore a fost agaţă de scaunul ei şi a încercat să nu cadă. Ei au ajuns la un centru de salvare în care produsele alimentare şi păturile au fost putine. Nimeni nu si-a imaginat vreodată o excursie non-stop de supravieţuire, care ne-ar lua de la viaţa noastră obişnuită. Un grup format din membrii bisericii şi oameni care nu facea parte din biserica, am pornit intr-o calatorie nestiind unde vom ajunge.

Înainte de Al Doilea Război Mondial din America au venit misionari la Fukushima şi au început o biserică. Conform tradiţie baptiste, a fost numita Prima Biserica Baptista de la Fukushima . Am fost acolo când Centrala Nucleară a fost construita. Dar acum nu putem să mergem acasă. Aşteptăm cu nerăbdare ziua în care sa putem sta pe teren şi pe muntele de care ne e atât de dor şi sa admiram pamantul pe care il iubim. Ca biserica situata lângă Centrala Nucleară, ne rugăm continuu pentru angajații de acolo care lucreaza atât de greu pentru a rezolva problemele şi pentru familiile lor. Inimile noastre sunt tulburate, dar ... Deşi am plecat de acasă fara nici

un schimb de haine, fara destui bani, conversațiile noastre erau pline de recunoștință pentru alimentele și hainele pe care le-am primit. Am fost emoționați până la lacrimi de bunătatea oamenilor pe care i-am întâlnit. La primul centru de salvare o parte dintre noi am dormit într-o cameră mare, noi am fost recunoscători că am avut saltele pe care sa dormim. Am fost mișcați când am primit mancare calda pentru prima oară în cinci zile.

Apoi ne-am dat seama că nu avem nevoie de atât de multe în viață. Multe persoane ne-au ajutat. Am început să cred că, probabil, am câștigat mai mult decât am pierdut. Am fost îngrijiti de dragostea lui Dumnezeu și de generozitatea oamenilor. Am suferit, dar am câștigat multă fericire. Am trăit în adăposturi temporare timp de peste patru luni. Există o realitate dură pe care a trebuit sa o confruntam. Companiile au oprit tranzacțiile, oamenii și-au pierdut locurile de muncă și există un nivel de oboseala, care este dincolo de ceea ce putem face față. Cei care trăiesc cu rudele sunt mai bine decat noi. Anul trecut, a fost un accident la o mină de cărbune din Chile. Toti minerii au fost salvați de la 700 m de sub pamant. Un miner în vârstă citea Biblia în fiecare zi și i-a încurajat pe ceilalți să aiba nădejde în Dumnezeu. Așa că haideti să ne incredem în Dumnezeu și să ne unim inimile noastre și puterea noastră de a depăși situația actuală. Haideti să plângem până se usucă lacrimile și apoi sa ne ridicam și sa umblam din nou. Dumnezeu din Biblie este familiarizat cu durerea. Biblia ne spune că Mântuitorul Isus a văzut suferința noastră. El nu ne lasă acolo, ci ne insoteste cand trecem prin ea. Isus a plâns cu cei care plâneau și El a jelit cu cei care jeleau. Isus a fost "un om al durerii și familiar cu suferinta."

"Pentru ca atat de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică." Ioan 3:16

Odată, când am fost la un centru de salvare și trebuia să ducem ajutoare la un alt centru am fost copleșit și a trebuit să ies afară. Mi-am dat seama cât de rănit am fost. Un om înecat nu poate salva un alt om de la înec. Doar Dumnezeu ne poate salva atunci când simțim că ne inecam. Dumnezeu ne iubește atât de mult încât a trimis pe singurul Său fiu Isus pentru noi. Isus a iertat păcatul omului muritor pe cruce. El a venit să ne salveze. Isus a venit în această lume întunecată, care este plină de durere și suferință și a devenit lumina care strălucește și care ne arată noi drumuri. Aș dori să vă invit să primiți pe Isus în inima voastră, ca Mântuitor al lumii suferinde.

"Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă." Mt. 11:28

Poate îți dorești să te rogi cu mine: Tata ceresc, protejează pe cei care suferă în zonele care au fost afectate de calamitate. Transforma totată durerea în bucurie. Imi deschid inima pentru Tine. Vino în inima mea. Il primesc pe Isus în inima mea ca Mântuitor al meu. Lumineza întunericul din această lume. Iartă păcatul meu. Amin.

Raportul 29 (început la 25 iunie și terminat la 5 iulie)

Nepoata noastră s-a născut în această dimineață. Am auzit vestea în Mito - duminică dimineața, la ora 8.15. Numele ei este Mahiru, care înseamnă "lumină strălucitoare" și este luat din Proverbe 04:18, "cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a carei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei." Ei spera ca acest copil va aduce lumina pentru cei din jurul ei. În timp ce încă suferim după urma dezastrului, sperăm ca acest copil să ne aducă lumina și strălucire. Aceasta este o veste mare în aceste zile când mă simt de multe ori descurajat. Am auzit că un magazin de tălci care era în partea de sud, în orașul nostru, care acum arată ca un oraș parazit, s-a redeschis. Presupun că proprietarul a vrut să fie

primul, ca ceilalti sa ii urmeze exemplul. Aceasta este o veste bună pentru mulți dintre cei care sunt împrăștiate peste tot in Japonia, aducand speranta in mijlocul greutatilor. Doresc numai bine acestui magazin. Sper că mulți o vor lua pe urmele lui și vor redeschide magazine și restaurante și asta ii va încuraja pe cei care au pierdut orice speranta de a reveni la locurile lor. Orasul nostru natal va fi plin de oameni din nou. Luminile s-au aprins. Masinile sunt in miscare din nou. Este un vis imposibil? Vreau să păstrez speranța. Există semne bune. Nivelul de radiatii din aer e în scădere zi de zi. Drumurile principale sunt deschise permitand unor masini accesul in zona. Deși acest tip de știri este încă rar, am ajuns atât de departe și ne putem pune nădejdea în vestile bune pe care le-am avut. Isus s-a născut deasemenea în vremuri grele. Nașterea Mântuitorului nostru a adus lumină pentru lume atunci si a fost o mare încurajare și speranță pentru viitor. Fiind condus de Roma posibil sa fi intalnit diferite situatii neplacute si neintelegeri între cei care implineau regulile romane si cei care nu le urmau. Situatia economica trebuie să fi făcut oamenii se simta neajutorați, indepartati și fără speranță. Posibil ca isi doreau ca ocupatia romana sa ia sfarsit. Deoarece situația a continuat oamenii trebuie să fi fost obositi, ajungand la limitele lor. Isus a fost născut într-o perioada complexa, asa cum lumina strălucește în întuneric.

Un copil s-a născut în familia mea. În mijlocul unei lumi anxioase poate ca zâmbetul acestui copil va aduce lumina oamenilor. Să-L primim pe Isus în inimile noastre care ne ofere lumină și ne conduce în lumea care este promisa în Biblie.

Raportul 30 - 19 iulie (la bordul unui zbor Delta, undeva peste Pacific)

Am ajuns în SUA pe 11 iulie și am avut 9 întâlniri la diferite biserici din Atlanta si Los Angeles. Unul dintre motivele acestei călătorii a fost sa cautam posibilități pentru

publicarea noii mele carti din japoneză în engleză. Am intalnit atatia oameni de la prima calatorie din 11 martie si am descoperit cat de mult a fost citit site-ul nostru. Când s-a întâmplat dezastrul și am hotarat sa plec de acasa m-am simtit ca si cum as fi bajbait în întuneric. A fost o experiență unica. Frica m-a copleșit, la fel cum dezastrul triplu a cuprins toata zona, lăsându-mă sigur. In aceasta situatie, cu ajutorul internetului am ramas conectat cu lumea. Seria de rapoarte început cu scrisoarea mea catre președintele grupului de la biserica mea cerând rugăciune urgentă. In curand raportul a ajuns si la alte confesioni și apoi peste granițele naționale, a fost dincolo de orice imaginatie. In această călătorie am ajuns să știu cât de real a fost dezastrul. Am auizt ca cititorii acestui blog au fost cu ochii pe noi și sprijinul lor a fost la fel de incredibil ca realitatea dezastrului în sine. Fratele care administra site-ul nostru mi-a spus că accesările a juns pana la 200.000 de vizitatori. Cu greu am putut crede acest lucru. Totuși, acest lucru ne-a încurajat. Știam că nu am fost singuri sau uitati și această călătorie în SUA a confirmat acest lucru. Mulți oameni, atât japonezi și americani, mi-au spus că au aflat despre mine pe internet! Toata energia am investit-o pentru a supravietui dezastrului. Ceva m-a condus pentru a-mi găsi un pic de timp si pentru a scrie raportul pe calculatorul meu. O obsesie asemanatoare cu frica a venit peste mine, astfel că am vut să înregistreze aceste experiențe extraordinare. Toate lucrurile au fost în continuă schimbare și nu am vrut să le uit. Aceasta s-a transformat într-un sentiment de datorie ca și cum ar fi fost munca mea. Acum simt că a fost corect sentimentul ca s-ar putea sa uit durerea, lacrimile, temerile și bucuriile de fiecare moment și am fost atât de dornic să le înregistrez. Un alt motiv pentru care am continuat sa scriu blog-ul a fost prezenta cititorilor care au fost alaturi de noi in bucurii si necaz.. A fost ca un spectacol pe scena care își pierde semnificatia daca nu are o audiență. Cititorii mi-au dat putere și m-au ajutat să avansez.

Desigur, noi nu suntem într-un spectacol, dar am apreciat faptul ca atât de mulți oameni din întreaga lume ne priveau și ne aplaudau, acest lucru m-a ținut departe de sentimentul de singurătate. Aceasta îmi amintește de pictura unde Isus se întoarce împreună cu o multime de sfinți din cer. Am fost înconjurați de poporul lui Dumnezeu la fel ca acest tablou. Am fost miscat să știu că atât de mulți japonezi și americani s-au gândit la noi, rugându-se pentru noi și sprijinindu-ne, de peste mari și tari și din întreaga America. Am auzit că s-au rugat în multe biserici pentru noi și ca au daruit cu generozitate. Acest lucru s-a întâmplat de asemenea și când a avut loc cutremurul din Haiti. M-am simțit rușinat ca nu am avut întâlniri de rugăciune sau ca nu ne-am rugat cu lacrimi pentru victime. Petru ne învață să ne bucurăm ca luăm parte la suferința lui Hristos (1 Petru 4:13). Am fost încurajat să întâlnesc atât de mulți oameni care au împărtășit și au continuat să ia parte cu noi la suferința noastră. Sunt foarte recunoscător.

Am observat ca că una dintre diferențele dintre acest dezastru și cel din zona Kobe de acum 16 ani, este că victimele au scris experiențele lor și mesajele au fost transmise prin intermediul internetului chiar în momentul în care evenimentul a avut loc. Au fost oameni care au răspuns la aceste mesaje imediat, formând o rețea pentru a ajuta pe fiecare în funcție de nevoile lor. Si eu am experimentat acest lucru. Oamenii din America ne-au ajutat chiar dacă ne despartea o mare. O scrisoare prin care ceream rugăciune urgentă s-a transmis prin mai multe rețele. Acestea ne-au înconjurat și ne-a vindecat, fiind la fel de puternice ca valurile fel de puternice ale dezastrului.

Va multumesc din nou.

Raportul 31 după miezul nopții , vineri 22 iulie în tren înapoi de la Kawasaki

Simt cum ceva ma indeamna. Imediat după dezastru m-am simțit pierdut și mi-a fost frică ca și cum totul ar fi ajuns la capăt. Apoi, la un moment dat a fost ca și cum un comutator a fost pornit in mine și lucrurile au început să se miște. Poate că era Dumnezeu.

La început, toată energia mea a fost investita în găsirea hranei și a unui loc de cazare. Dar acum rolul meu este cel de martor care a scăpat și a supraviețuit dezastrului. Oare Domnul a fost cel care m-a calauzit sa împărtășesc experiența noastră cu lumea exterioară? Rolul meu este, de asemenea, ca cea a unui porumbel transportator, aducând o briză de aer proaspăt in biserica mea. Încă ma simt copleșit sa fiu într-o astfel de călătorie. Fiecare dintre noi a trebuit să scape de dezastru. Poate povestea noastră ar fi un material bun pentru o carte pentru copii. Într-o țară atât de avansata ca Japonia, grupul nostru de credincioși a trebuit să conducă peste munți înzăpeziți în 15 masini cu manancare putina. Am fost forțati să iesim din casele noastre și din orașul nostru. Am avut mai multe înmormântări și botezuri. Este ca in Exod, dar in varianta moderna. Poate că ar putea fi publicat cu cuvintele, "O poveste de necrezut cu o călătorie miraculoasă". Ar putea fi potrivit pentru o productie de film. Sper că povestea are un final fericit. Aș dori ca finalul sa fie unul interesant plin de surprize. Lacrimile vărsate vor fi uitate toate, iar cei din audienta zambesc și se uită unul la altul, uimiti și mulțumiti de planul lui Dumnezeu. Vor aplauda ridicandu-se in picioare. Si noi zâmbim și râdem. Mult timp ne vom bucura de acest final fericit. Oare doar imi imaginez asta? Se poate întâmpla vreodată? Avem nevoie de o bucurie care sa poata umple toate necazurile noastre. Așa că am să imi imaginez finalul la care nimeni nu s-ar fi gândit. Există multe posibilități și ma voi bucura. Mă întreb dacă imi voi pierde echilibrul dacă îmi imaginez acest lucru prea mult sau rad prea mult. Dar poate ca Dumnezeu va merge dincolo de închipuiri mele și va face ceva extraordinar.

Căci Eu știu gândurile pe care le am pentru tine, "zice Domnul," gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Ieremia 29:11

Raportul 32 - 7 august, pe drumul de întoarcere de la o biserică din Yurigaoka

Merg la Hokkaido mâine. Privind în urmă îmi dau seama că am făcut multe călătorii în lucrarea mea. Acest lucru a fost o modalitate prin care Domnul m-a pregătit pentru viața mea de acum ca evacuat. Viața este o călătorie. Deci ar trebui să ne bucurăm de ceea ce Domnul ne dă de-a lungul drumului. Am calatorit incepand din 11 martie, atunci când dezastrul a lovit. Ar fi atât de trist, dacă nu ar fi existat nici un scop să călătorim. Poate am fost prea preocupat să mă gândesc oare când voi ajunge la destinație. Ceea ce ne mișcă este procesul: modul în care oamenii se confruntă adversității și modul în care acestia s-au ridicat din nou, după multe lacrimi. Simt că Dumnezeu veghează asupra noastră când cădem, când ne ridicăm în picioare și mergem din nou. El ne supraveghează în timp ce suferim cât și în timp ce ne bucurăm. Mi se pare dificil atunci când sunt întrebat despre perspectivele mele de viitor. Am început să cred că chiar și atunci când ceea ce ne dorim nu se împlineste, călătoria în sine are sens și scop. Întalnim multe situații limită în timp ce calatorim, dar îl cautăm pe Dumnezeu și ne agățăm de El. Când se va termina această călătorie? Cât timp mai trebuie să trăim așa? De ce Dumnezeu ne-a pus în această călătorie pe pământ atunci când El a ales să avem casa Lui cerească ca destinație? Într-adevăr, durata călătoriei nu este problema, nici cât de bine am calatorit conform standardelor lumesti. Acest lucru ar putea fi parte a unui program al Împăratiei VII. Dumnezeu ne conduce în această călătorie pamantească în timp ce încercăm să îl urmăm, chiar dacă uneori ne simțim pierduți. Doamne, simt cum ai privirea îndreptată spre noi în timp ce continuăm acest drum,

recunoscand ca exista atât de multe lucruri pe care nu le înțelegem, dar încercăm să pastram ceea ce Tu ne-ai dat.

Raportul 33 - 06 august

Sunt la bordul unui zbor JAL după o săptămâna în Hokkaido. Un membru al personalului de la o editura a fost cu mine și am avut șapte întâlniri de luni pana vineri. Cât de multe evenimente as fi ratat daca nu ar fi avut loc dezastrul? Aceasta a fost prima data cand am vorbit la o serie de întâlniri ajutandu-ma de o predică, avand in public si un editor. In timp ce imi vindeam cartea dupa ce intalnirile se teminau, mi-am amintit ca la fel fac si cantaretii care isi promoveaza piesele noi. Am fost surprins de faptul că atât de mulți oameni au fost interesati și au venit sa asculte. Am vorbit timp de o oră, folosind o prezentare vizuală. Mi-am amintit de supraviețuitorii de la Hiroshima și de la Nagasaki cum au spus că este responsabilitatea lor de a spune povestile lor, atâta timp cât vor trăi. Sunt pastor, dar niciodată nu am simțit o asemenea convingere de a vorbi despre povestea noastră. De multe ori mă întreb dacă as fi avut această experiență, dacă nu aș fi fost pastor. Isus i-a spus lui Petru că, în ultimii săi ani el va merge în locuri în care el nu va dori să meargă. Nici unul dintre noi nu a vrut să trăiască departe de casa, nestiind cand vom putea sa ne intoarcem la casele noastre. Toți locuim în prezent într-un loc in care nu ne-am dorit si ne descurcam cu ceea ce avem. În timpul lui Isus mulți au fost testati avand parte de persecuție. Poate creste credința cand ne permitem sa fim pusi in situatii in care nu dorim sa fim? Dacă este așa, suntem cu siguranță în mâna lui Dumnezeu. De ce Dumnezeu permite ca poporul Său să călătoreasca pe drumuri accidentate, prin războaie, erupții vulcanice, crize financiare și schimbări climatice neobișnuite? Vrea oare sa ne învețe că suntem străini în această lume si locuim doar temporar aici? Este planul lui Dumnezeu sa fim separati de familie, sa ne pierdem locul de muncă, sa avem

accidente și alte incidente, ca apoi să venim înaintea Lui scrâșnind din dinți și să încercăm să găsim o cale de scăpare? A fost oare dezastrul un mod de a ne aduce mai aproape de Dumnezeu?

Raportul 34 - 18 august, în Fukuoka

Este ușor să spunem dacă suntem într-o situație de viață sau de moarte prin felul în care arătăm. Imediat după dezastru am calătorit în 15 mașini. Cineva s-a îmbolnăvit, așa că ne-am grăbit să ajungem la o secție de poliție pentru a cere benzină. Probabil că păream ca suntem într-o situație de viață și de moarte. Noi încă nu putem vedea capătul drumului. Par a fi mai mult munți care trebuie să fie cuceriti. Vom putea să perseverăm? După 40 de ani în deșert Biblia spune despre Moise, "vederea nu-i slăbise și puterea nu-i trecuse." (Deut 34: 7). Fără aceste calități el nu ar fi putut termina călătoria. Atunci când jucătorii sportivi se retrag ei spun adesea că nu mai au energia mentală sau rezistența necesară. Cred că nivelul de energie de care ei au nevoie pentru a rămâne mereu în competiție ajunge la limita, iar această experiență le permite să spună că nu au regrete, atunci când se pensionează. Pe fondul curselor atletice care au dat naștere la Jocurile Olimpice, Pavel poate spune în Biblie că și el participa la o cursă de alergare. A fost de asemenea o cursă a credincioșilor atunci când s-a întors o nouă pagină în timp ce biserica s-a născut și a crescut. Ma gândesc la suferințele lor. Nu știu dacă Paul a avut aceste daruri în mod natural sau Dumnezeu l-a imputernicit și i-a dat abilitățile de care avea nevoie în această călătorie. Înaintașii noștri în timpul Erei Mejlilor au avut aceste calități. Poate că Domnul încă ne calauzește pe noi, la fel cum i-a calauzit pe ei în timp ce trecem prin aceste situații. Cred că vom fi capabili să vedem semne care să ne aducă speranța pentru viitor.

Raportul 35 - 27 august (Sapporo)

Rugăciunile voastre sunt foarte apreciate. Se pare că a venit timpul pentru stâlpii de foc și norii să apară. Ne vom întoarce în Fukushima pentru a patra noastră vizita după ce am plecat în luna martie. Cele patru capele care sunt în zona de evacuare cât și casele noastre sunt în zona interzisă. Cu toate acestea mulți frați și surori ne așteaptă să ne întoarcem acasă. Prima Biserică Baptistă din Fukushima trebuie să se închine în Fukushima, nu în altă parte. Deci am decis că ar trebui să ne întoarcem cât mai aproape de locul unde am fost și vrem să ni se alăture frații și surorile noastre care sunt acolo. Ne-ar dori să vedem biserica noastră de acasă și apoi să vedem care va fi următorul pas. După Exod, Moise și israeliții au rătăcit în pustia Sinai 40 de ani ajungând într-un final într-un loc care pare-se că a fost pasul final înainte de a intra în Țara Promisă. Într-un mod asemănător ne vom întoarce și noi de la adăposturile temporare într-un loc care este la un pas de patria noastră și vom aștepta momentul potrivit să ne întoarcem acasă. Nu am nici o idee unde este sau unde ne vom întâlni pentru a ne închina împreună. Se pare că vom fi mereu călători pe acest pământ. Am auzit că piața imobiliară este în confuzie și nu există apartamente disponibile de închiriat în Fukushima. Cu toate acestea, în ciuda incertitudinilor și neliniștilor am luat o decizie și ceea ce trebuie să facem acum este să continuăm să credem. Am nevoie să găsim cazare pentru cei care doresc să se întoarcă și un loc în care să ne închinăm. Pentru a face acest lucru, eu voi călători frecvent de la Fukushima la Tokyo. Trebuie să ne mutăm până la sfârșitul anului sau cel târziu în primăvara. Acum ca mă aventurez în această nouă sarcină de a găsi locuințe pentru frații și surorile mele și un loc de cult cu siguranță nu mă voi plictisi! Rugați-vă pentru mine. Voi avea grija de spatele meu în timp ce voi conduce.

„Am apucat atunci cele două table, le-am aruncat din mâinile mele și le-am sfărâmat sub ochii voștri.

M-am aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului, ca mai înainte, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc și fără să beau apă, din pricina tuturor păcatelor pe care le săvârșiserăți, făcând ce este rău înaintea Domnului, ca să-L mâniati.

Căci mă îngrozisem la vederea mâniei și urgiei de care era cuprins Domnul împotriva voastră, până acolo încât voia să vă nimicească. Dar Domnul m-a ascultat și de data aceasta.

Domnul, de asemenea, era foarte mâniat și pe Aaron, așa încât voia să-l piardă, și eu m-am rugat atunci și pentru el.

Am luat vițelul pe care-l făcuserăți, isprava păcatului vostru, l-am ars în foc, l-am sfărâmat până s-a făcut praf și am aruncat praful acela în pârâul care curgea din munte.

Apoi, la Tabeera, la Masa și la Chibrot-Hataava, voi iarăși ați atârnat mânia Domnului.,
Deuteronom 9: 17-22

Raportul 36- 30 august

În urma cu trei ani am constituit o biserică ce ar fi trebuit să reziste 100 de ani. După mai multe întâlniri într-un final această capelă din beton armat a fost finalizată. Oare va rămâne nefolosită? O dată pe săptămână fac naveta de 400-500 km la Fukushima pentru a întreba agenții imobiliari dacă au găsit un loc potrivit pentru a ne închina. Trebuie să recunosc că uneori mă întreb de ce fac acest lucru, dar cred că aceasta este calea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru mine, merg atât cât pot și fac tot ce pot. Nu mi-am imaginat că voi fi în căutarea unui loc în care să ne închinăm. Realitatea este dură. Fiecare loc pe care l-am vizitat nu a fost bun. Am început să mă simt descurajat. Vom putea oare să ne închinăm în Fukushima în primăvara anului viitor? Este foarte greu să gasesc cazare pentru membrii

bisericii care doresc să se întoarcă în Fukushima. În viața mea nu am mai vizitat atât de mulți agenți imobiliari. Să închiriem o proprietate este greu, pentru că nu prea există. Unii agenți imobiliari nu vor să discute cu mine atunci când afla că sunt evacuat. Alții mă sfătuiesc să nu mă mai întorc. Un agent mi-a spus că chiria pentru evacuati ar fi de 90.000 de yen, atunci când acesta este în mod normal de 60.000 de yen. Am fost trist și supărat, în același timp. Îmi amintesc o poveste pe care mi-a spus-o o femeie ce a fost evacuată. Ea s-a mutat într-o altă zonă și s-a îmbolnăvit. Când s-a dus la spital a trebuit să aștepte afară. De ce a fost nevoie să aștepte afară când ea avea nevoie de îngrijiri medicale? Am simțit cum lacrimi curg din ochii mei în timp ce mi-am imaginat-o stând singură în fața ușii spitalului. De ce trebuie să fim tratați așa? Suntem oare la fel de murdari ca terenul din jurul caselor noastre? Nu mă pot opri din plâns la gândul că energia electrică de la prima centrală nucleară Fukushima a fost trimisă și în zona Kanto. Am auzit o altă poveste de la un membru al bisericii care locuia pe o rază de 3km de centrală. S-a dus la biroul de înregistrare a orașului și a fost întrebată dacă a venit să primească ajutoare. Chiar atât de rău am ajuns? Să nu mai avem demnitate? Noi nu suntem cerșetori. Fiecare dintre noi a avut de loc de muncă și a plătit impozite. Ce ne-a adus în poziția în care suntem azi? Am auzit că casele evacuaților sunt vizate de hoți. Unora li se spune să nu parcheze mașinile, deoarece ei au plăcuțe de înmatriculare din Fukushima. Oare asta este singurul mod în care ne este permis să trăim? Este dureros să știi cât de multă suferință a provocat acest dezastru.

" Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale." Ps 119: 71

O traducere japoneză folosește "disprețuit" în loc de "smerit". Biblia spune că este chiar bine să fim disprețuiți. Aproape de casa mea a fost un parc plin cu flori de irisi. Florile sunt plantate într-un iaz plin de noroi alimentat cu apă neagră

care produce flori frumoase. Văd cum si noi prindem rădăcini într-o țară haotică, care va face ca florile galbene și violet să înflorească. Rugați-vă ca Dumnezeu să imi dea putere sa tin aceasta decizie, pe care am făcut-o. Rugați-vă, de asemenea, ca Domnul sa ma întărească mai mult decat pana acum ,așa cum a făcut si cu Pavel." Pot totul în Hristos, care mă întărește." Filipeni 04:13

Raportul 37 - 10 septembrie pe drumul de la Kumamoto la Saga

Mă întreb de câte ori am experimentat minunile lui Dumnezeu. El pare ca lucreaza atunci cand intalnim obstacole - moartea sinelui este urmată de înviere. Pe 18 august am început să caut un loc să de închinare în Fukushima. Am fost foarte descurajati pentru ca nu am gasit, dar apoi am gasit un loc pe care vrem sa il cumparam sa ridicam o biserica si sa facem un complex de locuinte. Sunt doar două luni de cand biserica a decis să se întoarcă la Fukushima. Cei de la Tokyo care au fost evacuati împreuna cu noi la Tokyo vor decide pentru ei înșiși dacă doresc să se întoarcă în acest moment sau nu. Dupa două săptămâni de cand am inceput sa vizitez agentii imobiliari am luat o decizie. Nu am crezut că se va întâmpla atat de repede acest lucru! Iosua și Caleb a mers inaintea de poporului Israel să iscodească țara făgăduită. Oare Dumnezeu ne conduce si pe noi la fel? Eu si cu sotia mea am fost primii care am mers la Fukushima, dar am fost foarte descurajati când am fost refuzati din nou și din nou. Realitatea ne-a lovit foarte tare. Dacă nu am găsit nicăieri ceva de închiriat, atunci nu am putut să căutam cazare pentru membrii bisericii. Am luat in calcul o proprietate, inclusiv una care a fost anterior un centru de jocuri de pinball, dar nimic nu s-a concretizat. Acest lucru ne-a condus la decizia de a cumpăra un teren. N-am crezut că voi incepe construirea unei noi biserici. De data aceasta simțim

cum suntem condusi sa construim un bloc de apartamente pentru persoanele în vârstă și bolnavi. Domnul ne-a condus atat departe așa că trebuie sa lucrez cu toata puterea mea. Sincer eu sunt surprins de aceste lucruri. Ne vom muta intr-o zonă cât mai aproape de zona interzisa. Ne vom ruga sa ne mutam la timpul potrivit. Tema noii biserici va fi Rugaciunea si invierea. De aici ne vom ruga pentru invierea pamantului nostru. Oare nu ne-a condus Dumnezeu cu stâlpi de nori la fel ca pe copii Lui? Căutarea unui loc pentru biserică și locuri de cazare pentru membrii bisericii a fost foarte greu. Am gasit un loc de pamant. Cazarea pentru membrii bisericii care la început părea inexistentă a început să se materializeze. Un agent imobiliar mi-a spus că după ce am început să cautam o proprietate, din ce in ce mai multe oferte au aparut de la o saptamna la alta. M-am gândit acest lucru se întâmplat în mod regulat, dar se pare că nu. Simt ca Dumnezeu este la lucru si rugăciunea are putere. Mi-am amintit de robul lui Avraam și de modul in care el a cautat o sotie pentru fiul stapanului sau. Cred că Dumnezeu a pregătit tot ce am avut nevoie cu mult timp in urma, astfel încât am putut să găsim cele necesare în doar două săptămâni. Până am ajuns la acel punct era sa renunt de multe ori. Când am fost pe cale să imi pierd speranța cu privire la parcela de teren pe care o doream, am aflat vestea bună cum că proprietarul e dispus să o vândă. Aș dori să Li cer lui Dumnezeu să imi arate itinerariul cu drumul pe care il avem de parcurs în prealabil, astfel încât sa pot vedea mai clar calea pe care o am de urmat. Acest lucru ar fi bun pentru inima. Dar dacă asta s-ar fi intamplat, cu siguranta nu as mai fi simtit acest sentiment de uimire și de apropiere fata de Dumnezeu. Poate ca credința ne cere să credem fără să vedem. Următoarele obstacole sunt obtinerea de fonduri și completarea actelor. Rugati-va pentru noi. Vom continua să depindem de Acela care ne-a condus până aici care a făcut o cale pentru noi în deșert. Doamne, ai despărțit Marea Roșie și ai salvat poporul tău și ne-ai permis si noua sa

experimentam minuni. Suntem copleșiți. În suferința noastră, Ii mulțumim Domnului pentru fiecare binecuvântare pe care ne-ați trimis-o.

Raport 38, 29 septembrie, la Izumo

Am crezut ca am vărsat lacrimi destule pentru a-mi acoperi întreaga viață, dar s-a dovedit a fi altfel. A venit timpul să spun la revedere fraților și surorilor cu care am trăit și am impartit totul in centrul de salvare si nu pot sa nu fiu trist.Mă tem că voi pierde pe toată lumea in acest ritm, dar încerc să nu fie pesimist.Frații și surorile din Fukushima ne așteaptă să venim acasă, dar înainte de a ne întoarce acolo mai sunt multe persoane de la care trebuie sa imi iau la revedere. În ultima săptămână trei oameni au plecat fie la familiile lor sau la Niigata sau Kyushu. Cei care si-au găsit locuri de munca în Tokyo vor rămâne aici.Întotdeauna am crezut că jumătate din viața este plină de fericire și cealaltă jumătate cu tristețe. Dar se pare că avem o cantitate mai mare de suferință. Este adevarat că în mijlocul suferinței avem si fericire?O soră care ni s-a alăturat imediat după dezastru a fost botezata aici și a plecat in Niigata. Ne-am întâlnit cu un frate pentru prima dată in timp ce am fost in aceasta calatorie. El este un dulgher și a fost capabil să repare multe lucruri la centrul supravietuire. Multe abilități și experiențe din trecut ne-au fost folositoare in timp ce am trăit aici împreună. Acest frate a venit de asemenea la serviciul de închinare și la studiu biblic. Aceasta a fost una dintre binecuvântările dezastrului. Am fost miscat atunci când a spus, cu lacrimi în ochi, că va merge la biserică în locul in care se va muta. Aceasta este o rascruce de drumuri, unde vietile oamenilor se intersectează unele cu altele.O membra a bisericii a plecat să locuiască cu fiul ei. Sunt trist că biserica noastră pare a fi sfâșiată. Ar trebui să ma rog Domnului pentru unitatea și protecția acestei turme in aceasta calatorie. Noua clădire a bisericii se bazează pe imaginea unei păsări în căutarea casei

sale, dar în primul rând trebuie sa se opreasca si sa se odihnească pentru ca sa aibe putere pentru a zbura mai departe. Vom începe cu aproximativ 50 de persoane, un sfert din cati am fost la inceput. Suntem obositi si raniti dupa aceasta călătorie lungă. Vom avea din nou putere asa cum scrie in Scriptura? Aș dori să mulțumesc tuturor celor care ne-au urmarit si au calatorit cu noi. Noua clădire a bisericii noastre va simboliza unitatea rugăciunii din toată Japonia și din întreaga lume. Am reușit să cumperam terenul pe care vom construi cu ajutorul donatiilor pe care le-am primit si prin intermediul acestui site. Sunt recunoscător pentru asta.

Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcăii obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină, dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc.”

Isaia 40: 28-31

Raport 39 - sâmbătă 08 octombrie (pe drum spre casa de la Chicago)

Sunt în avion, ma îndrept spre casa dupa o calatorie obositoare la Los Angeles și Chicago. Pastorul asistent a vizitat membrii bisericii care trăiesc ca evacuati în diferite părți ale Japoniei. Oamenii numesc acest lucru un "Gangan Tour" - o călătorie non-stop, plina de activitate. El pleaca dimineța devreme și se deplasează la Gunma, Saitama, Tochigi, Ibaraki și Fukushima apoi se întoarce după miezul nopții. Nu imi vine sa cred cat de mult conduce. Eu nu as fi putut sa conduc atat de mult si imi dau seama cât de greu trebuie să ii fie. Această călătorie în SUA a fost foarte epuizanta. Ajungând la aeroportul din Los Angeles ne-am îndreptat direct catre prima noastră întâlnire. După ce am vorbit

la Biserica Saddleback ,seara am mers la aeroport și am zburat catre Chicago. Am reusit să dorm timp de 3 ore în avion. Apoi de la aeroport ne-am dus la o întâlnire care a început la 06:30. Am vorbit la 12 reuniuni în 4 zile. Între întâlniri am fost interviuat și am vorbit cu reporterii. Sunt recunoscător pentru toate oportunitățile: pentru ședințele mici precum și pentru cele de mari, întâlnirile cu japonezi și cu americani. Multumesc tuturor pentru rugaciuni, iar acum sunt din nou în drum spre casa. Această călătorie a fost plina de întâlniri datorita dezastrului. Scopul călătoriei a fost de a vorbi despre experienta mea din timpul dezastrului și pentru a discuta despre cartea mea care relateaza modul in care am supraviețuit. De asemenea am cerut ajutor si pentru ridicarea noii cladiri a bisericii. Avem planuri pentru construirea bisericii, dar nu avem suficiente fonduri. Am descoperit că există obstacole pentru publicarea unei cărți japoneze în America.

Discuțiile mele au fost date unor traducători care au nu au reusit sa redea emotiile prin care eu am trecut. Fiecare cale are propriile provocări care trebuie sa fie depasite. Oare este Domnul care ne ajuta? Îmi amintesc de nepotul meu care o urmare pe mama lui în mâini și genunchi pe oriunde ea mergea. " Oare asa te urmam si noi, ca un copil Doamne? Oare suntem pe calea pe care ai stabilit-o pentru noi? Mergem in directia corecta? Oare este adevarat ca vom incepe cladirea bisericii? Vor fi îndeplinite toate nevoile financiare? "Cred că vom continua să punem aceste intrebari Domnului in timp ce mergem pe aceasta cale. Pe 6 octombrie am primit vestea in timp ce eram in America despre faptul ca va fi publicata cartea mea in Korea in data de 5 noiembrie. Tocmai am terminat intalnirea pe care am avut-o la Tyndale. A fost o intalnire excelenta so ne-am bucurat si am plans. Putem fi descurajați, dar Domnul ne face să dansăm când suntem surprinși și uimiți de El. Cred că ar trebui să dansam in timp ce suntem in palma lui Dumnezeu.

" Orice lucru El îl face frumos la vremea lui.....omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu.``

Eccles. 03:11

Raportul 40 - Sâmbătă 15 octombrie într-un tren pe linia Chuo

După ce am sosit pe aeroportul Narita m-am dus direct într-o misiune. Între vizite și întâlniri m-am dus și la Fukushima. Mi-ar fi plăcut să petrec mai mult timp cu membrii bisericii din centrul de retragere. Mă întreb cum apostolii din biserică timpurie au reușit să-și gestioneze timpul când se confruntau cu persecuție, ocupați și cu problemele credincioșilor dar și cu problemele personale, mă întreb cum au păstrat biserică verticală și au răspândit Evanghelia.

La fel ca și Nagasaki, la Hiroshima supraviețuitorii au continuat să vorbească toată viața despre experiențele lor cu bomba atomică, așa că simt că este de datoria mea de a împărtăși ceea ce am văzut și am simțit ca pastor al bisericii apropiate de primul dezastru nuclear - Fukushima, care a devenit fel de bine cunoscut ca la Cernobîl. Acum, că data este setată pentru noi să părăsim Tokyo chestiunile urgente sunt: găsirea unei locuințe și construirea bisericii noastre. Vom avea suficiente fonduri? Vom reuși să construim biserică? Biserica, în prezent, este formată din 50-60 de persoane, care trăiesc împreună, fără nicio intimitate. Este greu de spus cum lucrurile se vor dezvolta. Dezastrul a zguduit viața mea de până acum șase luni și continuă să mă surprindă. De atunci, viața mea a progresat la viteze extrem de mari. Se va încheia această dramă într-o zi? Presupun că nu există nimic care să nu aibe un final. Mulți oameni sunt îngrijorați de situația financiară a bisericii și sunt recunoscători pentru asta. Membrii bisericii noastre au fost împrăștiați. Aproximativ un

sfert dintre noi vom reveni la Fukushima. Mă simt ca un samurai care a pierdut bătălia și a scăpat în țară cu colegii săi. Când am plecat de la Fukushima au fost 60 sau 70 dintre noi. Noi am reușit să fugim și să găsim un loc pentru a supraviețui. Acum 40 sau 50 sperăm să ne întoarcem. Uneori mă întreb dacă a fost decizia corectă de a călătorie împreună, ca o biserică. Am avut de a face o decizie cu privire la fața locului, cu timp pentru planificare atentă sau reflecție și se pare că suntem încă împinși să înaintăm. Eu ar trebui să spun că sunt obosit, dar nu este timp pentru asta. Cineva m-a avertizat că voi dezvolta un cancer. O altă persoană mi-a spus că dacă reacționez pozitiv cu stresul, cancerul va fugi. Nu știu cine are dreptate. Tot ce pot face este să înaintez. Suntem încă într-o călătorie.

După dezastru nimeni din personalul bisericesc (pastor, pastori asistenți sau alți lucrători) nu a primit salariu, și pe bună dreptate, că aproape toți membrii bisericii noastre și-au pierdut casele și locurile de muncă. Apoi ne-am primit 50% din el, iar acum 75%. Un muncitor nu primește nimic, doar donații de la persoane din afara bisericii noastre. În fiecare lună suntem cu 400,000 yeni (5.000 \$), în lipsă. Aceasta este o parte din ceea ce avem de suportat din cauza dezastrului. Totuși, biserica noastră a supraviețuit și este încă în viață. Acesta fapt poate fi asemănat cu culcarea pe o parte sau zborul cu o aripă. Dar acesta poate fi o manieră de a privi. Nu pot spera ca biserica mea va zbura departe sau să fie restaurată la forma sa inițială. Dar vom supraviețui. Domnul ne va da ceva la care să privim în timp ce înaintăm.

Am vorbit la diversele reuniuni, în special cu privire la noua clădire a bisericii și de a face excursii la Fukushima și îmi pare rău să spun că a suferit lucrarea mea pastorală. Dar acest tip de business are propriul ritm și nu se simte așa de rău. Așa că voi continua să fiu ocupat, deși nu știu cât timp va dura. Când voi ajunge la capăt viziunea se va desfășura în fața mea – aștept cu nerăbdare acel moment. Vă

voi anunța atunci ce văd. Viața mea a luat o întorsătură cu adevărat neașteptată. Cu siguranță, viața mea nu este plictisitoare...

Sunt recunoscător....

Raportul 41 - 25 Octombrie (Okinawa)

Sunt în Okinawa. Apusul de ieri a fost uluitor. E a doua vizita a mea aici de la dezastru și am vorbit la șase întâlniri în cinci zile. Duminică după-amiază am vorbit într-un parc și mulți oameni au ascultat, motiv pentru care sunt recunoscător. Simt că este sarcina mea să păstrez să vorbesc despre experiențele mele. Imediat după dezastru oamenii s-au întors spre afacerile/joburile lor de zi cu zi, ca de obicei. M-am simțit ciudat să vizionez programe TV în care încercau să-i facă pe oamenii să râdă. În capul meu am înțeles că situațiile traumatice ca acestea au nevoie râs, dar m-am simțit trist, gol și lăsat în urmă în acel moment. Eu încă nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat cu noi. În timpul vizitei mele la Chicago am ascultat un raport privind dezastrurile severe de astăzi. Acesta a spus că, chiar și atunci când se ia în considerare faptul că știrile ajung rapid și pe scară largă, datorită tehnologiilor moderne de comunicare, dezastrurile naturale devin an de an mai grave. Am auzit că recentele inundații din Thailanda afectează exporturile către Japonia și producția de autovehicule. Un dezastru natural într-o zonă are un impact semnificativ asupra altor părți ale lumii, în moduri diferite. Sunt încercările prin care trecem precursorare Necazului cel Mare? Suntem noi un exemplu de modul în care un pastor și o biserică rezistă atunci când dezastrul lovește brusc? Soția mea și cu mine de multe ori am vorbit despre cum ar reacționa alți pastori dacă ar trece prin aceleașinecazuri. Am vrea cu disperare să-i întrebăm. Ne întrebăm dacă prezenta încercare va fi în beneficiul altora în viitor.

Am să mă întorc la Tokyo în această seară. Măine mă duc la Fukushima cu trenul de noapte în urma unui

interviu TV pentru a finaliza contractul cu un teren pentru a construi biserica noastră. În acest moment mă uit la apusul de soare ce se întinde printr-o mare de nori în mica fereastră de la avion. Săptămâna trecută am văzut un apus de soare foarte clar în timp ce conduceam dinspre Fukushima spre Tokyo. Și cu toate acestea era trist- poate că modul meu de a privi era unul trist, Dumnezeu a pictat așa de frumoase imagini în fața noastră. Așa că am să mă uit în sus la cer în loc să privesc în jos. Atunci când nu putem găsi nicio cale de ieșire ar trebui să ne uităm în sus. Cele mai multe zile din viața noastră sunt lipsite de evenimente. Nu dăm suficiente mulțumiri lui Dumnezeu pentru acele zile? Sau luăm lucrurile de la sine și suntem ocupați cu ceea ce credem că ar trebui să facem? A fost dezastrul ieșit din comun sau a fost viața noastră pe care am luat-o ca și cum ar veni de la sine una anormală?

„Îmi ridic ochii spre munți....De unde-mi va veni ajutorul ?

Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.

Da El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește nu va dormita.

Iată că nu dormitează, nici nu doarme, Cel ce păzește pe Israel.

Domnul este Păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă.

De aceea nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea.

Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul.

Domnul te va păzi la plecare și la venie de acum și până în veac.”

(Ps. 121 1-8)

Raportul 42 - 10 Noiembrie (zburând de la Haneda la Fukuoka)

E duminica seara și eu sunt pe drumul meu înapoi la centrul de retragere din Tokyo. Poimâine voi merge în

zona restricționată purtând echipament de protecție. De fiecare dată când mă duc acasă sunt impresionat să văd pustiirea zonei și casei mele. Sunt sigur că mulți oameni sunt complet dezamăgiți. Aș vrea ca totul să fi fost un vis și că aș putea întoarce vremurile vechi înapoi, relaxându-mă în camera mea de zi cu ziarul meu. Acest lucru este departe de a se îndeplini pentru un timp cel puțin. M-am săturat să îmi ocup zilele mele completând hârtii/liste de compensare și înaintând în obținerea statutului de evacuat. Oare cât de multă energie am să-mi consum pe lucruri pe care nu ar trebui într-adevăr să le fac? Dezastrul a venit la sfârșitul iernii, iar acum o altă iarnă se apropie. Mă voi concentra pe construirea casei-apartament pentru persoanele în vârstă, care și-au pierdut casele lor, și cei care nu sunt bine. S-ar putea să nu fie un lucru rău să muncească din greu dar mi-e teamă că atunci când mă voi opri voi cădea în adâncimi de disperare. Poate că Dumnezeu este la lucru în acele zile, atunci când deciziile rapide trebuie să fie luate una după alta și acțiunile imediate trebuie să fie începute. Mulți oameni sunt preocupați de bunăstarea mea, dar mă păstrez bine. Unul dintre motivele pentru aceasta este faptul că am atât de multe de făcut.

Proiectul de construcție pe care îl iau în acest timp este al 10-lea proiect, deoarece am devenit un pastor, la vârsta de 25. Mă simt ca și cum îi cer lui Dumnezeu să fiu arhitect sau un manager de proiect de construcție! Când clădirea bisericii a fost finalizată acum 3 ani am decis că ar fi ultima. Am turnat toată puterea mea în ea. Cu toate acestea planurile lui Dumnezeu nu se potrivesc cu ale mele și niciodată nu știu ce se va întâmpla în continuare. Iată-mă ancorat în alt proiect de biserică, inclusiv, pentru prima dată, un bloc de apartamente. După situațiile de dezastru din jur viața mea de familie și slujirea mea s-a schimbat dramatic. Deși niciodată nu am aplicat pentru un împrumut bancar în proiectele de construcții anterioare este diferit de data asta. Opt biserici au

fost construite prin credință, prin ceea ce a fost dat. Dar dezastrul a creat o situație de urgență. O clădire de biserică și un bloc de apartamente sunt nevoi urgente. Simt că Dumnezeu ne invită să facem un pas de credință atunci când avem fonduri. Am trăit cu ideea de surpriză, din 11 martie și, chiar dacă au trecut opt luni nu mă pot obișnui cu ieșitul din comun și sunt adesea ușor surprins. Pe de altă parte, simt că Dumnezeu va face o cale pentru că a făcut acest lucru în trecut, ori de câte ori a fost nevoie. Zilele trecute când ni se părea imposibil din punct de vedere al procedurii și timpului, permisiunea ne-a fost acordată de către un oficial al orașului. Deci, este o succesiune de bucurie și durere, care nu este foarte bună pentru inima mea. Sunt recunoscător lui Dumnezeu, precum și celor de la Primăria orașului.

Am crezut că copiii erau bine, dar noaptea am auzit povești cu copiii care plâng noaptea pe saltele lor. Ei sunt în mod evident răniți pentru că au pierdut brusc școlile și prietenii lor și acuma trebuie să schimbe școlile atât de des. Ar fi trebuit să știu mai bine. Toată lumea este profund rănită. Chiar și câinele meu suferă. Pentru că soția mea și cu mine călătorim atât de mult în aceste zile am decis să-l lăsăm, cu fiul meu. El pare a fi îngrijit de alte persoane, atunci când fiul meu nu este acasă. Sunt recunoscător pentru cei care se uită după el, dar îmi pare rău pentru el. El a venit la noi acum 13 ani, așa că îmbătrânește, suferă de cataractă și de pierderea auzului. Mă întreb cum i se par zilele de la dezastru, schimbându-și locuința și fiind departe de noi. Zilele trecute în programul meu ocupat m-am dus să-l văd timp de 30-40 minute. Am deschis ușa și l-au strigat, dar nu a răspuns. El s-a dus la fiul meu, și doar s-a uitat la mine de parcă eram un străin. Părea să fie rănit și m-am simțit trist. Modul în care el s-a comportat față de mine - nu s-a mai întâmpnat înainte și mi-a spus pe ce cale dureroasă fusese nevoit să calce. "Îmi pare rău Papi (el este un Papillon), te rog să mă ierți. Este dezastrul de vină. "Dar privirea lui nu s-a

schimbat. În timp ce închideam ușa și mă uitam înapoi am simțit ca îmi spune "Nu spune aceste cuvinte goale pentru mine. Mă părășiți din nou. Nu am de gând să fiu mai rănit. Nu am de gând să deschid inima mea pentru tine. Știam din nou că dezastrul rupe orice legături pe care le mai avem.

"Pentru dragul meu Papi - îmi pare rău, Papi. Te rog să mă aștepți. Nu am de gând să te las. Este dezastrul. Nu mă privi așa. Uita îndoială ta. Voi veni să te alint. Stai sănătos până atunci. Vino și îmbrățișează-mă. Te voi îmbrățișa înapoi și voi prinde pasul cu vremurile în care nu am fost în stare. Te voi răsfața. Vom trăi împreună așa cum am făcut-o înainte de dezastru. Ai răbdare. Nu mă uita. De la tatăl tău." O bine, el nu va fi capabil să citească scrisoarea mea...

Am început să scriu această parte a jurnalul meu pe 1 noiembrie, dar apoi am abandonat-o. Îmi pare rău pentru trimiterea ei atât de târziu. Deja se fac 10 zile de când am început să scriu. Sunt în drum spre Saga, Kyushu. Dacă nu erau legumele murate, atât de iubite de oameni Tohoku, aș fi mers „acru” fiind plecat atât de mult timp.

Raportul 43 - Marți 22 noiembrie, în trenul rapid în drum spre Kyoto

Se pare că rămân fără inspirație de scris în jurnalul meu. Adaug ceea ce am scris în urmă cu ceva vreme. Deja au trecut 8 luni de la dezastru și sunt lipsit de inspirație. Am pus câteva kilograme de când vorbesc la reuniuni în diferite părți ale Japoniei și sunt onorat de ospitalitatea fiecărui loc. Mă îngrijorez puțin, întrebându-mă dacă am depășit imaginea unui pastor evacuat care ar trebui să fie subțire și obosit. Imediat după dezastru am pierdut 9 kilograme, dar uitate la mine acum! Nu cred că pot cere oamenilor să se roage să nu cresc în greutate. Am fost mulțumit de faptul că am pierdut atât de mult în greutate, dar acum când m-am îngrașat mă simt trist. Totuși sunt recunoscător, pentru toată mâncarea bună pe care o primesc. Mă simt trist și bucuros în același timp. Aceste

tipuri de sentimente amestecate au fost cu mine de la dezastrul. Noua clădire va fi una bună și mă bucur de asta. Dar când sunt întrebat de ce trebuie să fie construită atunci când noua nostru biserică este încă acolo - mă întristez. Planul acestei noi clădiri biserică se bazează pe imaginea unei pasări cu aripile deschise, mergând acasă și păstrându-și energia înainte de a zbura. Este la fel cum mi-am imaginat. Dar când oamenii mă întreabă dacă pot într-adevăr abandona biserica noastră, care încă stă alături de problematica centrală nucleară, apoi, brusc, mă întorc la întreabarea de ce. Am ajuns atât de departe, astfel încât ar trebui să avansăm, fără cârtire. Desigur, este trist că biserica noastră favorită este închisă. Cu toate acestea, este minunat că una nouă se va naște ca urmare a dezastrului. Cât de mult ocazii de "tristețe și bucurie" vom avea? La una dintre întâlnirile din Fukuoka, trei membri ai Fukushima First Bible Baptist Church s-au reunit. Un cuplu a călătorit din Yamaguchi. Altcineva a condus două ore din Oita. Ei au fost împrăștiți până acum. Această reuniune neașteptată a adus bucurie și tristețe în același timp. Se pare că eu sunt încă pe această cale de sentimente amestecate. S-ar putea să vă cer să vă rugați să nu fiu zdruncinat de-a lungul drumului.

Raportul 44 - Sâmbătă 3 Decembrie, zburând de la Fukuoka la Haneda

Sunt pe drumul meu înapoi de la Fukuoka pentru a patra oară. Voi reveni din nou luna viitoare. Când oamenii îmi spun că mă susțin sau citesc blog-ul meu sunt foarte recunoscător. Mă face să fiu conștient de faptul că sunt într-o rețea emoțională și îmi spun că ar trebui să fac tot ce pot. Acest neimaginat, viața mea ieșită din comun a început la 11 martie. Am fost capabil de a gestiona programul meu ocupat prin rugăciunile multor oameni. Suntem pe această cale din 11 martie și ea va deveni o poveste de amintiri din trecut, deși nu știu cât de mult timp va dura. Mă voi uita atunci în zilele din urmă petrecute departe de casă precum și modul în care

oamenii buni s-au comportat cu noi la centrul de retragere și zona în care am fost. La fel cum vine un moment în care puii își părăsesc cuiburile lor în același mod o parte dintre membrii bisericii noastre au plecat pentru a fi cu familiile lor. Alții s-au mutat să trăiască în propria lor casă. Cu toții ne-am pierdut casele noastre și am venit aici. Într-o zi ne vom uita înapoi și vom vorbi despre timpul petrecut împreună la centrul de recuperare?

Cât timp va continua aceasta călătorie? Știm cu toții că va ajunge la un sfârșit, dar sunt momente când ne simțim fără speranță. Suntem într-o a treia etapă de a spune la revedere. Am sperat că am putea merge acasă odată ce am plecat de aici, dar s-a dovedit a nu fi cazul. Suntem pe cale de a sărbători Crăciunul și Anul Nou ca evacuații. Nu vom fi în măsură să le urez bun venit copiilor și nepoților noștri în casa noastră pentru că am pierdut-o. Simt ca am pierdut, de asemenea, și timpul de părtășie cu familia mea, dar simt că nu pot să fac nimic în privința asta. Ieri am văzut pe cineva mergând încet cu vechiul său câine. Am fost invidios pe acest act obișnuit și m-am simțit pierdut. Îmi părea rău pentru Papi care locuiește departe de noi. Când văd părinții și copiii lor făcând cumpărături, o mamă ce gătește cina în bucătărie sau muncind în grădină, în soare, mi-e dor de acele vremuri pe care le-am avut acasă. Poate pentru că aceasta este perioada a anului, când privim înapoi și să reflectăm asupra a ceea ce s-a întâmplat de-a lungul anului. Ar trebui să fim atenți și să nu gândim negativ.

În scopul de a mă scutura de aceste sentimente negative mi-ar plăcea să mă întorc la obiceiul de a spune povești. Într-o zi le voi spune nepoților mei de un eveniment ce s-a întâmplat într-o lună la centrul de recuperare. Lucrătorii Consiliul Local vor veni atunci când ne-am fi așteptat mai puțin pentru a deratiza centrul împotriva insectelor. Voi spune această poveste în glumă. După ce s-a întâmplat de câteva ori

am învățat să închidem ferestrele în camerele noastre, de când i-am văzut venind. Ca lider, aș intra în clădirea noastră și în câteva secunde aș ajunge până la etajul trei să închid toate ferestrele. M-am simțit ca un erou într-un film să fac acest lucru! Aș veni înapoi la parter și aș da un zâmbet satisfăcut, atunci când nimeni nu se uita la mine. Acest lucru ar putea fi un pic înfricoșător pentru nepoții mei așa că poate ar trebui doar să le sigilez pentru totdeauna. Aș putea să le spun despre clopotele care sună în fiecare zi anunțând fiecare masa. Aceasta este o poveste bună!

Va veni într-adevăr o zi în care eu să le pot spune nepoților și copiilor mei, că am trăit efectiv într-o zonă afectată în care a avut loc marele cutremur, că am scăpat și am călătorit și am suferit și am fost trist în fiecare zi, deși au existat unele evenimente fericite între ele - să le spun că a fost o experiență incredibilă? În acest moment al anului, atunci când nu putem vedea viitorul nostru, imaginația mea o ia razna cu lucruri ce s-ar putea sau nu ar putea să se întâmple. Aceasta îmi aduce relaxare și un zâmbet față. Dar ar trebui să continui ca și cum nimic rău nu s-ar întâmpla.

Raportul 45 - 9 Decembrie (zburând de la Singapore la Narita)

5 Decembrie

E luni 5 decembrie și zbor peste Singapore în stare febrilă. Voi rămâne în Singapore până la 9. Trebuie să scap de această febră și să mă apuc de tot ce este de planificat.

Revenind de la o sărbătorire a Crăciunului în Fukuoka acum două zile mă durea gâtul iar când m-am întors din Saitama m-am răcit de-a binelea. Acum am o cutie de servetele care mă însoțește în timpul zborului. Eu am încercat să mă feresc de boli, din 11 martie, în ciuda programul meu foarte ocupat. Dar acum, din cauza obosealii, am prins o raceala de la cineva sau ca urmare a schimbării bruște de temperatură.

Sper că îmi va trece când voi ateriza în Singapore. Am încercat să mă uit la un film, dar nu am putut. M-am oprit din citirea ziarelor din 11 martie și cu greu mă uit la orice televizor acum. Se pare că mi-am pierdut abilitatea mea de a viziona sau citi despre ceea ce s-a întâmplat. Nu mi-aș fi imaginat așa ceva înainte de 11 martie. Cum ar trebui să interpretez aceste lucruri ? Poate pentru că mi-am folosit toată energia și nu mi-a mai rămas nimic. Nu am nici energie pentru a viziona un film. Da, pot continua în procesul de recuperare și pot să construiesc noua biserică și chiar un apartament pentru cei slabi și persoanele în vârstă. Dar acest lucru cred că o să-mi consume toată energia mea nelăsând nimic. La fel ca lumina intermitentă a mașinii când nivelul de benzină este scăzut tot așa și supraviețuitorii dezastrului trăiesc acum cu luminile intermitente pe gol. Dar tot trebuie să continuăm. Rulăm la 120% pe gol. Mulți oameni din întreaga lume ne sprijină, precum și Dumnezeu Însuși.

09 decembrie

E a patra mea zi în Singapore: 21:30, 09 decembrie. Am terminat de vorbit la Centrul Japonez și acum conduc spre aeroport pentru un zbor peste noapte înapoi în Japonia. Am avut febră pe drum care a continuat să crească. Când am ajuns în Singapore m-am dus direct la culcare și am dormit până dimineață. Când m-am trezit m-am simțit mai bine. Am fost îngrijorat dacă o să mă recuperez sau nu, dar m-am simțit mai bine. Sunt recunoscător pentru atât de multe rugăciuni și pot simți puterea lor. Este destul de neobișnuit să mă recuperez atât de repede și să fiu capabil să fac tot ceea ce este de așteptat de la mine. În timpul șederii mele în Singapore am primit multe binecuvântări. Multe locuitori din Singapore au vorbit cu mine în cadrul reuniunilor spunând că au citit jurnalul meu. Am fost impresionat că atât de mulți oameni m-au urmărit pe mine din străinătate. Am auzit că Singapore a asistat Japonia într-un mod special în acest dezastru și am fost

capabil să descopăr acest lucru în călătorie. Cât de bine și cât de mult suntem susținuți și ajutați! Mă smeresc să aud oamenii spunând "Ai reușit să supraviețuiești" sau "Felicitări". Nu mă simt chiar așa, dar trebuie să continui acest drum.

Raportul 46 -22 Decembrie (sosind la Oguni în Yamagata-ken din Hamamatsu)

Sunt încă ocupat, astfel încât mă ocup în aceste zile cu interviuri mass-media. Am auzit că în unele zone, oamenii simt că dezastrul este peste ei. Sunt surprins. Nimic nu este gata. Simt mai mult importanța de a fi anunțat de către mass-media. Imediat după dezastru am m-am simțit așa de pierdut în timp. M-am simțit neputincios. Dar Dumnezeu a fost Cel care m-a dus mai departe. Unul dintre motivele pentru care sunt ușurat atunci când mă întorc la Fukushima este că îmi simt lacrimile și suferința împărtășite și găsesc confort în asta. Imediat după dezastru nu am putut spune unde eram sau ce făceam. Nu știam ce am de gând să fac sau unde ar trebui să merg. Totul a fost în criză și confuzie și nu am putut înțelege ce se întâmplă. Când am auzit fraze de genul "renaștere este aici" sau "o oportunitate pentru evanghelizare" m-am simțit ciudat, ca ecouri din altă lume.

Cum a funcționat sistemul din capul meu în acele momente? Probabil toate amestecate sau cel puțin confuze. Doar simțurile mele erau acute. Aș fi încercat să văd dacă persoana din fața mea are gând să meargă alături de mine sau nu. Când simțeam că încearcă să mă înlăture inima mea se întrista. Noi nu am vrut în acele momente predici sau explicații. Toată lumea se simțea tensionată, până la limita. Lucrurile mici ne întristau până la lacrimi pentru că încercam să ne suprimăm sentimentele noastre. Tristețea a venit peste noi ca valurile. Ne era frică de ceva. Era inima noastră sau întregul corp? Ne era frică de viitorul nostru, sau de trecutul care era pierdut, sau de prezent? În timp ce mintea mea se gândește la aceste lucruri

devin deprimant. Îmi pare rau. Ar trebui să priveasc spre viitor folosindu-mă de suferința ca de o trambulină. Ar trebui să strălucesc, chiar dacă eu sunt în lacrimi. Am decis să rămân la această formulă. Dar de ce sunt atât de trist?

Peste două zile va fi Ajunul Crăciunului. Mântuitorul nostru care a venit în această lume întunecată a fost un om al durerii care știa ce înseamnă infirmitatea. Biblia ne spune că a venit să plângă cu cei ce plâng. În mod particular în acest an înțelegem acest lucru. Mântuitorul meu născut în grajd, fără un loc confortabil pentru a dormi se simte foarte aproape de noi, cei care am pierdut casele noastre, orașul natal și biserica. Când oamenii au pierdut interesul pentru victimele dezastrelui, Emanuel al nostru a venit la noi. Mântuitorul nostru luminează în întuneric, chiar și acum. Am intrat în această călătorie, în scopul de a ne întâlni cu Mântuitorul nostru? Haideți să dăm din aurul, tămâia și smirna noastră pentru acest Mântuitor, care a venit pe acest pământ pentru a-și da viața - pentru a ne da din dragostea Lui pentru noi. Haideți să aducem o jertfă de un miros plăcut lui Dumnezeu care a venit pe acest pământ. Haideți să aducem mir (folosit pentru îmbălsămare) Celui care a venit pe pământ ca Regele nostru, care și-a dat viața pe cruce.

Călătoria noastră ca sinistrați a început prin faptul că nu știam unde mergeam. Este posibil ca noi să fim triști și deprimați. Dar, în acest moment, să ne amintim, de Domnul nostru, care a fost întotdeauna alături de noi, și să-i dăm laudă Lui în acest Crăciun special. Craciun Fericit!

Nașterea singurului Fiu al lui Dumnezeu a fost anunțată peste tot în lume. Ciobanii și magii au spus tuturor, precum și cei care au asistat la nașterea Domnului nostru. Așa că voi declara nașterea Sa ca povestea unui pastor evacuat, dar care are parte de bunătața lui Isus în fiecare clipă. Imediat după dezastru am fost intervievat de mass-media creștină. Dar acum mulți din interviatorii provin din medii seculare, radio

și TV. Înainte le refuzam, folosindu-mi toată energia în supraviețuire. Dar acum simt că sarcina mea este de a vorbi despre situația noastră. Națiunea noastră a fost lovită de un dezastru, care se întâmplă doar o singură dată într-o mie de ani. Suntem în atenția lumii. De peste 2000 de ani de la primul Crăciun acel incident a fost declarat peste tot în lume. Noi, cei care suntem în mijlocul dezastrului credem că avem o misiune pentru a spune lumii. Vocea mea se face auzită prin trenuri și avioane prin diferite părți ale lumii iar scrisul meu este arătat prin cărțile mele și pe internet. Eu mă folosesc de orice ocazie să împărtășesc experiența mea.

Zăpada se vede așa de frumos. Venind la Oguni, Yamagata-ken din Hamamatsu resimt intens frigul de afară. Strălucirea puternică a zăpezii este îmi amintește că e Crăciunul. Crăciunul este un dezastru anul acesta în timp ce stau să meditez la ceea ce s-a întâmplat. Însă sunt recunoscător pentru rugăciunile și sprijinul dumneavoastră.

Raportul 47, la sfârșitul anului 2011

Așa cum m-am temut, după slujba de Crăciun am început să am dureri de spate și după întâlnirea de după-amiază din acea zi, în Yokohama, nu am putut sta drept. Însă sunt recunoscător, că ultimul meu angajament de a vorbi din acest an a mers bine. Durerea mea de spate a început atunci când am condus înainte și înapoi de la Tokyo la Fukushima. Sunt surprins de sincronizarea durerii. Era acolo un medic (un ortoped), la biserica unde am vorbit și el a avut grijă de mine, motiv pentru care sunt, de asemenea, recunoscător.

Am simțit o tristețe de nedescris de a nu fi capabil să-mi petrec Crăciunul acasă cu familia mea. Împreună cu soția mea ne-am vizitat fiica de Anul Nou, într-o Casă de Oaspeți. Mă simt trist când mă gândesc că acest lucru va continua pentru încă doi sau trei ani. Cât timp va dura această situație? Copiii mei simt prea bine pierderea. Ei nu pot merge

acasă și să își salute colegii și prietenii lor așa cum o făceau în mod normal.

Pe de altă parte, există povești de relații restaurate. Cum părinții și copiii se ajutau reciproc, după dezastru – relațiile lor s-au îmbunătățit. Unii chiar merg la biserică în zonele în care s-au mutat. Chiar am auzit că unii dintre ei s-au botezat acolo. Îmi aduc aminte de povestea unei gospodine dintr-un han japonez pe care l-am văzut la televizor. Ea s-a dus la vale încercând să-i avertizeze pe locuitorii orașului să scăpe. Tsunamiul chiar atunci a venit și a înghițit-o, dar ea a fost salvată într-un mod miraculos. Cei care au răspuns la strigătele ei și au scăpat au vorbit în lacrimi de modul în care ea le-a salvat viața. Asta îmi amintește de Isus, care a sărit chiar în această lume pentru a ne mântui. Cineva mi-a spus că povestea noastră este cu adevărat unul dintre acele povești miraculoase. Cu siguranță că a fost foarte dramatic. Începând cu dezastrul brusc din 11 martie cu toții am scăpat – dar ne-am pornit la un drum lung, cu niciun scop în față. Am fost împrăștiți, dar am supraviețuit. Acum suntem pe cale de a primi un nou an, unul în care sperăm să vedem noua noastră biserică. Am fost pus pe o scenă și mă întreb cine a scris scenariul. Ne era teamă și eram nesiguri la fiecare moment. Un lucru pe care îl știam este faptul că în acest an, am fost încercați. Cine și-ar fi putut imagina asta anul trecut!

Având un sfârșit de an extraordinar. Un lucru bun este faptul că îi voi ține companie câinelui meu drag Papi - va fi cu mine anul viitor. El are 13 ani și e foarte slab. Îi voi da o mulțime de îmbrățișări și voi petrece timp cu el.

Începutul anului 2012

Spre deosebire de cum mă simțeam de obicei în această perioadă a anului acum am puțină putere să pășesc în noul an. Când stau în fața oglinzii văd din ce în ce mai mult mai mult păr cărunt...

La serviciul de Anul Nou trebuia să vorbesc despre vulturul care zboară departe puternic. Nu sunt sigur cum s-a întâmplat, dar mi-a venit în minte în timp ce predicam imaginea bisericii din Fukushima, cea pe care am construit în urmă cu numai trei ani. Mi-am pierdut complet controlul și lacrimi îmi curgeau pe obraz. Voiam să zic că ar trebui să ne oprim din a privi înapoi și că ar trebui să ne încurajăm și să avansăm. Dar în timp ce vorbeam, nu am putut să nu mă gândesc la trecut. Ce început zbuciumat de an nou. Acest incident m-a făcut conștient de terenul minat de lacrimi pe care, uneori, am pășit accidental. Nu sunt sigur cât de multe răni nevindecate și câtă tristețe mai este în mine. Îmi voi propune să nu îmi amintească plimbatul de la sanctuar la casa mea. O voi enumera această amintire ca pe o "listă cu teren minat."

Rugați-vă ca în acest nou an să nu mă înec în marea lacrimilor mele, și că voi fi capabil să merg în mod constant până la sfârșitul anului acesta. Cumva mă așteptă încă un an cu multe neazuri...

Raportul 48 - 26 Ianuarie

Am călătorit de la Oita la Fukuoka. Deși am fost surprins să văd zăpadă, aici oamenii m-au primit cu căldură și le sunt recunoscător. Poimâine plec la Hokkaido. A doua mea carte va fi o continuare a "Bisericii peregrine", și va fi publicată în martie, în timp, pentru a comemora prima aniversare a dezastrului de la 11 martie. Aici este ceea ce am scris în prefață. Sper că va fi citită de multe persoane.

În curând va fi un an de la dezastru din 11 martie. Durerea din rănila lăsate de dezastru nu se vindecă așa ușor. De fapt, se pare a se fi adâncit. Nu avem nicio soluție la problemele noastre, dar un nou an a venit și Domnul ne-a păstrat. Văd această publicație ca o piatră de hotar și o încurajare. Când **Biserica Peregrină** a fost publicată la două

luni după dezastru ne-am întărit să auzim că mulți oameni au cumpărat și au citit-o. Am fost singuri, dar în același timp ne-am simțit teribil de zguduți de proiecte de redresare și ne-a dat putere să continuăm. Teamă profundă, tristețe, anxietate și întuneric ne-a copleșit și ne-a făcut să ne simțim ca și cum am putea să dispărem, înghițiți de un jacuzzi, fără ca cineva să dea seama. Ce încurajare mare a fost să descopăr că atât de mulți oameni au fost interesați de noi și ne urmăreau în situația în care ne-au împins să ne depășim limitele noastre; acele priviri calde ne-au ajutat să trecem mai departe și să ne țină uniți. Vânzările din cartea *Bisericii Peregrine* au mers în ajutorarea orașelor Iwate, Miyagi și Fukushima. Gândurile binevoitoare ale cititorilor s-au dezvoltat într-o rețea de sprijin. Această a doua carte relatează modul în care am continuat drumul nostru și cum am fost ajutați. În Capitolul 1 îmi puteți citi jurnalul. Capitolul 2 conține marturii ai celor care ne-au ajutat atunci când am fost evacuați și scrierile pastorului meu asistent și ale membrilor bisericii. Capitolele 3 și 4 înregistrează ceea ce am spus la întâlniri în diferite locuri și, de asemenea, vorbesc despre planurile noastre de viitor. Am auzit că despre dezastru nu se vorbește așa de mult în aceste zile. Sper că mulți oameni vor avea un interes în această carte și că se va citi. Asta ar fi o încurajare pentru noi toți.

Raportul 49 - 29 Ianuarie zburând de la Fukuoka la Sapporo

Continuând ultimul meu raport, aș dori să vă împărtășesc ceea ce am scris, pentru a doua carte din seria **Biserica Peregrină**. Un însoțitor de zbor a anunțat că este -11 C în Sapporo. Trebuie să mă pregătesc pentru frig. Vremea rece îmi amintește de contrastul dintre vreme și căldura oamenilor ce i-am întâlnit în Kyushu. Sunt recunoscător că am avut prilejul acestor întâlniri. Am vizitat diferite părți ale Japoniei pentru a vorbi despre situația noastră, dar nu am întâlnit

niciodată atât de mulți oameni într-un interval așa scurt de timp. Una dintre grijile mele era să salut oamenii ca și cum i-aș întâlni pentru prima dată, când de fapt îi știam. A doua grijă era dubla rezervare. Din fericire, eram scutit de aceste lucruri.

Un nou început

În timpul nopții, la trei zile după dezastru din 11 martie, împreună cu soția mea am adunat benzină, păături și mâncare și le-am dus din Chiba la Fukushima într-un camion cu provizii. Nu am fost sigur ce ne aștepta în Fukushima. Totul a început cu acea unitate. Aproape un an a trecut, iar noi suntem pe cale de a porni din nou. A fost o serie de decizii dificile și de a ne muta la următorul loc. Am trecut un munte în timpul unui viscol cu un convoi de 16 de mașini, care călătoreau de la Fukushima la Yamagata. Două săptămâni mai târziu, 60 dintre noi se îndreptau înspre sud la cold (spre Kanto). Mă întreb dacă atunci a început noul drum pe care am început să mergem și chiar să construim o nouă biserică și un bloc de apartamente pentru persoanele în vârstă. Anul trecut biserica noastră planifica să înceapă un serviciu de îngrijire peste zi pentru persoanele în vârstă. Am fost mult timp interesat de grija pentru ei și am fost conduși să luăm această decizie. Acum ne vom întâlni cu frații și surorile noastre din Fukushima și să începem să construim o nouă comunitate. Duminică 25 iulie am discutat unde ar trebui să mergem peste de opt luni când ne vom muta din centrul de recuperare din Okutama. Au fost unii care așteptau să mergem la Fukushima, așa că ne-am decis să ne întoarcem acolo. Orașul nostru de origine este încă în zona de restricție, astfel că împreună cu soția mea am început să caut un nou loc la 60 km la sud de acolo. Dar nu am putut găsi nimic. Cu toate acestea o lună mai târziu am început proiectul imobiliar. A fost o dezvoltare neașteptată. În martie un bloc de apartamente frumos va fi terminat și în luna august, două sute de metri distanță, noua noastră biserică va fi construită. Este

concepută să arate ca o pasăre ce își deschide aripile sale, semnificând rugăciune și înviere. Membrii bisericii noastre s-au redus la un sfert din câți erau; 150-160 membri sunt acum răspândiți peste tot în Japonia, dar sunt uniți cu noi în rugăciune. Va fi cazare și pentru ei, astfel încât ei să poată reveni în orice moment. Fie ca această biserică cu aripi să aducă speranță pentru toți care trăiesc în continuare în starea de sinistrați, peregrini și să fie un simbol al recuperării și al restaurării la fel ca și vulturul care se rotește în cer. Sunt recunoscător atâtor oameni din interiorul dar și din afara Japoniei, pentru sprijinul lor de până acum. Suntem încurajați de toate rugăciunile voastre, noi vom ruga în noua noastră biserică. Mi-aș dori să devenim o biserică care servește pe alții, ca răspuns la binecuvântările minunate revarsate peste noi.

Raportatul 50 - 30 ianuarie (zburând deasupra înzăpezitului Sapporo)

Diaspora și ce a rămas

După ce am călătorit la Oita și Fukuoka am zburat la Sapporo, am mers la Otaru, iar acum m-am întors în Haneda. Deși era frig în Kyushu nu se compară cu zăpadă din Hokkaido. Chiar și când sunt în călătorie planificarea pentru noua clădire a bisericii și a blocului continuă. În Tokyo oamenii de la o stație de televiziune olandeză mă vor aștepta să realizez interviuri timp de trei zile. Timpul ne mișcă. Tot ce putem face este să ne dăm toată silința în timpul și spațiul dat. Se pare că și cum am avea mai puține persoane ce se întorc la Fukushima decât am crezut prima dată. Ne e dor de ei, dar fiecare persoană trebuie să ia propriile decizii. Cei care au primit locuri de muncă în Tokyo vor rămâne aici. Unii se vor alătura familiei și rudelor care locuiesc în alte zone.

Deja au trecut 10 luni de la dezastru. Toți am avut luat decizii după decizii într-un ritm rapid. Este de înțeles că unii oameni se simt obosiți și că deciziile pe care le-au luat inițial s-au schimbat între timp. După un an întreg cei risipiți

înceacă să prindă rădăcini acolo unde își doresc, mergând la biserici din apropiere. În Vechiul Testament după 70 de ani de exil, unii din poporul lui Dumnezeu au plecat acasă, unii au rămas și alți au mers doar o treime din călătorie. *Oameni din diaspora*: cei care au fost împrăștiați de dezastru. *Cei care au rămas*: cei care au fost lăsați în urmă. În timp ce se îndreptau spre următoarea etapă a călătoriei lor presupun că au fost împărțiți în grupuri mai mici. Viața noastră se suprapune acum cu a lor. Mă întreb cât timp va dura. Domnul Ockert, misionarul german care conduce acest centru de recuperare, a scris câteva cuvinte frumoase pentru cea de-a doua carte din seria Biserica Peregrină. Sunt atât de recunoscător.

Raportul 51 - Luni 06 februarie

Sunt la bordul unui zbor cu destinația Hawaii. Voi zbura la Seattle din Honolulu și voi reveni în 24h. E un drum lung de 18 zile. Înainte de a pleca m-am dus la Primăria orașului Okutama să-mi iau la revedere și să le mulțumesc pentru ajutor. Ca întotdeauna am fost în grabă să împachetez și să ajung la aeroport la timp pentru zborul meu. Mă tem că acest obicei al meu nu o să se schimbe. Am vizitat Primăria, mi-am făcut bagajele în 30 de minute, iar apoi am condus spre aeroport. Mi-am folosit prostește Sat Nav-ul meu și am fost foarte îngrijorat când m-am blocat pe drumurile aglomerate din Tokyo. Apoi lumina care indica nivelul de benzină a început să pâlpâie. Am aplicat rapid pentru asigurarea de călătorie pe PC-ul meu când eram în holul aeroportului.

Dupa slujba de duminică am făcut o verificare finală a proiectului Biserica Peregrină.

06 februarie, 07:30, deasupra Honolulu

Datorită rugăciunilor voastre, zborul meu nu era aglomerat. Am dormit timp de aproximativ 3 ore și am putut folosi 3 locuri. E deja ora 2 AM în Japonia. Mulți dintre pasageri sunt surferi și vorbeau despre vizite turistice și unde să mănânce. E un pic ciudat să călătoresc în Hawaii pe cont

propriu ca acest lucru, dar ar trebui să mă bucur de călătorie. Răsăritul ce l-am văzut din avion a fost superb. Mă gândesc la toate călătoriile ce le-au întreprins oamenii din 11 martie 2011. Toată lumea încearcă să supraviețuiască, inclusiv cei din Tokyo. Aș dori să trimit cuvinte de încurajare tuturor mai ales asistentului meu și familia lui, de asemenea, soției mele și câinelui meu Papi care a slăbit și traiește departe de noi. Vreau să spun "Foarte Bine", pentru noi toți. A fost costisitor, dar am supraviețuit. Cu toate acestea viața ne este dată ca să putem toți trăim pentru un scop. Isus ne-a spus că un bob de grâu trebuie să moară pentru a da roade. După ce am pierdut tot - am ajuns atât de departe, prin greutăți și cu inimi zdrobite, sprijinindu-ne reciproc spre depășirea conflictelor de-a lungul drum. Nu am renunțat. "Seara vine plânsul, dar dimineața veselia." (Psalmul 30: 5). Am experimentat această realitate în umblarea noastră.

Marți 14 februarie 11:30 (La bordul zborului de la Honolulu la Seattle)

Mi sa dat un upgrade la poartă - un loc spațios și o băutură de bun venit. Două zile în urmă cineva, care a venit la o întâlnire mi-a dat un dar și a spus că a lucrat pentru o companie aeriană. Ea trebuie să fie cea care a făcut acest lucru și mi-a permis, de asemenea, mai mult bagaj. Toată lumea cu care m-am întâlnit pentru prima dată în această călătorie în Hawaii au fost buni cu mine. Astăzi cineva m-a dus la plaja Lanikai, care înseamnă "Marea Cerului". Parea o utopie și a fost foarte bine că au ales-o ca cea mai frumoasă plaja din SUA- într-un an. Am văzut un câine mergând pe plaja cu proprietarul și m-am întrebat dacă o zi ca asta va veni cândva și pentru mine. Mi-aș fi dorit să pot savura momente ca acestea un pic mai mult și m-am simțit stânjenit pentru cei dragi în Japonia. Multe mulțumiri tuturor celor care au fost buni cu mine în Hawaii.

Vineri 17 februarie

Este miezul nopții în Seattle și simt frigul venind din Hawaii. Se pare că mi-am lăsat în urmă puloverul polo. Cele mai multe dintre hainele pe care le-am luat nu le-am utilizat în Hawaii. Mi-am cumpărat un sacou dintr-un magazin de reciclare din Honolulu. Poate pentru că purtam haine second hand la deschiderea cutiilor cu provizii, am ajuns să le apreciez. Am fost ocupat cu munca pentru seria *Biserica Peregrină* care urmează să fie publicată la 11 martie 2012, pentru a comemorarea prima aniversare a dezastrului. Acesta va fi publicată și în Coreea. Am inclus aici prefața pe care am scris-o pentru versiunea coreeană. Vă rog să îi anunțați pe cei pe care îi cunoșteți.

Prefață versiunii coreeane a Bisericii Peregrine

A trecut aproape un an de la cutremurul și tsunami-ul ce a lovit Japonia și în același timp a surprins lumea. Cutremurul, care a fost de o magnitudine ce are loc doar o dată într-o mie de ani, a rupt mai multe drumuri, a provocat alunecări de teren și zdrobit case. Apoi valurile tsunami de 15 m s-au abătut asupra malurilor de nord-est a Japoniei. Apoi au urmat explozii la centrala nucleară. Biserica noastră a fost aruncată în mijlocul tuturor acestor lucruri - clădirea bisericii fiind doar la 5 km de centrala nucleară. Peste noapte 70.000 de rezidenți au trebuit să fie evacuați în timp ce sirenele răsunau prin toată zona. Familiile s-au risipit și biserica noastră a fost închis. Era ca și cum am fi într-un film SF în timp ce noi toți înceacam să scăpăm. Povestea din această carte este o înregistrare a ceea ce s-a întâmplat de fapt cu noi, deși poate părea de necrezut. Surprinzător biserica noastră nu a murit. Șaizeci sau șaptezeci membrii bisericii au condus câteva sute de kilometri în 15 mașini, un autobuz și un camion, care a traversat un munte în timpul unui viscol. Am fost capabili să obținem alimente și să împărțim unii cu alții. Deși am pierdut clădirea bisericii noastre și am plecat fără un schimb de haine, sau bani, ne-am continuat călătoria cu rugăciune și cu lacrimi,

cu ochii noștri țintiți înspre cer. Patru membri ai bisericii au murit ca urmare a dezastrului. În martie 2012, nouă membri au fost adăugați prin botez. Am mers această cale lungă zi de zi fără să știm dacă suntem triști sau bucuși. Nu mi-așfi putut imagina că zile ca acestea au să vină peste noi. Au fost experiențe ciudate și minunate. M-am apropiat foarte mult de Moise atunci când el a trecut Exodul copiilor lui Israel, dar și de credincioșii bisericii primare care au călătorit, împărtășindu-și resursele lor, din cauza persecuției.

În 11 martie a fost ziua mea de naștere. Împreună cu soția mea am participarea la un seminar de absolvire. Am decis să închiriem un autobuz și să ne ducem la Fukushima. Ne-am propus să aducem 17 membri ai bisericii noastre, inclusiv persoane în vârstă, bolnavi și copii, care au fost la un centru de recuperare pe un munte. Ne-am îndreptat înspre Fukushima, unde fumul de la explozia centralei nucleare încă se înălța, temându-ne că s-ar putea să nu ieșim de acolo în viață. Era începutul călătorie noastre de supraviețuire. Sper ca cititorii acestei versiuni coreeane vor putea auzi vocile martorilor oculari ai dezastrului care nu au fost intervievați de mass-media; povestea despre cum Dumnezeu a fost îndurător ghidându-ne în acest incredibil prezent Exod. Cincizeci dintre noi trăim într-un centru de refugiu creștin condus de misionari germani și 150 de membri sunt împărțiați peste tot în Japonia ca credincioșii din diaspora a bisericii primare. Biserica noastră a supraviețuit, chiar dacă am fost privați de clădirea noastră, organizarea și activitățile sale. În această lună a lui martie ne-am propus să avem un nou început și să construim un bloc de apartamente pentru membrii vârstnici ai bisericii noastre. Clădirea noastră de biserică care a fost construită în urmă cu numai trei ani a fost închisă din cauza efectelor radiațiilor, precum și alte patru biserici. Așadar, o să avem o nouă biserică, a cincea - de la începutul bisericii noastre - o să o începem în septembrie și e la 60 km sud de zona restricționată. Sunt

cunoștient cât de puternică este biserica, supraviețuitoare nu numai persecuției, ci și cutremurului. Ea crește din nou, chiar dacă ea a fost bătută și risipită. Este bucuria mea că această mărturie a supraviețuirii noastre prin cutremur, tsunami și explozii nucleare este publicată în Coreea. Îmi dă o mare putere să știu că am fost urmăriți chiar și de peste mări și că nu suntem singuri, și nici părăsiți. Această carte este o înregistrare a modului în care o biserică dintr-o zonă rurală a Japonia se confruntă cu un dezastru brusc, cum a fost bătută, dispersată și marunțită, și cum s-a uitat în sus la Dumnezeu și a început să meargă din nou și experimentându-l pe Dumnezeu în fiecare zi. Lectorii pot citi această poveste prin jurnalul pastorului, mărturiile ale membrilor bisericii care au scăpat de dezastru, precum și planurile lor de viitor. Fie ca Domnul nostru care atinge inimile tuturor fraților noștri coreeni și surori să îngăduie să ia această carte în mâinile lor.

În cele din urmă, aș dori să le mulțumesc tuturor celor din Coreea care au adus rugăciuni și sprijin pentru noi. Am pierdut multe lucruri, dar trebuie să ne considerăm binecuvântați că am fost ajutați de bunătatea multor oameni din întreaga lume.

Marți 14 februarie, Seattle, Statele Unite ale Americii.

Raportul 52 - 23 februarie Mai dramatic decât orice alte drame

Sunt la bordul zborului înspre Seattle. A fost o călătorie de 18 zile. Ultima întâlnire a fost ieri la Portland. Misionarul care m-a văzut la aeroport mi-a dat o îmbrățișare bruscă care mi-a adus lacrimi în ochii. Ceva în mine a răspuns la îmbrățișarea sa neașteptată. Diverse emoții care le-am suprimat din cauza dezastrului au venit la suprafață – sentimente de durere, regret, durere sau suferință. Există momente când emoții incontrolabile m-au lovit și trebuie să fiu atent. Nu am de gând să îmi pierd controlul asupra emoțiilor mele? Starea aceasta nu poate dura pentru totdeauna, dar eu ar

trebui să fie pregătit pentru ea și să știu cum să mă ocup de ea sau cum să o evit. În Seattle am auzit povestea unei tinere a cărei adresă din Japonia este foarte similar cu a mea. Ea a revenit în Japonia chiar înainte să ajung în Seattle. Mi s-a spus că ea a plâns ori de câte ori a fost menționat dezastrul. M-am întrebat unde se va întoarce pentru că ambele orașe natale de unse suntem se află în zona de restricție. Inima mea rezona cu a mea. Mă întreb cum oamenii trec prin viață după ce au pierdut pe cei dragi și simt o durere pe care nimeni altcineva pare să nu o înțeleagă? Cum pot să continui, când se confruntă cu durerea și tristețea lor? Chiar dacă peisajul trist nu poate fi adus înapoi mi-aș dori să ne reculegem ascultând frumoasa muzică pe care doar aceia dintre noi care au experimentat durerea și pierderea cuiva drag o pot audia. Mă gândesc la cântec pentru că aproape toți japonezii cântă în această perioadă a anului. Soția mea spune că nu a fost în măsură să-l cânte din 11 martie. Cântecul se numește *Furusato* (Orașul meu natal), și a fost scris de Tatsuihiro Takano, un creștin născut în 1914 și profesor de literatură japoneză la Universitatea din Tokyo. Se spune că el a scris despre un pelerin care a umblat pe pământ ținând înspre cer. În *Furusato*, el descrie scena orașul natal. În al treilea vers scrie "noi toți mergem acasă, să ne îndeplinim misiunea pe care o avem pe acest pământ ". Muzica a fost compusă de Teiichi Okano, un profesor creștin și asistent la Universitatea din Tokyo de Arte, care a condus corul de la biserica Hongo Central timp de 40 de ani. Aș dori să cânt toate versurile cu speranța sinceră de a mă întoarce în orașul meu natal de la Fukushima.

Sunt în Seattle, orașul a cărui echipă de baseball este Mariners la care joacă Ichiro. Am citit în ziarul local că joacă bine și că va fi cel mai bun jucător - al treilea din acest an. Chiar dacă Ichiro nu poate fi la fel de bun ca jucătorii americani el face tot posibilul. Ar trebui să urmez exemplul lui,

întotdeauna acceptând provocarea, dându-mi toată silința, și trecând de frontiere naționale.

25 februarie, din nou la centrul de recuperare din Tokyo

Datorită rugăciunile voastre sunt în siguranță acasă. Curând după ce am ajuns m-am dus să vizitez o soră la spital. Ea mi-a cerut cu lacrimi în ochi, "De ce trebuie să mergem fiecare pe drumuri separate așa de repede?" Nu am știut ce să răspund. Luna viitoare trebuie să ne spunem la revedere. După sosirea pe aeroportul Narita am pus "acasă", pe Sat Nav-ul meu. Orașul meu de acasă este în zona de restricție. Îmi doresc atât de mult să merg acolo sau a fost doar o acțiune automată? Am fost întistat, când am observat ceea ce am făcut și am dat un „undo”. Am condus direct la centrul de recuperare din Tokyo imaginându-mi tot felul despre orașul meu natal. Locuitorii din Miyake Island au fost evacuați pentru o vreme, în imposibilitatea de a reveni acasă. Cum au grijă de ei înșiși? Aș dori să învăț de la ei cum au supraviețuit zilele prelungite ca evacuații. Am trăit într-un oraș, împreună cu vecinii noștri și nu am crezut că s-ar schimba. De ce a trebuit să fim împrăștiați și trebuind să continuăm să trăim această viață anormală? Cineva a murmurat că a fost un an incredibil. Cu siguranță viețile noastre au fost mai dramatice decât orice alte drame. Așa cum am lăsat acest centru de recuperare unde nu există aproape nicio intimitate, aș dori totuși să avem un fel de ceremonie de absolvire. Copiilor și adulților le-au prins foarte bine timpul de aici. Alții au fost împrăștiați în diferite părți ale Japoniei. Cu toate acestea, alții s-au rugat și au așteptat ca biserica noastră să învie după ce a dispărut atât de brusc.

5 martie deasupra Taiwanului

Voi fi în Taiwan pentru următoarele patru zile.

Îmi cer scuze pentru a nu fi capabil să actualizez blog-ul meu de până acum.

Raportul 53

*13 martie (zburând deasupra orașului San Francisco)
Metamorfoza în ființe cerești*

Prima aniversare a dezastrului mă prinde deasupra orașului San Francisco. Imediat după dezastru nu am avut nicio idee dacă o să supraviețuiesc sau pentru cât timp. Un an mai târziu, mă uit înapoi cu gânduri și sentimente amestecate. În acel timp am simțit că dacă viața mea s-ar termina acolo nu aș avea niciun regret. Poate că acest lucru era un instinct de supraviețuire. Totuși, eu sunt în viață după un an și calea de urmat este una lungă. Mă simt ca și cum aș fi făcut tot ce am putut. Pot să înțeleg dacă un medic găsește una sau două lucruri care sunt în neregulă cu mine. Toată lumea care a fost afectată de dezastru poate o fi gândit așa. Zilele trecute am vorbit la o școală despre experiențele mele. Era un student acolo care s-a mutat de la Fukushima. Într-o zi, din senin a izbucnit în lacrimi. Pot să-l înțeleg . El s-a comportat bine, a trebuit să se mute din casa lui și din școala sa de la Fukushima. La un restaurant din SUA am întâlnit pe cineva a cărui soră a murit la Fukushima în 11 martie 2011. Chiar și persoanele din depărtare au fost de asemenea răniți profund. Într-o zi lacrimile noastre se vor usca. Amintirile din acea zi vor dispărea poate departe. Dar totuși îmi spun că nu ar trebui să uit cum era. Cei care au scris Biblia au înregistrat experiențele lor, astfel încât poveștile lor să fie transmise generației următoare. Simt că am primit sarcina de a spune povestea mea, astfel încât să poată fi împărtășită cu cei care vor veni după noi. Mă întreb cum am fost schimbat de dezastru - cum am citit Biblia și modul în care am încredere în Dumnezeu. Ar trebui să dau la o parte cele vechi și să le iau pe cele noi. " Căci, dacă estecineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi. "2 Cor 5,17

Un an de la durere ne acoperă în liniște. Răni la care nu am fost conștient la acea oră încep să învie. Moise a strigat după Exod, " Decât să Te porți așa cu mine, mai bine

omoa-ră-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea " (Num 11.: 15) El trebuie să fi fost într-o călătorie în care a simțit că i s-a cerut mai mult decât ar fi putut da. După o provocare majoră Ilie a mărturisit pe Domnul, „Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei.” (1 Regi 19,4)

11 martie 2011

Duminică - ziua mea. Am avut un serviciu de închinare dimineața, urmată de un seminar privind gestionarea crizelor. Apoi, după serviciul memorial de seară, am avut un interviu cu Philip Yancey. Acesta a fost după ora 10 PM când am prins un tren care s-a dovedit a fi unul greșit. Am dat din cap iar când am ajuns la hotel era deja trecut de miezul nopții. M-am trezit a doua zi la 7:40 AM. Trebuia să merg la Școala de Misiune la 8, așa că am reușit să mă pregătesc în 10 minute și am ajuns la timp pentru discursul meu. Am început al doilea an cu un oftat adânc. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, chiar și după un dezastru mare! Dar poate e mai bine decât să fie împotmolit cu prea multă durere. Treburile și o cantitate copleșitoare de informații păstrează acel „du-te înainte”. Încerc să alerg prin ele încercând cu disperare să-l găsească pe Dumnezeu în ele. La fel ca un copil pierdut, care fuge direct înspre mama lui, când a găsit-o din nou așa îmi doresc să alerg nedistras până la capăt. Pe parcursul anului trecut am experimentat pe Dumnezeu Însuși vorbindu-mi într-un mod proaspăt. El vrea să fie găsit. El vrea ca noi să venim înapoi la îmbrățișarea Lui ca fiul risipitor ce se întoarce la tatăl său.... Am auzit că somonii se întorc din nou la Fukushima în locul de origine la fel cum o fac de obicei. Oare ne întoarcem la Fukushima, și apoi la cer? Este aceasta calea care ne duce în cer urmând ca să oprească mai întâi în Fukushima? În vară greierii își leapădă pielea lor, își deschid aripile și încep să cânte. O să ne transformăm toți în bărbați și femei evlavioși, și o să

începem să cântăm cântece duhovnicești cu toată puterea noastră?

17 martie (la un hotel din San Francisco)

Am avut o serbare mai devreme a zilei mele de naștere în Taiwan cu un imens tort. Am fost, de asemenea, bucuros că seria "Biserica Peregrină 2" a fost publicată de ziua mea, 11 martie. Acesta are o copertă verde, cu o imagine pe partea din față a noii noastre clădirii a bisericii, concepută ca o pasăre pe cale de a zbura la orașul nostru în Fukushima. Prima carte a avut coperta roșie cu o fotografie a centralei nucleare și o cruce. La fel cum am procedat cu prima carte – o parte din vânzări vor fi donate bisericilor din zona afectată. Publicația este un mesaj pentru lume să nu uite dezastru și acest lucru este o încurajare pentru noi. După un an, nu se vorbește așa de mult despre catastrofa. Ar fi reconfortant să știu că oamenii sunt încă de alături de noi și ne vor întări bucurându-se cu noi în cât de bun a fost Dumnezeu. Am păstrat scris jurnalul meu din acele zile, ca și cum ceva mă împingea înainte. În afară de jurnalul meu această carte este o colecție de discuții pe care le-am dat în diferite locuri, atât în interiorul cât și în afara Japoniei și poveștile celor care ne-au ajutat de-a lungul drumului. Am fost aruncați afară din casele noastre și din orașul nostru natal și am mers un drum accidentat. Nu mi-am imaginat că, după un an, o să ne imbarcăm la un proiect imobiliar ca cel al blocului și bisericii. O versiune coreeană a cărții mele a fost publicată în Coreea pe 7 martie, intitulată "O biserică în care miracolele se întâmplă". Aș fi recunoscător dacă aceste informații ar putea fi transmise la orice persoană pe care o cunoașteți din Coreea. Precum serialul, una dintre cărțile mele "Un nou început" a fost reeditată și publicată din nou.

Aici este un preview al ei -

Un doamnă din *Fukushima First Bible Baptist Church* a avut sarcina să rezume predica mea în fiecare săptămână pentru buletinul bisericii. Este o plăcere ca o

colectie ca acestea să fie publicată din nou, ca "Un nou început". Biserica de unde am predicat aceste predici este încă închisă ca urmare a dezastrului care a avut loc pe data de 11 martie 2011. Avem nevoie de un nou început. Cutremurul, tsunami-ul și centrala nucleară au luat aproape de tot de la noi într-o clipă. Dup nouă luni încă suferim. Această carte a fost publicată pentru prima dată în urmă cu mulți ani. Cititorii mi-au scris spunând că au citit-o de multe ori și solicitând următoarea carte. Citind-o din nou am simțit Cuvântul lui Dumnezeu vorbindu-mi într-un nou mod de când pășesc pe această cale a durerii. Mulțumesc doamnei care cuprinde predicile mele atât de bine. Mi-e dor de biserica unde acele mesaje s-au transmis și unde adunarea a fost hrănită. Membrii bisericii noastre au fost împrăștiați și nu vom fi capabili să ne adunăm toți împreună în același fel ca în trecut. Dar am dori să mergem pe această cale plină de lacrimi precum credincioșii din bisericele Noului Testament. Ei au avut multe începuturi noi în vârtejul istoriei. Aș dori să dedic această carte tuturor celor curajoși care mărșăluiesc prin suferință fără a renunța, îndreptându-se spre cer.

11 decembrie 2011, într-un tren rapid

Raportul 54, 21 martie, zburând înapoi spre Japonia de la San Francisco

Zbor din San Francisco, unde am vorbit la 11 întâlniri în 6 zile. Curând după sosire, am avut o durere în piept. Un pastor a adus cu amabilitate un medic creștin la hotel, care a fost pe cale să se întoarcă în Japonia în săptămâna următoare. Ceva similar s-a întâmplat și la sfârșitul anului trecut când am fost în imposibilitatea de a merge din cauza unei dureri bruște de spate din fericire unde m-am dus să vorbesc era un ortoped care m-a tratat. Acest incident la San Francisco a fost un simbol al actelor de bunătate pe care le-am primit acolo. Am vizionat un film în timpul zborul spre Japonia, ceva ce nu am fost în stare să fac de ceva timp. Ori mi-am revenit destul de bine

pentru a viziona un film, sau am fost atras de el din cauza conținutului său. Filmul, "I am Legend" (2007) este povestea luptei unui om împotriva unei ciume care era pe cale să șteargă toată omenirea în 2009. Un vaccin special trebuia să ajute, dar a făcut oameni și mai violenți, aducând lumea la distrugere. America a fost declarată în stare de urgență. New York-ul a fost adus în haos. Cetățenii încercau să evadeze, temându-se să nu fie infectați. S-a suprapus perfect cu experiența mea de la Fukushima, după accidentele de la centrala nucleară. Cineva din filmul a spus că dezastrul a fost provocat de om, nu a fost unul natural. Același lucru s-a întâmplat cu noi. Dacă ar fi fost doar cutremurul și tsunami-ul, nu ar fi trebuit să plecăm de acasă pentru mult timp. La 11 martie 2011, oamenii din zona mea nu au fost răniți. Nu au existat probleme la casele lor ca atare. Totuși, sirena a continuat. 70.000 de oameni au trebuit să-și părăsească locuințele. Ei nu sunt încă în măsură să se întoarcă acasă. A existat o speranță la finalul filmului. Omul de știință, personajul principal, atașat la armata SUA, a rămas în New York, trimitând-și soția și copiii acasă. El reușește experimentul, chiar înainte de a muri, de mâna unui civil violent. Soția lui s-a rugat pentru el chiar înainte de a pleca, "Dumnezeule, da-i putere soțului meu să depășească toate aceste dificultăți." Acest lucru m-a făcut să vreau să mă rog pentru colegul meu japonez. "Doamne, ne rugăm să ne dai putere să rezistăm încercării prin care ne treci. Poate nu a fost faptul că eram suficient de recuperat să vizionez un film. Dar acesta m-a făcut să fiu atent.

Sâmbătă 24 martie, zburând de la Okinawa la Tokyo.

După sosirea pe aeroportul Narita, m-am îndreptat înspre Fukushima, blocul nostru de apartamente a fost construit, și am ajuns la timp pentru inspecția finală. E mai mult decât m-am așteptat, uitându-mă la clădirea finalizată. Sunt încântat să văd cât de elegant arată. Acesta trebuie să fie un cadou din partea lui Dumnezeu. Iov a pierdut tot ce avea,

precum și copiii săi. El a fost lovit cu boli. Dar, la sfârșitul poveștii, el L-a întâlnit pe Dumnezeu într-un mod proaspăt, și a primit mai mult decât a avut înainte. Este acesta sfârșitul pe care Dumnezeu îl are în minte pentru noi? Sau deja am primit mai mult decât dublu?

Cei care văd noul bloc de apartamente vin și ne întreabă dacă pot închiria un loc. Sunt atât de mulți oameni care au nevoie de locuințe. Ne dau o frumoasă durere de cap, spunându-ne că își doresc să trăiască în bloc. După inspecția finală, am condus peste noapte la Tokyo. După ce am dormit 3 ore la centrul de recuperare unde locuim, m-am îndreptat spre Okinawa. Sunt acum în avion înapoi la Tokyo. A fost un program încărcat, dar sunt recunoscător pentru protecția Lui. Măine, vom avea serviciul nostru final de închinare la centrul de recuperare, unde am stat un an întreg. Acesta va fi un serviciu bun și pentru personalul de la centru, da și pentru membrii bisericii evanghelice Okutama care au fost atât de bun cu noi. Va fi un botez cu 9 persoane de la dezastrul ce ne-a lovit. Masă de dragoste va fi un cadou de la o firmă de catering. Mă aștept să fie o zi amestecată cu râsete și lacrimi și cu o mulțime de amintiri adecvate pentru închiderea unui an.

30 martie, la bordul liniei JR Joban,

O echipă de televiziune ne-a filmat timp de patru zile. Ei au spus că au fost un pic surprinși de faptul că nu păream așa de fericiți de a ne întoarce la Fukushima. Ei au crezut că vom fi mai fericiți. Am condus până la Fukushima din Tokyo, dar orașul meu natal este încă mai la nord, în mijlocul unui oraș fantomă. Așteptările noastre din filmul realizat s-au referit sentimentele noastre amestecate. Dacă destinația noastră ar fi fost casele noastre am fi fost fericiți. Dar realitatea este că suntem încă sinistrați, doar mutându-ne la următoarea noastră cazare temporară. Trebuie să te obișnuiești și cu acest loc nou, să găsești spitalul, oficiile poștale. Ar trebui să încercăm să ne adaptăm stilului nostru de viață aici. Mă simt

fericit fiind din nou în Fukushima. Dar sunt trist că nu am ajuns încă în casa mea. Sper că filmul să fi captat sentimentele mele amestecate de fericire și tristețe. Serviciul de rămas bun dar și de serviciul de mulțumire au fost foarte emoționante. Au fost aproximativ 200 de persoane. A fost un moment bun de închidere a anului, care a început brusc de a fi dați afară din casele noastre și apoi transportați la siguranță de cel mai multe ori. Serviciul a fost umplută cu daruri de la Dumnezeu: un botez, felicitări de la managerul centrului de recuperare, mesaje de departe, și ofertele de muzică îmbăbătându-ne în noul nostru început.

La masa de părtășie, a fost servit sushi ca un cadou de la o firmă de catering creștin. Felicitări excitate au fost făcute încât ne-am simțit chiar aproape la un banchet de nuntă. Acum un an, după ce am pierdut totul, am ajuns în Okutama. Munți frumoși și râurile ne-au întâmpinat. Mulți oameni buni ne-au înconjurat ca niște nori mergând cu noi. A doua zi, după ce am luat micul dejun și am definitivat împachetatul și curățenia, misionarul din centrul ne-a condus în ceremonia de rămas bun. Înainte de a ajunge în mașinile noastre, ne-am luat rămas-bun și ne-am îmbrățișat unul pe altul. Nu am putut să ne oprim lacrimile. În afară de tristețea de a ne spune la revedere erau tot felul de emoții de anul trecut: regret, furie, răni înăbușite, sentimente care ne-au sfâșiat de atâtea ori, din dorința de a ne agăța de cineva, și din dorința de a iubi, toate au venit ca valurile care gem și care mai apoi se îndepărtează. Toți am reușit să trecem prin această cale dură, al anului ce l-am lăsat în urmă. Și acum trebuie să ne spunem la revedere. O voce din capul meu îmi spunea - 'oare e posibil ca cineva din Tohoku să fie atât de deschis în privința exprimării sentimentelor lui?' Și totuși emoțiile din anul trecut m-au copleșit. Oare cum a fost realizat filmul? Mai târziu am auzit că și echipajul au filmat înlăcrimați.

În Vechiul Testament poporul lui Dumnezeu a reușit să se întoarcă din exil în patria lor, după 70 de ani. Mă întreb cum și-au exprimat sentimentele față de casele lor, atunci când s-au întors în cele din urmă. Acest lucru este descris extraordinar în Psalmul 126. Poate și noi ar trebui să ne continuăm călătoria noastră în care tristețea, mulțumirea, lacrimile și râsetele sunt interconectate.

Psalmul 126

1 (O cântare a treptelor.) Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam.

2 Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, și limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: „Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!”

3 Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și deaceea sîntem plini de bucurie.

4 Doamne, adu înapoi pe prinșii noștri de război, ca pe niște rîuri în partea de miază zi!

5 Cei ce samănă cu lăcrămi, vor secera cu cântări de veselie.

6 Cel ce umblă plîngînd, cînd aruncă sămînța, se întoarce cu veselie, cînd își strînge snopii.

Am avut ocazia să vorbesc cu arhitectul meu la telefon. El mergea alături de noi de peste 30 de ani. În timp ce el își amintea de toate peripețiile anului trecut mi-a spus că aseamănă călătoria noastră cu cea a unui pluton din armata coreeană care a luptat până la sfârșit în timp ce ei continuau să își pierdă soldații lor în războiul din Coreea. Gîndul acesta a fost o încurajare pentru mine. Biserica noastră a trecut printr-o luptă acerbă în ultimul an pe care am fost mențiți să o experimentăm. I-am fost recunoscător. Ne-am salutat în timp ce lacrimile îmi curgeau în neștire. O biserică s-a construit în acel sat. Am crescut între timp încât s-au construit mai multe biserici. Ne-am obișnuit a avea noi provocări. Toate acestea

erau pentru prima dată: pentru noi, pentru ca noi să supraviețuim prin suferință, să creștem, să experimentăm o poveste în construirea Împărăției lui Dumnezeu toate acestea în vârtejul dezastrului unde nimeni nu și-ar fi imaginat. Dar Doamne, oare într-adevăr am încercat să dăm ce îi mai bun din noi când ne-am confutat cu moartea? Ne-am revenit oare din starea de de tristețe experimentată și am trecut în ofensivă? Oare am avansat? Dacă Tu ne spui că am făcut, e mai mult decât suficient pentru noi. Nu o să am niciun regret. Mă odihnesc în pace în brațele tale Dumnezeule.

Raportul 55

Sâmbătă 14 Aprilie, pe un tren rapid înspre Osaka,

Au trecut două săptămâni de când ne-am mutat în prefectura orașului Fukushima. Deși nu mă simt atât de entuziasmat așa cum m-aș fi așteptat, experimentez încontinuu realitatea de a ne întoarce după un an. Am fost un sinistral cazat în locuri necunoscute, dar acum întreaga zonă în care locuim conține cicatrici ale dezastrului. Mai multe persoane citesc ziarele locale în care acestea au informații updatate cu situația centralei nucleare și ale efectelor sale. Nu mai trebuie să ne deplasăm înainte și înapoi între Tokyo și Fukushima. Avem mai multă intimitate acum. Toate acestea sunt schimbări mari pentru mine. Am auzit în ultimul timp multe vești de accidente rutiere, sunt uimit că am fost feriți în multele noastre deplasări de pe tot parcursul anului trecut.

Sunt acum pe un tren rapid înspre Osaka. Din fereastră pot să observ că în unele zone doar fundațiile de case au mai rămas, restul fiind luat de către tsunami. Chiar simt că m-am întors în zona de dezastru. Însă florile de cireș sunt frumoase.

Am inchiriat o sală de nunta pentru serviciul nostru de închinare de duminică. Blocul pentru cazarea persoanelor în vârstă și pentru cei răniți este acum complet.

Biserica noastră este încă în construcție. Am avut primul serviciu de duminică într-o altă biserică iar după-amiaza - în sala de nunta, închiriată. Plătim pentru ea pe oră așa că nu putem sta foarte mult timp, dar ni se potrivește statutul de biserică peregrină. E greu să te obișnuiești cu acest stil de viață - a nu te așeza într-un loc. Dar persoanele în vârstă nu sunt afectate așa de mult și par să se bucure de ceea ce se întâmplă. Acest lucru trebuie să vină din anii trecuți în care au avut de înfruntat tot soiul de încercări, pe care eu simt că nu aș fi în stare să le duc. Ei sunt comorile bisericii noastre. Îmi este dor de membrii bisericii noastre împrăștiați peste tot în Japonia. Inima mea a vărsat atât de multe lacrimi, încât mi se pare calea foarte alunecoasă. Diferite tipuri de tristețe vin peste mine ca valurile. Dezastrul adus de cutremur, tsunami și problemele cu centrala nucleară sunt niște adversari formidabili. Uneori tânjesc să fiu eliberat de ele.

Miercuri dimineața, 25 aprilie, pe un tren înspre Takamatsu

Am crezut că voi avea mai mult timp pentru a mă relaxa o dată întors la Fukushima, dar sunt acum constrâns de un alte treburi, cum ar fi completarea diferitelor cereri. Chestiuni legate de despăgubirea victimelor accidentului nuclear, și de construcția bisericii, toate acestea îmi iau energia. Calea este lungă, și multe obstacole îmi stau în față.

Acum sunt la bordul unui tren care trece și prin Takamatsu. În această dimineață, soția mea a plecat să fie cu tatăl ei, care nu se simte bine. Tocmai mi-a spus că a luat-o pe autostradă din greșală, ea neștiind să conducă pe autostradă, sunt îngrijorat de cum va conduce, dar se pare că se va descurca. Simt că puterea dată ei se revarsă și spre mine, și mă simt plin de energie. Îmi spun că: "Dacă există o voință, există o cale." . De asemenea observ cum egoismul meu se hrănește din panica altora. Astfel că am deschis Biblia și am simțit cum cuvintele lui Pavel îmi sună în minte: "Pot totul în Hristos care mă

întărește" (Filip. 4:13). Am auzit o poveste care s-a întâmplat în America. Un CEO creștin al unei firme de afaceri a avut un vis, în care Isus a apărut și i-a spus, "Afăcerea ta a mers bine în Japonia și a crescut acolo. Cât de mult ai dat înapoi Japoniei?" Atunci el a făcut o donație mare pentru o organizație creștină din Japonia, și cu ocazia primei aniversări a dezastrului, a donat cu generozitate pentru munca de reconstrucție. De la începutul timpului Dumnezeu a făcut lucruri mari în lume și într-un mod excelent, dincolo de imaginație noastră, la fel ca și mersul norilor, indiferent dacă suntem conștienți de asta sau nu. Sunt prea nerăbdător, dacă îi cer să facă faptele Lui minunate printre noi și să îndeparteze tot întunericul?

30 aprilie, la bordul unui tren pe linia JR Joban

Una dintre frazele pe care le-am folosit cu precădere în ultimul timp este că - prin mulțimea lucrurilor ce nu le înțelegem, dacă urmărim lucrurile ce le înțelegem, ne vom întâlni cu Dumnezeu. Prea multe informații pun o urmă de confuzie, chiar dacă ne sunt utile de cele mai multe ori. În filmul *Alexei și primăvara* producătorii portretizau oameni din satele de glaciale, care au fost grav afectate de accidentul de la Cernobîl. Am auzit că vizitatorii i-au întrebat pe sătenii, dacă ei nu s-au temut să trăiască într-un astfel de loc, în care nivelurile radiațiilor erau foarte mari. Ei erau sături de această întrebare care le era adresată din nou și din nou, iar în schimb ne-au dat replica: "Nu ai altă întrebare? Cum putem trăi cu recunoștință, de exemplu?" "Dumnezeu poate fi găsit chiar atunci când murmurăm, dar ne uităm în sus la El așteptând. Mi-aș dori să călătoresc crezând că Dumnezeu este acolo, atunci când ne așteptăm ca El să lucreze, deși simțim umbra Satanei aducându-ne îndoiala.

Raportul 56 14 mai

Sunt într-un tren, iar simt că mintea mea rătăcește. Recent, am reluat citirea ziarelor. Călătoresc singur cu trenul și avionul. Acest timp petrecut în solitudine m-a ajutat

mult în aceste zile tulburi. În vagoanele din tren au fost instalate prize sub scaune, care îi ajută mult pe călători. Taxa de pe autostrăzile din zonele de dezastru a fost înlăturată, toți circulă gratuit. Acest lucru ne-a ajutat foarte mult în exodul nostru dar și în vizitarea membrilor bisericii mele împrăștiate în toată Japonia. Nu-mi amintesc numărul de călători către Fukushima. M-am trezit conectându-mi PC-ul la priză, dorindu-mi mai mult confort. Dezastrul ne-a dat un avertisment puternic împotriva confortului modern, dar uneori mă gândesc la ceea ce a fost înainte de dezastru.

La una dintre ședințe am vorbit cu cineva care a scăpat de la Fukushima. Ei au fost prea triști ca să se întoarcă acasă. La fel cu ce găsim și în Plângerile lui Ieremia 2:11 " Mi s-au stors ochii de lacrimi ". Versetul se referă la un timp când profetul Ieremia a profețit. Israelul a fost atacat și izolat – regele a fost capturat și chiar i-au fost scoși ochii, luându-l ca rob la Babilon. Situația cunoștinței mele nu e chiar așa de tragică – dar a plâns văzându-și casa și grădina abandonate, lăsate în voia sorții. Chiar l-am înțeles când mi-a spus că nu vrea să-și mai vadă casa. Este prea dureros pentru el. Cum ar putea cineva accepta această realitate – în timp ce casa lor e distrusă de animale sălbatice, ia orașul lor e transformat într-un oraș fantomă ? Cine ar putea calcula în bani durerea acestui om ? Membrii bisericii mele abia supraviețuiesc oriunde s-ar afla. Presupun că se tem că oricare dintre ei s-ar putea sinucide în orice moment. Oboseala viații ca refugiat a ajuns la limită de mult. Nu știu cât de mult putem merge mai departe. Clădirea bisericii noastre, construită doar în urmă cu doi ani nu pot fi folosită. Casele, școlile, spitalele și străzile noastre au dispărut, la fel ca și unii dintre membrii bisericii mele. Un sentiment de pierdere și tristețe simt că mă cuprinde. Este aceasta o cursă a rezistenței ? Mai avem putere să mergem înainte ? Sau poate e prea multă oboseală ?

09 mai, în Nara

De la dezastru, în timp ce călătoream în toată Japonia, am întâlnit două cupluri care s-au căsătorit chiar din pricina dezastrului. Chiar ieri, doi dintre membrii bisericii mele s-au căsătorit. Mulți din membri bisericii au venit pentru nuntă. A fost ca o reuniune amintindu-ne de cum era înainte de dezastru. Dar trebuia să ne spunem la revedere la sfârșit. Nu am putut spune că "Ne vedem duminica viitoare." Trebuia să spunem: "Până ne vom întâlni din nou", apoi ne-am urmat căile noastre separate către Tokyo, Saitama, Tochigi, Chiba și așa mai departe. Sub celebrarea veseliei, era durerea din realitatea dură a celor care au plecat, precum și a celor care au rămas.

13 June, zburând de la Ube la Haneda

Zbor deasupra aeroportului Ube după ce am vorbit la o universitate din Shimonoseki. Nu am fost în stare să-mi actualizez blog-ul până acum - cea mai lungă pauză de când a început. Se resimt efectele de la dezastru timpul de un an și trei luni a lăsat urme în conștiința mea. Să fiu lipsit doar de energie, sau să fie doar oboseala? Unul dintre cei evacuați mi-a spus că s-a săturat să tot fie întrebat despre experiența sa din timpul dezastrului. Altcineva mi-a spus că nu mai vorbește despre asta din lipsă de simpatie. O altă persoană a încercat să vorbească cu o victimă a dezastrului dintr-o altă zonă, și aceasta i-a răspuns: "Cel puțin tu ai o casă la care să te întorci, spre deosebire de mine", determinând-o pe vorbitoare să vorbească cu alte victime. Victimele au fost toate afectate în diferite moduri pe parcursul ultimului an și celor trei luni toate acestea lăsând goluri insurmontabile. Se pare că sunt în căutarea de motive pentru tăcere lungă de pe blog. Acest lucru arată cât de anormal este ca cineva să-și piardă casa, orașul natal, practic temelii vieții, și totuși să fie în continuare într-o călătorie, în imposibilitatea de a le avea înapoi. Despre ce a fost totul vorba? Cred că vom ști într-un scurt timp după ce lucrurile se vor aranja. Suntem încă într-o călătorie. Ar trebui să rezistăm să mergem chiar și în josul spiralei. Zilele trecute am auzit că

proprietarul unui supermarket s-a sinucis dupa ce a vizitat magazinul său. Un interviu din același oraș a declarat că nu este surprins gestul proprietarului pentru că toți trec prin situații dificile. Presupun că proprietarul a fost în pierdere după ce a văzut toate produsele degradate pe rafturi. Într-adevăr, oricare dintre noi ar putea fi tentat să își ia propria viață. Am intrat într-o altă fază a maratonului sever.

15 iunie Fukushima

Poate am spus prea multe povești triste. În această perioadă în speech-urile mele am avut această tendință. Dar am și întâlnit bunătatea Domnului dar și bunătatea oamenilor - aș fi nedrept să nu menționez și aceste lucruri. Zilele trecute unul dintre membrii bisericii mele a trecut la Domnul încheindu-și viața la peste 90 de ani. Înainte de acele momente triste îi făcusem o vizită la secția de terapie intensivă unde era internată și chiar m-am rugat pentru ea, deși părea inconștientă. După ce și-a recăpătat puțin cunoștința, le-a spus familiei că își amintea de vizita mea. În mormântarea a căzut într-o duminică. Nici eu, nici asistentul meu nu am fost capabili să ajungem, astfel încât pastorul meu mai tânăr a mers la Tokyo și a ținut serviciile de înmormântare, a vorbit cu familia și a fost foarte apreciat. Am fost informat că Dumnezeu a avut grijă de ei. Bătrâna locuia singură, atunci când dezastrul a lovit-o. Una dintre membrii bisericii ei a vizitat-o și chiar a salvat-o punând-o pe un autobuz de evacuare, însoțind-o și îngrijind-o până la Tokyo. Ea s-a dus să locuiască cu fiica ei în Tokyo și a trebuit să urce pe scări cinci etaje ceea ce înseamnă că picioarele ei au devenit mai puternici. A reușit să își viziteze casa ei de la Fukushima de trei ori în echipament de protecție și chiar a călătorit în Hokkaido, unde s-a născut. E de necrezut că familia ei era îngrijorată pentru ea înainte de dezastru, atunci când a trăit pe cont propriu. Poate a petrecut un an fericit cu familia ei în Tokyo. Dumnezeu a fost întotdeauna cu ea în mijlocul dezastrului - în călătoria ei la Tokyo, dar și în ultimul an fericit

din viața ei. Aceasta ar trebui să mă încurajeze să văd mâna lui Dumnezeu într-o situație mai dificilă, mărturisindu-mi credința în El și rostind cuvinte calde. Sper că am fost în stare să termin actualizarea blog-ului într-o notă pozitivă.

Raportul 57

Duminica 1 iulie

În această duminică dimineată m-am îndreptat spre Fukushima după ce am vorbit în Himeji și Hamamatsu. Voi ajunge la timp pentru slujba de la biserica mea, cum e ținută după-amiaza, în locul închiriat. Planul nostru a fost să avem clădirea bisercii terminată până în septembrie, dar a fost amânat pentru că așteptăm pentru permisiunea de construire de la Primăriei. Ei au de a face și unele excavări. Acum mă rog ca biserica să fie gata până la Crăciun. Unii oameni îmi spun că avem o biserică nouă foarte frumoasă, gest care mă surprinde pentru că noi am închiriat o sală de ceremonii festive care ne costă 30.000 de yeni pentru două ore ei vedea pe site-ul bisericii și cred că este noua noastră biserică. Mă rog ca ei să nu găsească artefacte în timpul săpăturilor ca să nu întârzie lucrările de construcție cu luni sau chiar ani. Speranțele și preocupările, planurile și grijile tuturor se amestecă împreună. Oare vom scăpa de toate acestea? Și dacă va fi așa, vom putea să fim fermi în acea zi?

Miercuri 18 iulie

Zbor către Seul ca să vorbesc la un eveniment la Biserica Onnuri, care este foarte cunoscută în efectuarea evanghelizării pe scară largă în Japonia sub numele de *Sonata Iubirii*. Înainte ca să moară pastorul său fondator *Ha* s-a îngrijit de traducerea cărții mele "Biserica Peregrină" în coreeană. Aceasta a fost publicată de către *Tiranus Publishers* editura bisericii. Succesorul pastorului *Ha* mi-a cerut să vin și să vorbească acolo. Biserica Onnuri ne-a dat atât de multe, sunt recunoscător pentru aceasta. Chiar imediat după debarcarea în

Seul, voi merge la reuniunea bisericii de miercuri. Sunt încântat să mă gândesc ce fel de întâlniri pregătește Dumnezeu pentru mine.

25 Iulie, de la Seul la Narita

Zbor înapoi la Tokyo după ce am stat timp de opt zile în Seul. Am avut un program plin. Biserica Onnuri are aproximativ 60.000 de membri și am fost impresionat de diferențele față de celelalte biserici din Japonia. Împreună cu soția mea, am vizitat punctul 38 al longitudinii, și anume granița cu Coreea de Nord. Mi-am amintit că pastorul Ha a traversat ceea ce a devenit acum frontieră în urmă cu 60 de ani împreună cu familia sa și m-am gândit prin ce suferință trebuie să fi trecut. Aceasta a fost a opta vizita a mea în Coreea iar gândurile noastre sunt alături de cei care au suferit în acele momente. Mi s-a spus că această zonă din jurul graniței este acum un tezaur pentru diferitele specii pe cale de dispariție. Pe când în orașul meu natal (Fukushima) vacile, porci și struții s-au sălbaticit rătăcind pe străzi. Acele zone din Fukushima s-ar putea transforma în acest soi de comori. Acolo a fost un monument de piatră în care erau cioplite cuvintele "Dor de casă" .M-am trezit cu un dor intens de Fukushima și m-am abținut să nu plâng. Peninsula Coreeană a fost împărțită subit în partea de Nord și de Sud. În timpul divizării 3.000.000 de oameni au murit iar 10.000.000 de persoane au fost forțați să meargă la nord din sud. Părinții și-au pierdut copiii, o situația din care au rezultat numărul crescut de orfani. Avem atâtea de multe lucruri în comun cu ei după experiența noastră din 11 martie 2011. Eu și soția mea am fost atinși și emoționați într-un mod special de spusele lor. 90.000 de locuitori din prefectura Fukushima sunt chiar și acum împrăștiate în oraș; 60.000 de locuitori sunt în afara ei. Un total de 150.000 de oameni și-au pierdut casele și orașele lor. Cele mai multe orașe continuă să aibă o situație dificilă de locuit. Am găsit chiar similitudini cu evacuații din nord și sud. Se spune că oamenii nu uită ceea ce

au experimentat fizic si emoțional. Chiar dacă ne-am dorit să uităm. Noi nu ar trebuie să uităm.

Ieri am auzit o poveste împărtășită de o doamnă creștină. Ea a plecat de acasă, lăsând câinele ei de companie în lesa, crezând că se va întoarce în curând. A încercat să se întoarcă, dar a fost oprit la capătul drumului. Ea a pledat, "Câinele meu mă așteaptă să-l ridic", dar răspunsul a fost că nu putea merge înapoi, din cauza radiațiilor. Mi-a spus că ea nu poate să uite chiar și atunci când încearcă. La frontiera de Nord / Sud am descoperit și ceva despre mine. De fapt există întotdeauna mai mult de a experimenta decât ceea ce trăim la timp. Așadar am luat decizia să continui să vorbesc despre experiența mea. Există lucruri care nu pot fi exprimate de numere sau scene pe un ecran, ci doar de cuvintele reale ale unui martor. S-ar putea să trecem prin suferința de nedescris adusă de război sau chiar cea a pierderii membrilor familiei. Ni se pare că acestea încercări ne lovesc brusc. Noi vom încerca să mergem mai departe, dar chiar dacă vom primi multe binecuvântări inevitabil vom privi înapoi și vom avea flashback-uri neașteptate. Și totuși eu cred că viața începe din nou și din nou. Într-o zi ne vom spune: "Această experiență m-a făcut persoana care sunt astăzi. Din această cauză există o lume pe care o apreciez acum. "Trece iarna și vine primăvara . Crearea ne spune mereu că o lume nouă cu siguranță vine după un anumit timp de suferință.

" Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale. " Ps. 119: 71

31 august

Sunt pe tren îndreptându-mă înspre Kyoto, uitându-mă la lacul Biwa. Nu am fost conștient de faptul că ieri a fost o alunecare de teren, ceea ce înseamnă că doar trenurile lente sunt disponibile. Nu sunt sigur că voi ajunge la timp pentru trenul rapid spre Tokyo. Viața este o serie de evenimente

neașteptate, cu emoții și tensiuni. Alunecarea de teren a fost din cauza ploilor abundente de ieri. Mi se pare că avem chiar mai multe dezastre naturale decât înainte. Sau poate sunt eu prea sensibil ca urmare a experienței dezastrului din 11 martie 2011? Sau chiar există într-adevăr mai multe catastrofele naturale în întreaga lume? În ajunul alunecării, cerul de seară prezinta culori neobișnuite. Chiar am auzit că în urmă cu trei zile, cerul peste Tohoku se vedea diferit. Oare ne-a trimis Dumnezeu un semn prin aceste schimbări?

" Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.." Rom 8:22

Schimbând subiectul, vor veni nepotii noștri mâine seară. Vor veni la apartamentul nostru închiriat. Nu ne putem întoarce la munți, râurile și marea din zona noastră. Mi-e dor să le spun nepoților mei despre școala la care a mers mama lor și de parcurile în care ea s-a jucat în timp ce le arăt împrejurimile. Oare vom pierde oportunități ca acestea pentru totdeauna? Pe măsura ce cresc ei ar fi venit la bunicii lor, ar fi alergat și s-ar fi jucat în câmpuri frumoase și chiar în munți, ar fi prins greieri și s-ar fi întors acasă să mănânce pepeni. Eu le-aș fi spus despre mama lor când era tânără. Oh, cât de mult am duc dorul acestui posibil viitor ?! Ar trebui să mă trezesc din visare. Am auzit că unii oameni sunt îngrijorați de faptul că am fost deprimat că nu am mai actualizat jurnalul meu. Sunt bine. S-ar putea să am dificultăți de concentrare sau chiar oboseală acumulată să aibă un efect asupra mea. Îi voi întâmpina pe nepoții mei, mâine, cu atât mai mult, cu un zâmbet și cu energie, în speranța de a obține putere de la ei.

P.S.

Zilele trecute m-am uitat la un program TV - „Omul în căutarea sensului” de Viktor Frankl Emil. Am o copie a acestei cărți îngropate undeva, în casa, în care nu mă pot întoarce. Frankl a fost un psihiatru austriac care a scris multe studii despre *observare* ca deținut într-un lagăr nazist. El

a văzut importanța rugăciunii și a speranței. El a văzut putere în cei care se roagă fără a pierde speranța, și nu neaparat la cei care părea să fie puternică. Când mâncarea era puțină a întâlnit oameni care s-au gândit doar la ei înșiși dar a avăzut și pe alții care au dat altora din puținul lor. El a devenit convins că această libertate de a alege să se roage și să sper, nu poate fi luată de nimeni, nici chiar de naziștii. De asemenea, el a constatat că motivația de a trăi vine din a nu îți pierde speranța. Cu siguranță circumstanțele singure nu determină fericirea cuiva. Numai dacă alegi tu să fii nefericitul ești nefericit, sau cel puțin așa am auzit. Totul ține de modul în care ne uităm la fericire. Ar trebui să fim conștient de paza inimii mele.

" Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.." Pr. 04:23

Raportul 58

Vineri 31 august, la bordul unui zbor spre Seul

La începutul acestei săptămâni m-am întors din Hokkaido la Fukushima. Acum zbor peste Coreea. Am avut puțin timp să îmi fac bagajele astfel încât aproape mi-am uitat pașaportul. Cred că simțeam că era ca și cum aș lua un zbor intern de numai două ore de la Tokyo la Seul. Am mai multă încredere în ceea ce pot face. La aeroport înainte să plec, mi-am cumpărat o asigurare de călătorie, chiar mi-a luat ceva timp să mă răzgândesc - pentru o călătorie așa de scurtă. Zborul a avut turbulențe în timp ce se apropia spre Seul amintindu-mi cât de imprevizibile sunt lucrurile.

01 septembrie, de la Seul la Haneda

Sunt pe zborul înapoi spre Japonia de la Seul. Noaptea trecută m-am dus direct la hotel, după sosirea de la Tokyo. În aceasta după-amiază am vorbit la o întâlnire special organizată de bisericile japoneze din Seul dar și bisericile coreene care au burse japoneze, amintindu-mi de dezastrul din 11 martie 2011. Locul de desfășurare era în sanctuarul de la biserica Onnuri, ce arăta diferit de la ultima mea vizită.

Scaunele erau aranjate în jurul meselor care aveau dulciuri coreene pe ele. Programul a fost similar cu cel al Sonatei Iubirii, un program de evanghelizare realizat prin toată Japonia. Am auzit că a fost pentru prima dată o astfel de întâlnire japoneză în Seul. Locul a fost aproape plin. I-am mulțumit lui Dumnezeu că atât de mulți oameni s-au arătat dornici de a ne sprijini chiar din străinătate. Păcat că tensiunea a crescut între cele două națiuni. Tema întâlnirii a fost " Kizuna" (legături de solidaritate), mă face să cred că e nevoie de comunicare la un nivel de bază în acest timp. [Notă pentru cititorii din limba engleză: cuvântul *Kizuna* a avut atât de mult importanță doar după dezastru, acesta a fost ales pentru a fi cuvântul anului în 2011.]

Am fost atât de des susținuți de oameni simpli dar și de administrația locală și chiar cea națională. Mâini miloase au fost extinse spre noi fără încetare aproape ca un tsunami. Prezența tensiunilor politice ar putea fi înlocuită cu un mod similar de solidaritate la nivel local. Mai presus de toate, Domnul nostru Isus a devenit ca mijlocitor de a lega cerul și pământul, lăsându-ne un exemplu.

"Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu." Mt. 5: 9

04 septembrie, întorcându-mă de la vizita mea la Tochigi

Ieri am vizitat doi dintre membrii bisericii mele în Tochigi. Ei s-au stabilit acolo ca urmare a dezastrului. Deja a trecut un an și jumătate. Situația tinde să devină un maraton. Unul dintre ei și-a abandonat părinții și copiii lui ca să trăiască cu o rudă. Mama lui nu se simte bine. Chiar trebuie să fie o povară și pentru ruda acestuia. Un alt membru al bisericii este în vârstă de 94 de ani și trăiește într-un cămin de vârstnici. Înainte de dezastru a trăit pe cont propriu, îngrijindu-se, având grijă de câmpul său și făcând exerciții fizice regulate. Dar dintr-o dată el a fost nevoit să trăiască într-un cămin dar și în imposibilitatea să meargă afară. El are o rutina zilnică- să se

plimbe de patru ori în jurul holului. N-am putut să nu mă abțin să nu mă gândesc la cum a fost o dată. Am plâns în amintirea acelor zile. Dar el se ținea tare, spunându-mi că ar merge spre cer cu ochii fixați spre Isus, o gândire potrivită pentru cineva care a servit ca ofițer de marină în timpul războiului. Totuși, după ce ne-am strâns mâinile el a întâriat strângerea, uitându-se în fața mea, ca și cum ar fi ultima noastră întâlnire pe pământ. De când am devenit pastor la vârsta de 25 de ani, el a declarat că am fost cel mai bun pastor din Japonia, m-a făcut să mă roșesc. Îmi este o amintire prețioasă. Am fost cu siguranță împrăștiați dintr-o singură lovitură. În timp ce mi-a lăsat mâna o umbră uriașă de tristețe m-a biruit făcându-mă să mă gândesc că aceste întâlniri vor fi niște fotografii în sepia.

Întorcându-mă la Fukushima m-am dus la un magazin de aparate electrice. Un vânzător m-a întrebat dacă trăiesc în Futaba-gun. Mi-am adus aminte de el din orașul meu natal. Ca toți ceilalți și el a plecat, iar acum trăiește în locuințe temporare în Iwaki-shi. S-a întâmplat să treac prin fața blocului de locuințe chiar înainte să ajung la magazin. Doar în Iwaki-shi, locuințe temporare au fost puse în 27 de zone, în unele cazuri, chiar și pe fâșii foarte înguste de teren. În orașul meu din mediul rural cele mai multe case erau separate. Acum ei trebuie să trăiască în chirii înguste. Cât de mult stres trebuie să fie pe sinistrați. Un singur locuitor are doar o cameră. Unii dintre ei spun că e ca la închisoare, alții aseamănă chiria cu un lagăr de concentrare. Poate din aceasta cauză atunci când sunt împreună vorbeasc despre fosta lor viață. Revenind din Coreea simt că sunt încă într-o ședință Kizuna.

08 septembrie, zbor din Sapporo la Memambetsu

Construcția bisericii noastre a început în sfârșit și sunt recunoscător pentru rugăciunile voastre. 23 de piloni subterani au fost amplasați. Iwaki-shi are teren moale. Niciodată nu am trecut prin acest lucru în proiectele mele de construcții. Biblia ne învață să ne bazăm pe stâncă iar nu pe

nisip. Sper ca noua noastră biserică va sta chiar și atunci când un cutremur uriaș o va lovi din nou și că va fi capabilă să servească ca un centru de recuperare. În timp ce lucrările de construcție se desfășoară putem să ne amintim ce au experimentat Neemia sau Hagai.

Acum zbor peste Hokkaido. Când m-am întors de la Tochigi, miercuri, am avut temperatură. Joi eram în imposibilitatea de a merge. A trebuit să anulez două întâlniri legate de construcție. Port o centură de suport în jurul șoldul meu pe un plastru medical. În timp ce soția mea m-a dus la aeroportul din Fukushima mi-a spus că chiar și în cea mai rea stare, eu tot reușesc să călătorească. Simt la fel. În Kitami, este un concert pentru ajutorul orașului Fukushima. Va fi muzică gospel iar la final voi vorbi. A trebuit să fac acest lucru. Dumnezeu mereu mă îngrijește și mă ajută să trec prin toate.

16 septembrie

Este luni 10 septembrie. Am fost în stare să vorbesc la concertul din Kitami deși nu am putut sta drepti. Mulți oameni mi-au spus că ei îmi urmăresc jurnalul lucru pentru care le sunt recunoscător. Chiar și un necreștin mi-a spus că l-a citit. O „cravată” Kizuna neașteptată născută din dezastru.

Vorbind de surprize *Asociația Shinto Shrines* m-a invitat să vorbesc la una din reuniunile lor. E prima dată când vorbesc în fața călugărilor budiști și preoților Shinto, o experiență cu totul nouă, ca urmare a dezastrului. Domnul nostru a vorbit despre Saul. "L-am ales pe acest om să proclame numele meu printre neamuri și printre regi și pentru poporul meu Israel. . Eu îi voi arăta cât de mult trebuie să sufere pentru Numele Meu "(Fapte 5: 15-16) "Vasali din alegerea Lui" a fost tema pentru studiul meu de la seminar acest cuvânt îmi vorbește într-un mod diferit acum. Viața lui Petru a fost similară. " Adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai, dar, când vei

îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: „Vino după Mine.” ” (Ioan 21: 18-19) Cuvintele lui Isus că Petru va fi condus nu de propria voință și că o să fie martirizat s-au împlinit, indiferent dacă el știa sau nu la acel moment. Presupun că și în viețile noastre există o diagramă pe care Dumnezeu a trasat-o. Uneori putem avea greutatea în acest proces al descoperirii destinației, dar experimentăm mâna Lui tare.

Astăzi e duminica 16 septembrie. Încă nu pot sta drept și mă îndrept spre Okayama pe un tren rapid. Când am vorbit la o școală de misiune zilele trecute o studentă m-a întrebat dacă nu era ceva ce putea să facă pentru victime. I-am spus că atunci când o să întâlnească pe cineva din Fukushima să fie amabilă cu acea persoană. Simt mâna lui Dumnezeu care îmi vindecă spatele și mă susține, dar și de inima bună a multor oameni, drumul nostru se extinde deja de un an și jumătate și suntem toți epuizați – e ca și ne-am forța limitele.

Raportul 59

Odihnindu-mă, 5 octombrie la bordul unui tren

Patru familii s-au mutat în apropiere de biserica noastră, care este încă în construcție, fiecare familie și-a cumpărat propria lor casă. În această săptămână a cincea familie este în prag să-și cumpere propria casă. Alții planifică să se mute anul viitor. Sunt foarte încurajați. Mă simt ca și cum am construi un cuib colectând crengile și frunzele, după ce cuibul vechi a fost zdrobit într-un moment. Dacă biserica noastră închisă va fi reconstruită ca aceasta, însă într-un alt mod, orice muncă nu va fi prea grea pentru mine. Aceasta tristețe pare a nu avea final. Fie e din cauza vieții prelungite departe de casă, sau din cauza vârstei mele, mă doare inima de fiecare dată când aud de sănătatea membrilor bisericii. Se spune că există absolvire în viață. Se pare că nu există nicio absolvire în tristețe.

În Biblie, Iov a fost dus într-o nouă etapă a vieții după încercările de a pierde averea, familia și sănătatea. Averea lui a fost dublată. El a dat naștere la șapte fii și trei fiice. A avut un nou început. Sper sincer că vom avea binecuvântări similare. Aș vrea să văd înflorind pe fețele tuturor zâmbete spunând: „am suferit mult, dar Dumnezeu m-a restaurat cu binecuvântări duble.” Desigur, durerile noastre nu vor dispărea. Eu cred că tristețea de a pierde copiii săi, a fost sculptată adânc în inima lui Iov, chiar și atunci când a avut alți copii. Domnul a acoperit necazurile lui Iov cu mâna Sa și îl înconjura cu multe binecuvântări. Aș dori să-i întâlnească din nou pe membrii bisericii mele, deși sunt împrăștiați peste tot în Japonia, și să-i văd zâmbind, recompensând pentru toate lacrimile vărsate. Zilele trecute, în timp ce membrii bisericii își împărtășeau poveștile – unul a avut o poveste mai diferită. Pentru el, să-și mențină casa era o povară. Chiar se gândea să-și vândă casa și să se mute la un apartament. El a considerat o binecuvântare că și-a pierdut casa la dezastru fiind eliberat de povara sa. Un altul ne-a povestit că era aproape dependent de muncă, dar acum, viața lui este mult mai echilibrată. Am pierdut mult, dar și au existat unele câștiguri. Ca și Iov, cred că Dumnezeul nostru va avea grijă de noi, cu binecuvântările Sale. Deci, voi lucra să fac un cuib, căutând o proprietate pentru membrii bisericii mele. La fel ca Iabeț care a spus, „Iabeț a chemat pe Dumnezeul lui Israel și a zis: „Dacă mă vei binecuvânta și-mi vei întinde hotarele, dacă mâna Ta va fi cu mine și dacă mă vei feri de nenorocire, așa încât să nu fiu în suferință!...” Și Dumnezeu i-a dat ce ceruse. ”(1 Ch. 4:10). Ca și Aaron care l-a binecuvântat pe Moise spunând: «Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe* Fața peste tine și să-ți dea pacea!» Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta.” (Numeri 6:24-26) Poate suntem pregătiți să primim binecuvântările de la Dumnezeu, nu

depinzând de puterea noastră. Când am trăit la centrul de recuperare, un misionar ne-a spus. "Trebuie să fie greu pentru voi să fiți la capătul puterilor . La începutul vieții noastre ca misionari, vom vizita bisericile care cer sprijin. Începem prin a primi fericiți și de a trăi cu ceea ce oamenii dau. " Ar putea fi faptul că Dumnezeu ne învață această lecție. După ce am pierdut totul, am ajuns atât de departe, primind atât de mult de la Dumnezeu și de la poporul Său. Mai presus de toate, totul este o binecuvântare de la El, chiar iertarea păcatelor, mântuirea și calea spre cer.

6 octombrie, la apartamentul meu din Iwaki-shi.

În timp ce conduceam înspre Ina, după întâlnirea de la Iida-shi, m-am gândit la locuitorii de acolo care au primit bucurii pe sinistrații din Soma-shi, Fukushima-ken, imediat după dezastrul din 11 martie. Este o așa de mare distanță până la Soma din Iida. Dezastrul a fost atât de mare încât le-a forțat pe victime să călătorească atât de departe. Efectele și rănilor dezastrului sunt mai profunde decât oricine își poate imagina. Am călătorit intens peste tot în Japonia și dincolo de aceasta, sunt recunoscător, pentru că mi-a adus o mare binecuvântare, dar simt că trebuie să mă opresc. Ar trebui să-mi schimb echipamentul și să mă întorc la viața de pastor al bisericii mele.

8 octombrie, în Ina

Ieri am fost în măsură să mă întâlnesc cu unul din membrii bisericii mele pentru prima dată în ultimul an și jumătate. El și-a pierdut casa, patria, și a fost nevoit să fugă în Nagano. El mi-a împărtășit că suferă de depresie, ceea ce este destul de ușor de înțeles. Am simțit cum lacrimile îmi curg pe obraji dincolo de controlul meu. Cât de mult voi fi nevoit să fac față situației când sunt în imposibilitatea de a-mi controla emoțiile? După dezastru, acest om s-a mutat în Ojiya-shi, Niigata. Când a ajuns la centrul de recuperare, el a găsit un nou set de pijamale și lenjerie de corp. Primarul ne-a spus cum l-a ajutat atunci când cutremurul a lovit zona, și că el a fost

bucuros să aibă această oportunitate să-i întoarcă favoarea. Am fost pe cale să izbucnesc din nou în lacrimi. Acest om a trăit fără a schimba hainele timp de șapte zile. Ce ușurat trebuie să se fi simțit. A stat cu familia unui călugăr budist timp de o săptămână și l-au văzut când a plecat. Am fost pe cale să izbucnesc în lacrimi pentru a treia oară. Cât timp voi avea această stare de a mă simți trist și bucuros în același timp?

15 octombrie zburând de la Narita la Taipei

Sunt pe un zbor de la Narita la Taipei. Aceasta este a doua oară în acest an când călătoresc în Taiwan. Voi vorbi cu ocazia aniversării 60 de ani de la grupul bisericii mele în Kaohsiung. I-am luat pe părinții mei în vârstă de pe drum și i-am condus la un centru de recuperare în Iwate pentru nunta nepoatei mele. În timpul serviciului, care a fost realizat în aer liber, a fost neașteptat de frig. În timp ce mă uitam la părinții mei, am fost impresionat să-i văd pe membrii mai tineri ai familiei noastre în jurul lor, protejându-i de vântul rece. Scena aceasta mi-a amintit de pinguini de la Polul Sud care protejează ouăle între picioarele lor împotriva vânturilor arctice geroase. Poate Domnul nostru ne-a protejat cu scutul Lui. "Domnul este stânca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu; Dumnezeu meu Tu ești stânca mea în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă și întăritura mea! Eu strig: „Lăudat să fie Domnul!” și sunt izbăvit de vrăjmașii mei." Ps. 18: 2-3

18 octombrie, la bordul unui tren cu destinația Kaohsiung.

În timpul vizitei mele la Cimitirul Misionar din Taipei, am auzit niște povești emoționante. Un misionar și-a lăsat slujba sa ca profesor universitar, a venit la Taiwan, și în cele din urmă a murit de malnutriție. Un misionar japonez a fost ucis de tribul *head hunting* în care a slujit. Fiul său a fost trimis în răz bunare la început, dar a venit la Taiwan ca misionar. Cea mai emoționantă a fost cea a unui misionar canadian. A călătorit în munții și malurile Taiwanului, a înființat un colegiu

biblic, care continuă în prezent sub forma de mai multe școli de misiune ce se întind de la grădiniță până la universitate. Există chiar și o stradă numită după el. Când Dumnezeu cheamă slujitorii Lui pentru misiune, lasă o moștenire de durată, chiar dacă ei nu sunt în măsură să se întoarcă acasă, atunci când membrii familiilor lor mor. Un cuplu misionar american a venit în orașul meu natal. Cenușa soției sale este îngropată în Japonia, ca urmare a slujirii lor în Japonia rurală. Din munca lor, biserica mea a fost născută. Noi am avut o viziune: din Galileea (adică Fukushima) spre lume. Cine și-ar fi putut imagina o astfel de poveste desfășurându-se, ca eu să întâlnesc atât de mulți oameni de peste tot din Japonia și chiar de peste mări și țări, și chiar să vorbesc cu ei? Domnul nostru, care este capabil de să transforme o piatră în jertfa lui Avraam (Mt.3: 9) ne-a condus atât de departe. Cu siguranță mergem în mijlocul poveștii pe care ne-o scrie El. Sunt la bordul unui tren rapid cu destinația Kaohsiung, întrebându-mă dacă cărucioarele sunt făcute în Japonia. Sunt aici pentru a 60-a aniversare a Convenției Baptiste Conservatoare din Taiwan, și observ prietenia oamenilor față de Japonia. Am primit multe donații de la ei, le sunt recunoscător. Au fost recent unele tensiuni politice din cauza insulelor între cele două națiuni, dar eu cred că lucrurile se vor îmbunătăți. Am auzit că populația creștină din Taiwan este de 3%, dar acum a crescut aproape 6%. În Taipei este de 15%. Există peste 40 de biserici, cu peste 1000 de membri. Am întrebat despre motivul din spatele creșterii, și mi s-a spus că unitatea în cadrul grupurilor de biserici a fost cheia. Alți factori au fost modalități adecvate pentru grupurile de evanghelizare și de celule. Experimentarea unor cutremure severe și taifunuri au fost de asemenea esențiale în a aduce roadă. Oare Dumnezeu se folosește de dezastre naturale ca să aducă oamenii înapoi la El? Oare acest lucru se aplică în Japonia?

Raportul 60

I noiembrie - Cum să te bucuri de viață de trei ori mai mult

După vizita mea în Taiwan luna trecută, m-am uitat la un film despre viața lui Sun Yat-sen filmul era făcut în China, în 2006. Acesta descrie viața lui din Malaezia. Sun a fost un medic creștin și un revoluționar. Soția lui a fost una dintre surorile Soong, Soong Ching-Ling. Sora ei mai mare s-a căsătorit cu HH Kung, cel mai bogat om și ministru de finanțe al Chinei. Sora ei mai mică a fost un lider politic, și a fost soția lui Chiang Kai-shek. Tatăl lor a fost Charles Soong, care a devenit un creștin și pastor, când a studiat în SUA. M-am interesat de viața acestor trei surori, atunci când am vizitat reședința oficială a Chiang Kai-shek care au pierdut lupta cu Mao Ze Dong, și s-au mutat la Taiwan fondând Republica Chineză. Ca rezultat al rugăciunilor soției sale și păstrând promisiunea făcută mamei lui la căsătorie, el a fost botezat la vârsta de 44 de ani. După aceea a început să citească Biblia și să se roage împreună cu soția sa în fiecare dimineață. N-am crezut că povestea lui de a deveni un creștin va fi prezentată atât de mult acolo. Biserica unde Chiang se închina se afla în apropiere. M-am întrebat cum a petrecut viața în acea casă, și mi-am imaginat că a fost calm și liniștit. Deja a trecut un an și opt luni de la dezastrul Tohoku: sper că zilele similare ne stau în față. Am meditat asupra faptului că convertirea lui Chiang, un punct de cotitură în viața lui, se poveștește în mod repetat, pentru vizitatorii din întreaga lume. Am reflectat asupra experiențelor celor trei surori, care trebuie să fi experimentat mâna lui Dumnezeu în viața lor. Dumnezeu nostru este în controlul istoriei. Vreau să cred că ochii Lui sunt asupra noastră, așa cum am trecut prin multe încercări, după 11 martie 2011. Am auzit pe cineva spunând că ne putem bucura de o excursie de trei ori - în pregătirea ei, în călătoria în sine, și apoi în timp ce sunt făcute fotografiile. Simt că îmi lipsesc aceste lucruri și

că abia fac față oricărei pregătiri înainte de a merge mai departe și chiar nu fac nici un soi de sortare ulterior. Deci, pentru a reflecta cele spuse călătoria mea la Taiwan a fost chiar destul de neobișnuită. Ar fi fost bine dacă ar fi fost în locul meu un om capabil să aștepte cu nerăbdare evenimentul viitor și apoi chiar să se oprească, să privească înapoi și să zâmbească gândindu-se la timpul petrecut. Dumnezeu mi-a dat viață. Sunt în viață astăzi. Sper că voi fi capabil să mă bucur de viață încă trei ori.

Sâmbătă 10 noiembrie, zburând de la Haneda la Hiroshima

Săptămâna trecută biserica noastră a avut concert în ajutorarea victimelor dezastrului. Am invitat cântăreața de gospel Alfie Cyrus și am folosit sala de ceremonii din zona noastră. Un ziar local chiar a scris despre asta și mulți oameni au venit. Sper doar că mulți oameni vor veni și la biserica nouă odată ce aceasta este finalizată. Procesul de construcție este lent, ceea ce este de așteptat în zonele afectate de dezastru. Mulți spun că trebuie să aștepte un an sau chiar doi pentru ca să înceapă un proiect de construcție. Săptămâna trecută am urmărit cum cadrul de fier al construcției bisericii a fost ridicat. La fel cum a fost menit să fie, pare a fi o pasăre pe cale să zboare. Când vedeți cadrul efectul este mult mai puternic și am fost întărit într-un nou mod. Avem nevoie de speranța aripilor care zboară în viitor. Există o putere pe care o putem obține de la un anumit tip de clădire. Această biserică cu aripile sale a fost construită prin sprijinul și rugăciunile multor oameni. Spre amurg am văzut curcubeiele duble peste ea în spatele crucii. Sper că biserica va deveni un simbol al restaurării și al păcii. Acum sunt într-un avion care zboară la Hiroshima. Am auzit că oamenii au spus că plantele nu vor crește acolo timp de 70 de ani de la bomba atomică. Recuperarea Hiroshimei ne dă speranță.

Ieri m-am dus la teatru cu soția mea pentru a vedea o dramă, "Sicriul de piatră". Ca urmare a accidentului de la Cernobîl, 250.000 de oameni care au trăit pe o rază de 30 km a centralei nucleare au trebuit să se mute din satele lor. Refugiați din Cecenia și Bosnia trăiesc acum în case goale care au fost folosite ca centre de evacuare. Eu presupun că trăirea în zone care sunt contaminate de radiații este mai bună decât a trăi sub neliniște.

Era acolo o expoziție numită Arta lui Gaman. Japonezii care au imigrat în America erau interni în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, iar operele lor erau expuse.. Din cauza războiului mondial ceea ce ei au construit a fost luat iar ei au fost mutați în lagărele de concentrare; au pierdut totul și a trebuit să înceapă din nou. Este mult prea crud, deși roata inevitabilă a istoriei se întoarce. Lucrările de artă din această expoziție ne spun și de spiritul lor indestructibil dar și de demnitate și seninătate. După tot acest timp ei încă transmit un puternic spirit care nu renunță și este optimist dincolo de orice sentiment de neajutorare pe care l-ar fi experimentat. Deținuții au fost eliberați după război. Ei nu vorbesc cu copiii lor despre experiențele lor, dar îi încurajează să trăiască gândind pozitiv. Ei sunt modele pentru noi - cei care am supraviețuit Marelui Cutremur din Estul Japoniei să avem mândrie dar și demnitate chiar în mijlocul suferinței de nedescris.

21 noiembrie, de la Haneda la Miyazaki

Mă îndrept spre Miyazaki pentru a începe o excursie de 10 zile în jurul Kyushu. Ieri mi-am luat la revedere de la o doamnă în vârstă de 92 de ani. După ce s-a mutat la Iwaki-shi, starea i s-a înrăutățit și s-a dus la spital, probabil din cauza a tot ceea ce ea a experimentat departe de casă atât de mult timp. Apoi a fost silită să se mute la un azil de bătrâni din Tokyo aproape de rudele ei. Având în vedere că mutarea ei s-a întâmplat în timpul absenței mele m-am dus să îmi iau la revedere. La vederea mea a început să plângă. Am avut o

părtășie plăcută, am citit Psalmul 23 și 121 iar ea a recitat versetele fără deschiderea Bibliei ei. Eu și soția mea am fost mult sprijiniți de ea! În vremuri bune și rele ea a rămas fermă în Domnul rugându-se pentru noi și pentru biserică. Această doamnă a fost printre primii care au fost evacuați la Aizu. A călătorit cu noi prin zăpadă la Yonezawa, apoi la Tokyo, și întorcându-ne la Fukushima. Cât de greu trebuie să fi fost pentru cineva de vârsta ei. Am numit-o "comoara bisericii noastre", ceea ce foarte adevărat. Sunt foarte trist că ea pleacă. Vreau să-mi amintesc adânc în inima mea modul în care ea a trăit întotdeauna, nu mormăind, dar mereu în căutarea lui Dumnezeu încrezându-se în El. Vreau să-i urmez exemplul în timp ce înaintez indiferent dacă casele și orașele noastre ne sunt luate, iar viitorul nostru este neclar. Este întotdeauna greu să-ți iei rămas bun, chiar dacă experimentăm acest lucru de atâtea ori. Vreau să binecuvântețez comoara noastră.

Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Dt.7: 6

22 noiembrie, într-un tren cu destinația Miyazaki

Am auzit că în Miyazaki sunt sinistrați din Fukushima. Am fost surprins să aflu acest lucru pentru că Miyazaki este foarte departe de Fukushima. Uitându-ne în istorie, chiar o bătălie dintre doi lorzi a avut loc în acest teritoriu. Mulți soldați samurai s-au adunat pentru aceasta și au rămas în acest loc. Oamenii își mutau reședința din mai multe motive, uneori din cauza războiului, alteori din cauza dezastrelor naturale.

28 noiembrie, la bordul unui tren rapid legat de Hakata

Cu două zile în urmă unul dintre membrii bisericii mele în vârstă de 96 a trecut în neființă mergând să fiu cu Domnul, la un spital din Tochigi. El s-a simțit bine în acea dimineață, dar brusc starea lui a recidivat. După evacuarea lui, el s-a mutat într-un centru de recuperare la un azil de bătrâni

din afara Fukushimai. L-am văzut foarte slăbit. El nu a fost în stare să iasă din azil, astfel că a murit privat de șansa de a se întoarce acasă sau de a-și vedea orașul natal. Știu că casa noastră statornică este în cer, dar totuși este foarte trist. Ieri, doamna în vârstă de 92 de ani pe care am menționat s-a mutat la azilul de bătrâni în Kanto. Am auzit că și-au spus la revedere cu lacrimi în ochi.

Când sunt fizic departe de Fukushima, în Kansai sau Kyushu, din greșeală mă simt distanțat de dezastru. Lucrurile nu s-au mutat foarte mult într-un an și 8 luni. Încă resimt durerea rănilor, ca o lovitură în corp. Sper ca noua biserică va aduce speranță.

7 decembrie pe un tren rapid la Kofu

În această seară treabuie să vorbesc la All Yamanashi, pe tema Crăciunului de după dezastru. Este al doilea Crăciun și povestea încă continuă. În acest an doi dintre membrii bisericii mele au fost chemați la cer. Multe persoane s-au mutat de la Fukushima trăiesc în diferite părți ale Japoniei încercând să treacă peste tragedie. Această perioadă ieșită din comun a vieții mele încă continuă.

9 decembrie pe un tren rapid întorcându-mă din Gifu

Am primit o fotografie cu fratele în vârstă de 96 de ani care a murit ieri. El arăta ca și cum el răs. Ca pastor, am efectuat numeroase înmormântări și am văzut multe persoane murind zâmbind, dar nu am mai văzut pe cineva râzând. De fiecare dată când l-am vizitat mi-ținut ferm mâna cu lacrimi în ochi spunându-mi că va fi ultima noastră întâlnire. În cele din urmă s-a dovedit a fi adevărat. Mi-am imaginat că l-a văzut pe Isus dar și pe soția lui acolo, motiv care ar explica starea lui. Acest frate a fost ofițer de marină, când Japonia a pierdut războiul. El a devenit dependent de alcool îndurerând-o pe soția lui. Am auzit povestindu-se despre ei că erau săraci, iar când soția lui i-a dat în dar o cămașă - el i-a aruncat-o înapoi cerându-i să-i cumpere alcool în loc. Ea a îngenunchat în fața

lui cerându-și scuze. Ceva i-a lovit inima. După acest incident, a venit împreună cu soția sa la biserică și imediat a făcut botezul. După ce soția lui a murit el s-a oprit din băut și din fumat și a trăit pentru a ajunge la 96 de ani. În fiecare dimineață, el îi spunea „bună dimineața” fotografiei soției sale, plimbându-se și cântând laude lui Dumnezeu, rugându-se, și chiar apucându-se de agricultură. Am fost convins că și-a întâlnit soția și pe Isus.

Raportul 61

08 decembrie (la bordul unui tren din Kofu la Shiojiri)

După întâlnirea de Crăciun din Yamanashi sunt într-un tren cu destinația Nagoya. Afară ninge cu fulgi mari. Mulți oameni au venit la întâlnirea de aseară poate și din cauza titlului "Crăciunul după Marele Cutremur din Estul Japoniei". Le sunt recunoscător celor care își amintesc de victime. E a doua oară când vorbesc în Yamanashi de la dezastrul. În acest an și nouă luni, am vorbit în multe locuri și am întâlnit mulți oameni, care în mod normal i-aș fi întâlnit într-o perioadă de 5-10 ani. Trenul meu a intrat prefectura Nagao unde unii dintre membrii bisericii mele s-au mutat după dezastru.

Starea cățelului meu s-a înrăutățit fiind tratat la un spital de animale. Viața de după dezastru trebuie să fi pus amprenta și pe el. Unii dintre membrii bisericii mele sunt mai bine acum că suntem deja în a doua iarnă de după dezastru. Încă ninge afară. Mă întreb cum sunt ceilalți membri ai bisericii împreună de-a lungul Japoniei.

13 decembrie (trei zile după ce a murit câinele meu Papi, sunt în drum spre Tokushima)

Papi a murit. I-am spus că vom trăi împreună. Îmi pare rău Papi. Oare te-ai gândit cum te-am abandonat după dezastrul? Noi nu te-am abandonat. Îmi pare rău Papi. În ziua dezastrului ai fost la fiica mea, în Chiba. Tu trebuie să te fi speriat. Dar a fost un copil în casă, astfel încât a trebuit să suportți. Oare ai fost agitat? Ai vrut o îmbrățișare? Îmi pare rău

Papi. Oare ai simțit că ai îmbătrânit? Oare ai fost îngrijorat? Te-am văzut literalmente agitat uneori. Eu și cu soția mea nu credem că ai înțeles ce se întâmpla, dar tu te sileai. Te-ai comportat foarte bine așa cum i potrivește unui câine din Tohoku. Am fost mândru de tine. Dacă aș fi știut că urma să fie ultima noastră întâlnire, aș fi vrut să fi stat mai mult. N-am crezut că te voi pierde. Oare am fost rece cu tine? Intotdeauna ți-am cerut iertare în mintea mea. Luni, când am auzit că starea ta s-a înrăutățit am vrut să fiu cu tine cât mai curând. Călătoria cu trenul părea așa de lungă. M-am rugat să mă întorc la timp pentru a fi cu tine. Oare ai fi vrut să fim alături de tine? Când am ajuns la spital, ai fost culcat pe masa de tratament. Când mama și tatăl tău au ajuns ai lăsat un mic strigăt care a fost ultimul. Am fost surprins să-l aud. Ai plâns pentru mama și tatăl tău? Oare ai crezut că mama și tatăl tău ar veni? Oare ne-ai așteptat înainte de a ne părăsi? Oare strigătul a fost adio-ul tău sau ai fost supărat că am întârziat? A fost un strigăt de suferință? Oricare ar fi fost, te rugăm Papi să ne spui ceva din nou, dragul meu Papi. M-ar face foarte fericit dacă aș ști că ai încercat să spui că te-ai bucurat atunci să ne vezi pentru ultima oară, că ai avut o viață fericită alături de noi. Dar privind în urmă la acest an și nouă luni nu s-ar fi putut face altceva. Îmi pare rău Papi.

Veterinarul ne-a spus că a avut multe convulsii. Că a fost resuscitat și că a trebuit conectat la echipamente pentru ca să poată respira. Papi ai făcut foarte bine că ne-ai așteptat. Îți mulțumesc, Papi. După ce ai plecat am plâns din nou, gândindu-mă cum ai fost înainte de a muri. Ai fost atât de fragil, dar te-am luat acasă. În zece minute ți-ai dat ultima suflare. Era prea devreme. Ajungând la spital, medicul veterinar ne-a întrebat dacă vrem să te ducem acasă, la care eu am răspuns da. Oare te-ai bucurat când ai auzit asta? Tu ai fost al patrulea copil. A trebuit să te aduc acasă. Mama și tatăl tău au decis să te vegheze toată noaptea. Chiar am apelat la alte

persoane să te îngrijească pentru că am vrut să mă revanșez față de tine. Am vrut să fiu cu tine toată noaptea făcând din tine prioritatea mea. Dar numai după zece minute de la sosirea mea, ai plecat din mâinile mele, ca și cum ai fost așa de bucuros să mă vezi acasă. Cu cincisprezece ani în urmă fostul proprietar din Shizuoka mi te-a înmânat cu condiția să avem grijă de tine. Ar fi trebuit să te tratăm mai bine. Am fost niște proprietari răi. La spital, atunci când ți-am spus că vom merge acasă, am plâns în inima mea. Oare tu ai plâns de asemenea? Papi te rugăm să ne lași să te îngrijim măcar o noapte. Ai adus multă fericire în casa noastră. Nu ți-am spus mulțumesc. Tu ai fost înțelept și frumos și foarte popular printre câini, inteligent, bine îngrijit, și un câine de caracter. Ai fost așa de grijuliu cu oamenii. Când copiii mei se certau tu lătrași ca și cum ai vrea să-i oprești. De fapt, chiar am făcut-o intenționat, doar pentru a vedea cum reacționezi. Ai fost un pacifist în familia noastră, și câinele nostru de pază. Felicitări. Trebuie să fi fost greu pentru tine să abandonezi casa noastră din Fukushima, și să nu te mai întorci acolo. Ai procedat foarte bine, Papi. Oare a fost dificil pentru tine să ne vezi așa de triști? A fost dificil să locuiești la diferite case după dezastru? Oare te-ai simțit abandonat? Oare dezastrul ți-a scurtat viața? Am auzit de la cineva că câinii evacuați sunt de zece ori mai stresați, unii chiar își pierd blana. Ei ajung deosebit de sensibili la zgomotele mici și la vibrații. Te-ai descurcat foarte bine.

Papi, oare îți amintești când erai mic? Ai fost așa de drăguț. Ai devenit al patrulea copil al nostru și te-am numit Papi Sato. Când oamenii îmi spuneau că arăt ca tine, mă bucuram. Restul familiei spuneau că sunt ciudat, dar eu mă bucuram. Pentru că îți dădeam pedigree, erai amuzant și fermecător. Apoi au venit nepoții noștri. Posibilitatea de a fi fotografiat era mai mică, uneori chiar ți se spunea să te dai la o parte din calea pentru copiii. Oare ai simțit trecerea timpului, atunci? Când medicul veterinar ne-a spus că zilele îți sunt

numărate mama și tatăl tău au fost fără grai și am simțit tristețea mare din inimile lor. Îmi amintesc că încet îți pierdeai vederea dar și auzul chiar și părul a început să îl ai mai gri. Oare te simțeai bătrân și singur? Îmi pare rău că nu am putut fi cu tine când aveai sentimentul ăsta. Când am fost ieri cu tine ai pus capul pe mâna mea. Oare ai vrut să te ghemuiești? Ți sunt recunoscător, Papi. Te-ai uitat cum cresc copiii noștri. Când au crescut și au plecat de acasă mama și tatăl tău au plecat și ei, dar tu ai rămas cu noi. Ai fost așa de grijuliu. Nici măcar nu ne lăsa să te îngrijim, plecând după trei zile din spital. Oare ai vrut să economisești banii?

Domnul Nakamura în al cărui domiciliu ai stat ultima dată, ne-a spus că ai fost un misionar. Când te-a luat la o plimbare au ajuns să vorbesc cu el atât de mulți oameni. Unii dintre ei au venit chiar și la concert și la biserică. Ai fost cu siguranță copil de pastor. Când ne rugam înainte de masă tu lătrași la Amin-ul nostru. Întotdeauna am crezut că erai dornic să mănânci, dar acum văd că a fost amin-ul tău. Îmi pare rău că nu am înțeles limba ta. Gândindu-mă la cele trecute pot să văd că mereu ai lătrat când am spus Amin. Oare ai fost un creștin? La crematoriu, ți-am ținut cenușa și mi-am dat seama cât de mic ești. Te gândeai bine cu căpșorul tău și săreai în jurul cozii. Ai trăit viața ta scurtă la maxim. Noi toți am primit multă fericire de la tine. Oamenii zâmbeau spunându-ne cât ești de drăguț la plimbare. Ți mulțumesc, Papi, pentru că ai adus căldură în viața noastră.

Dupa ce ai murit i-am spus soției mele cât de fericit mă simt fiind căsătorit cu ea. La început, ea s-a simțit ciudat că am spus ceva neobișnuit, dar ea mi-a răspuns la fel. Moartea ta ne-a învățat că niciodată nu putem știm când ne vom pierde unul pe altul. Viața ta scurtă a însemnat atât de mult pentru noi. Nimic nu îți poate lua locul. Am crezut că am aflat acest lucru prin dezastru, dar nu. Tu ne spui să avem grijă unul

de celălalt prin moartea ta. Ne-am uitat la un videoclip făcut în urmă cu paisprezece ani. Acolo erai în mâinile noastre sărind ca un iepure și fugind ca un șoarece. Mama și tatăl tău s-au păzit împotriva pierderii animalelor de companie, dar în zadar. Am pierdut atât de mult prin dezastru. Papi, vino înapoi și arată- ne că ești în viață. Poți să te ghemuiești în brațele mele. O să mergem la o plimbare. Papi. Mulțumesc pentru mai multe zile de fericire. Ai fost un câine bun, într-adevăr. La revedere, Papi.

Oare trecerea timpului va umple golul din inima mea? Tot ce văd și-a pierdut culoarea. Va exista o zi în care culoare va reveni?

Raportul 62

25 decembrie, la o cazare a sinistraților în Fukushima

Acesta este al doilea Crăciun de la dezastrul din martie 2011. Am meditat mult în această vreme la Isus, "un om al suferinței, și obișnuit cu durerea" (Is 53: 5). Care a venit în această lume de întuneric și durere. Biserica noastră nu are încă un sanctuar. Nu am putut să avem un serviciu de Ajunul Crăciunului am avut doar Concertul de Crăciun într-o sală de nuntă. Pe 25 decembrie a fost dureros să aud că prin oraș se găsesc graffiti cu cuvintele "sinistrați mergeți acasă" mesajul a fost pictat în trei locuri, inclusiv în primărie. În orașul în care locuiesc acum 23.000 de sinistrați din aceeași zonă au cazare temporară pe perioada sezonului de iarnă. Drumurile și restaurantele sunt ocupate, din cauza creșterii bruște a populației și locuințele închiriate sunt pline, ceea ce explică aceste graffiti. Am auzit de la un sinistral care își pierde timpul, la un centru de paintball, că el a primit bani din fondurile de caritate, dar nu are ce face cu ei. Am auzit, de asemenea, de alții care abia ies din locuințe. Situația nu este deloc ușoară. Este mai greu pentru persoanele în vârstă. Uneori chiar mă simt că nu știu unde mă aflu când mă trezesc dimineața. Nu e de mirare că persoanele în vârstă au tendința de a fi mai uitoare și nu vor să iasă. Încerc să le salut cât mai amabil când le văd.

Fiecare sinistral este psihologic rănit, îngrijorat și supărat. Întinericul vine peste ei. Avem cu disperare nevoie de lumină. Sper ca noua noastră biserică va deveni o casă pentru ei funcționând ca o punte de legătură între casa noastră din Fukushima și unde suntem acum. Zilele trecute în Tokushima, unde am vorbit la evenimentul de Crăciun, am vizitat Muzeul Kagawa Toyohiko. Am fost copleșit de activitatea sa, cum ar fi cooperativa de muncitori, dar și cele peste 300 de cărți scrise de Kagawa Toyohiko, cum ar fi *Crossing Deathline*. El a fost foarte activ în timpul Marii Cutremur Kanto din 1923, strângând 60.000.000 de yen pentru victime. Am descoperit că suferea de multe boli care m-au făcut să mă întreb cum a reușit să le facă pe toate având în vedere starea lui de sănătate. În același timp, am înțeles că din cauza îmbolnăvirii lui se simțea aproape de cei care suferă și acest lucru l-a ajutat în munca lui. Aceasta rezonază cu ceea ce a făcut Isus. Mi se întărește duhul când mă gândesc la cei care merg alături de persoanele care suferă.

M-am dus în Casa Germană Naruto (Das Deutsche Haus) în picioare lângă el, care spune povestea de prizonieri în timpul WW1. Managerul tabăra a fost Toyohisa Matsue, de la Fukushima. El a stat ferm în convingerile sale, a reușit în negocierile cu guvernul japonez la timp, și a avut grijă de bună a lui

Prizonieri, cu respectarea demnității lor. Ei au jucat Simfonia a IX-a de Beethoven, pentru prima dată în întreaga Asie. M-am simțit mândru de partajare Fukushima cu Matsue. Am aflat că această poveste a fost făcută într-un film. M-am dus la site-ul care a fost folosit pentru filmare. Matsue crescut în Fukushima. El a respectat deținuții taberei POW și le-a dat cât mai multă libertate posibil. Unii dintre ei au ales să rămână în Japonia, după război. În 1868-1869 a fost o bătălie între guvernul japonez și poporul Fukushima și multe femei și copii

au pierdut viața. Ca unul dintre descendenții lor Matsue respectate aceste prizonieri, dintre care unii au fost brutari și

opticieni înainte de a deveni lipit; doar oameni obișnuiți ca el. Cei care au experienta suferința sunt capabili să înțeleagă pe alții care trec prin încercări și neazuri neașteptate în viață.

Doamne, ești în mijlocul nostru, în țara Fukushima cu cicatrici adânci și fisuri, și în inimile oamenilor care poartă răni adânci. Vino și să stea în această țară. Ia multe straturi de întuneric cu lumina de Crăciun și ne duce în speranță pentru Anul Nou.

Ziua de Anul Nou 2013

După al doilea Crăciun de la dezastru, am avut un serviciu de Ziua Recunoștinței pentru duminica finală anului 2012, și apoi serviciul ziua de Anul Nou. Sala de nunta am fost de închiriere a fost închisă peste Anul Nou așa ca am închinat în capela noastră, care este încă în construcție. Am avut de a utiliza folii de plastic pentru a ne proteja de vant și ploaie, care a făcut să ne simțim ca credincioșii din biserică timpurie. Ei s-au dovedit a fi servicii memorabile. Am fost încurajat de răspunsul prietenos noastre noi vecini ca le vizita în prealabil.

Ca pasagerii de la bordul Titanicului, așa cum este descris în film, am fost lovit de un viraj brusc de evenimente. Unii dintre noi a avut loc pe bucăți de lemn. Alții plutit în derivă. Călătoria ne-a adus înapoi la Fukushima, la sud de biserică noastră originală, și am început să noile noastre cuiburi. Totul a fost pierdut. Suntem încă în perioada de după dezastru, nu știe când se va termina. Aceste zile, am încercat să găsească locuri de muncă și case de membrii bisericii mele. Sper că

suferința le-am experimentat este modelarea credința noastră, și că biserica pe care am pierdut va da viață unei noi biserici.

Raporteză 63, Inaugurarea Hall Bisericii noastre

Deși sala biserica noastră este încă în construcție am realizat prima serviciu acolo ieri. Acest lucru este, în principal, deoarece sala de nunta am închiriat nu a fost disponibil, de asemenea, că o echipă de televiziune a venit la noi filmeze.

Am avut vreme rece severe, ceva care se întâmplă o singură dată în mai mulți ani. Poate că acest lucru a fost cade o biserica care a fost născut din dezastrele naturale din cutremur și tsunami. Profetul Ilie a auzit vocea inca mic al lui Dumnezeu după ce a fost în imposibilitatea de a-L asculte în vânt puternic, cutremur și fulgere care au precedat. Ilie a fost obosit, chiar de viață.

Nu a fost un cutremur în timpul Inaugurarea noastră și după serviciu, s-au vânturi puternice. Am auzit la știri că a fost destul de neobișnuit să aibă acest tip de vreme severă. Unele persoane care au venit de la Tokyo ne-a spus că trenurile nu au fost în mișcare pentru o vreme, și au trebuit să treacă pentru a se conduce la aeroport Haneda.

Inaugurarea sălii bisericii noastre neterminate ar fi însemnat drumul am călătorit și, de asemenea, calea noastră înainte. Nu a fost la fel de nesuportat ca serviciile pe care le avea la finele anului trecut, când ușile nu erau în vigoare încă și am avut pentru a evita picurarea ploaie din tavan ca ploua afara. Nu am avut nici lumini, așa că era întuneric. Ar fi trebuit să am

învățat să numere binecuvântările le-am avut loc de cârtire la ceea ce lipsea.

Prin ceremonia am învățat să fim recunoscători pentru ceea ce a oferit Dumnezeu și să meargă pe această cale până la sfârșit. Viața însăși este o călătorie poziția pentru Ceresc City. Totul de pe pământ este un proces. Am sperat

că la inaugurarea am avea pereți exteriori, decoratiuni, care a fost terminat, și schele care au fost luate în jos. Dar realitatea a fost alta. Acesta este modul în care viața este într-o zonă afectată de dezastru.

70.000 de oameni au pierdut casele lor din cauza dezastrului, 25.000 de oameni sa mutat în orașul în care ne aflăm acum, în cazul în care o grabă de construcții s-au întâmplat. Este foarte dificil de a dobândi terenuri, case second-hand și dulgheri.

Acesta este principalul motiv pentru finalizarea clădirii bisericii noastre este întârziată. Noi nu ar trebui să se plângă, dar crede în Dumnezeu.

Am decis să aibă serviciul Dedicăție sambata, 11 mai începând cu ora 13:30. Am avut probleme de a decide pe cine să anunțe acest lucru, și cum, ca atât de mulți oameni s-au rugat pentru noi. Va trebui să o facă prin intermediul blog-ul meu. Sper că mă va ierta pentru a lua acest traseu.

Este o ușurare că inaugurarea este de peste. Acesta va fi difuzat pe TV Asahi, în mijlocul lunii martie, ieși după miezul nopții ca un program de jumătate de oră numit Tele-mentare. Unii dintre voi s-ar putea dori să-l înregistreze și urmăriți-l mai târziu la care vă convine.

Ei filmat vedere de sus a bisericii cu ajutorul unei macarale. Asistentul pastorul meu însoțit omul camerei. El a fost impresionat să vadă că noul clădirea bisericii chiar a arata ca o pasăre cu aripile deschise spre care se confruntă biserica noastră în Fukushima și patru alte capele. Îmi imaginez cum noua clădire tânjește să se întâlnească fratele său mai mare, și modul în care fratele mai mare tânjește să vadă fratele mai mic nou adăugat. Joseph sa întâlnit frații săi mai mari înstrăinați după 13 ani de separare, precum și fratele său mai mic, Benjamin, pe care el nu a întâlnit. Joseph avea 30 de ani. Acesta este modul în care Scriptura spune povestea:

Iosif nu mai putea să se controleze, înainte de toate însoțitorii lui, și a strigat, "Ai toată lumea lăsa prezența mea!" Deci nu era nimeni cu Iosif, când a făcut cunoscut fraților săi. Și a plâns atât de tare încât egiptenii l-au auzit, și casa lui Faraon au auzit despre ea.

3 Iosif a zis fraților săi: "Eu sunt Iosif! Este tatăl meu încă în viață?" "Dar frații lui nu au putut să-i răspundă, pentru că au fost înspăimântați la prezența lui.

4 Iosif a zis fraților săi: "Vino aproape de mine." Când au făcut acest lucru, a spus el, "Eu sunt fratele tău

Iosif, cel pe care îl vândut în Egipt! 5 Și acum, să nu fie în dificultate și să nu fie supărat pe voi înșivă pentru mine

vinde aici, pentru că a fost de a salva vieți pe care Dumnezeu mi-a trimis înaintea voastră. Gen. 45: 1-5

Noul nostru biserică întinde aripile sale, în cazul în care a fost pe cale să zboare și, dacă a fost ne încurajează să crească în sus lua unul sau doi pași, de numărare binecuvântările noastre, și nu renunțarea, chiar și atunci când lucrurile nu ies așa cum ne așteptam .

Asistentul pastorul meu a riscat viața ca el a fost ridicat în macara pentru a vedea imaginea. Trebuie să depășească dificultățile în fața noastră ca ne sunt efectuate pe aripi lui Dumnezeu. Când ne obosesc vom ghemui sub penele Lui cald jos.

El te va acoperi cu penele Lui,

și sub aripile Lui, veți găsi refugiu;

credințioșia lui va fi scut și pavăză ta. Ps. 91: 4

Dar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor reinnoi puterea.

Ei vor urca pe aripi ca vulturii; ei vor alerga și nu obosesc,

ei vor merge și să nu fie slabă. Este. 40:31

Raportați 64

Miercuri 13 martie

Noaptea trecută am vorbit la o întâlnire în Ochanomizu și sunt acum pe drumul înapoi acasă. A fost un concert dat de 40 de muzicieni în ajutor victimelor dezastru care va fi repetată în noul nostru biserică în trei zile timp pentru oamenii din zona.

Mă simt ca și cum am navigarea pe valuri. Patru zile în urmă am avut o nuntă în biserică, deși lucrările de construcție nu este terminat încă. Mai târziu în această lună vom avea un botez, și luna viitoare, un alt nunta. Acesta va fi bine, așa cum a fost întotdeauna până acum. Acesta atrage din energie atunci când mă gândesc la lucruri care vin și începe îngrijorătoare. Am de gând să părească toate preocupările mele lui Dumnezeu și să păstreze pe mișcare.

Aruncat toate îngrijorările voastre pe el pentru că are grijă de tine. ... Pace tuturor celor ce sunt în Hristos. 1 Petru 5: 7, 14

Biserica noastră a fost difuzat la știrile aseară. Eu nu am fost capabil să-l uit ca am vorbit. Postul de televiziune sunat să spună că au fost editarea ei până la emisiune. La fel ca și cele trei programe de anul trecut, de echipe de televiziune ne-a filmat cu lacrimi în ochi. De data aceasta, de asemenea, am auzit că unii dintre ei erau în lacrimi.

Au existat mai multe povesti de la nunta. Mireasa a avut o casă nouă și a început să predea limba engleză acolo. Ea sa mutat la prefectura următoare după cutremur, astfel a trebuit să se oprească clasa ei engleză. Îmi pot imagina doar sentimentul de pierdere a simțit. Ea a pierdut sora ei într-un accident de circulație. Apoi mama ei a fost lovit de un șofer beat și-a

pierdut viața ei. Ea a început să iasă din aceste pierderi și reconstrui viața ei. Apoi sa întâmplat cutremurul. Inapoi la un pătrat din nou. Apoi, ea a întâlnit partenerul ei de la locul sa mutat la. Ea la prezentat Biblia și a fost botezat. Dumnezeu a pregătit o nouă mâine pentru ea chiar în pierdere. Să credem în furnizarea de Dumnezeu și întoarce pagina următoare.

Echipajul TV a filmat, de asemenea, la reuniunea 3.11 rugăciune. La 02:46 la 11 martie cu toții stat, se țin de mâini, cu care se confruntă în direcția de casa noastră, în Fukushima, și sa rugat în tăcere. Așa cum ne-am uitat la fotografiile și videoclipuri am împărtășit amintirile și aminti casa noastră, reflectând pe calea noastră asupra ultimii doi ani.

De fiecare dată când mă uit înapoi simt că inima mea este aproape zdrobit. Eu nu pot vedea cerul albastru. Se pare ceață înainte. Cât timp va dura?

Trenul meu a sosit. Trebuie sa plec. Camelii sunt în floare. Le-am închipui în orașul meu natal și mă întreb dacă acestea sunt, de asemenea, în floare acolo, chiar dacă nimeni nu este acasă.

Raporteză 65, 30 aprilie, la bordul unui tren glonț.

Este 11 aprilie astăzi, la doi ani și o lună de la dezastru, și eu sunt într-un tren glonț la poziția acasă de la Osaka. Nu este de o lună pentru a merge până la serviciul dedicarea noului capelei. Am avut deja doua nunti acolo, două servicii memoriale, și un concert cu un public de 300 Asteptam 400 de persoane pentru dedicarea. Mă întreb dacă putem găzdui atât de

mulți oameni. Cred că această capelă, care a fost născut din dezastru a pus deja în valoare de 6 luni de muncă.

Am ideea de a scrie o carte pentru copii despre noul nostru capelă. Cartea despre Papi, câinele nostru de companie, vor fi publicate mai întâi. Nou început, noua carte despre biserica noastră este aproape gata să iasă.

Serviciul dedicare pe 11 mai va fi de doi ani și două luni de la dezastru. Acesta va servi ca o piatră mile.

Am început să scriu această actualizare pentru a blog-ul meu pe 11 aprilie, trenul glonț de la Osaka, dar acum este 30 aprilie și eu sunt pe un alt tren glonț la Nagoya, așa că am să-l păstrați scurt. Presupun oboseală este prins cu mine în acest fel.

Raportul 66 (final)

După serviciul Dedicatie 13 martie 2013, pe un tren glonț legat de Hamamatsu.

Serviciul Dedicatie este de peste. Pregătirea pentru a început doar cinci zile mai devreme. Sa dovedit a fi un serviciu de amenajare pentru noi toți care au fost aruncat brusc într-o călătorie rătăcire. Ne-am asteptat mai mult de 400 de persoane, care a fost dincolo de capacitatea noastră, așa ca a trebuit să dau seama cum am face serviciul. Programul a fugit în trei ore - o

oră pe ceea ce a fost planificat inițial. Am găsit totul copleșitoare, în parte din cauza a ceea ce am fost prin în ultimii doi ani. Am încercat eu convingătoare că a meritat când am auzit clienți comenta că ei nu au experimentat un astfel de serviciu în mișcare. M-am simțit chiar foarte obosit după el. Aș dori să îmi exprim recunoștința sinceră pentru toți cei care a umblat cu noi cu căldură și bunătate. Așa cum am efectuat serviciul am fost foarte conștient de cei care nu au fost prezenți.

Aș dori să închei această parte a jurnalul meu de acum. După 11 martie 2011 ceva ma dus să scriu blog-ul meu și m-am întrebat când ar trebui să se oprească. Serviciul Dedicatie pare a fi un punct bun. Sunt foarte recunoscător pentru cititorii mei. La început am avut pur și simplu să-l tot drumul de scris acest lucru si am fost placut surprins de atât de mulți adepți. A fost o binecuvântare să fie plasat într-o astfel de rețea de cald.

Dacă există un singur regret este că am uitat să menționez tuturor traducătorilor mele. La serviciul am stat la 02:46, ora cutremurul a lovit doar doi ani și două luni înainte, și a observat tăcere împreună. Apoi am fost să-și exprime mulțumirile mele Pastor Sai care a tradus blog-ul meu în coreeană, a Claudia în germană, pastorul Daniel în franceză, doamna Yokoyama în engleză, surori din Taiwan în chineză, și cei din Peru în spaniolă. Aici, aș dori să spun un mare mulțumesc pentru toate.

Datorită muncii lor blog-ul meu a fost citit pe larg peste continente și oceane, au o tapiserie frumos de povești. Am primit mult încurajare și binecuvântare de la cititorii nostri internaționale. Deși drumurile noastre au fost dificil rețeaua creată de acest blog ne-a dat multe binecuvântări. A fost de peste mări sau din ceruri? Ce au fost bătuți de către provocările,

am churned cuvinte care uneori suna ca poezii. Acești oameni cu răbdare și sacrificiu continuat traducerea ei, probabil dintr-un simț al misiunii. Le mulțumesc traducătorii, și cititorii, din partea de jos a inimii mele. Sprijinul însemnat atât de mult pentru noi, cei care initial simțit atât de singur.

Îmi dau seama doar acum ca ai umblat cu noi cu lacrimi și răs în întreaga călătorie. Am greșit simțit că eram singur. Dar martorii ca norii ne-au înconjurat pe calătoriei. Mai presus de toate, Domnul nostru a fost cu noi, fără a eșua. El a fost directorul de casting. Poate că toți - tu și cu mine - au jucat roluri care El ne-a dat.

Doamne, e timpul pentru mine să nu? Am ajuns la capătul călătoriei împreună, care a început la 11 martie 2011? Nu mi spui că e doar începutul.

Un an și jumătate înainte de cutremur a lovit mi-am spus că a fost ultima dată când am fost de gând să construiescă o capelă. Doamne, știai cât de greu am lucrat pentru asta, dar încă vă ne-a permis să treacă prin această călătorie dificilă și ne-a condus a construi un alt capelă. De trei ori norocos, se spune. Simt că am făcut partea mea. Vă rugăm să lăsați pe altcineva o fac data viitoare, de dragul corectitudinii. Sunt retrage.

Dumnezeu să fie cu voi și vă păstrați bine. Doamne, îți mulțumesc.

Notă: Un serial de cartea mea de înregistrare călătoria ca un refugiat va fi publicat. Un alt proiect, o carte pentru copii numit "Marea de Est Japonia Cutremur de ochii Papi" este în curs de desfășurare.

Serviciul Dedicatie este disponibil pe Ustream.